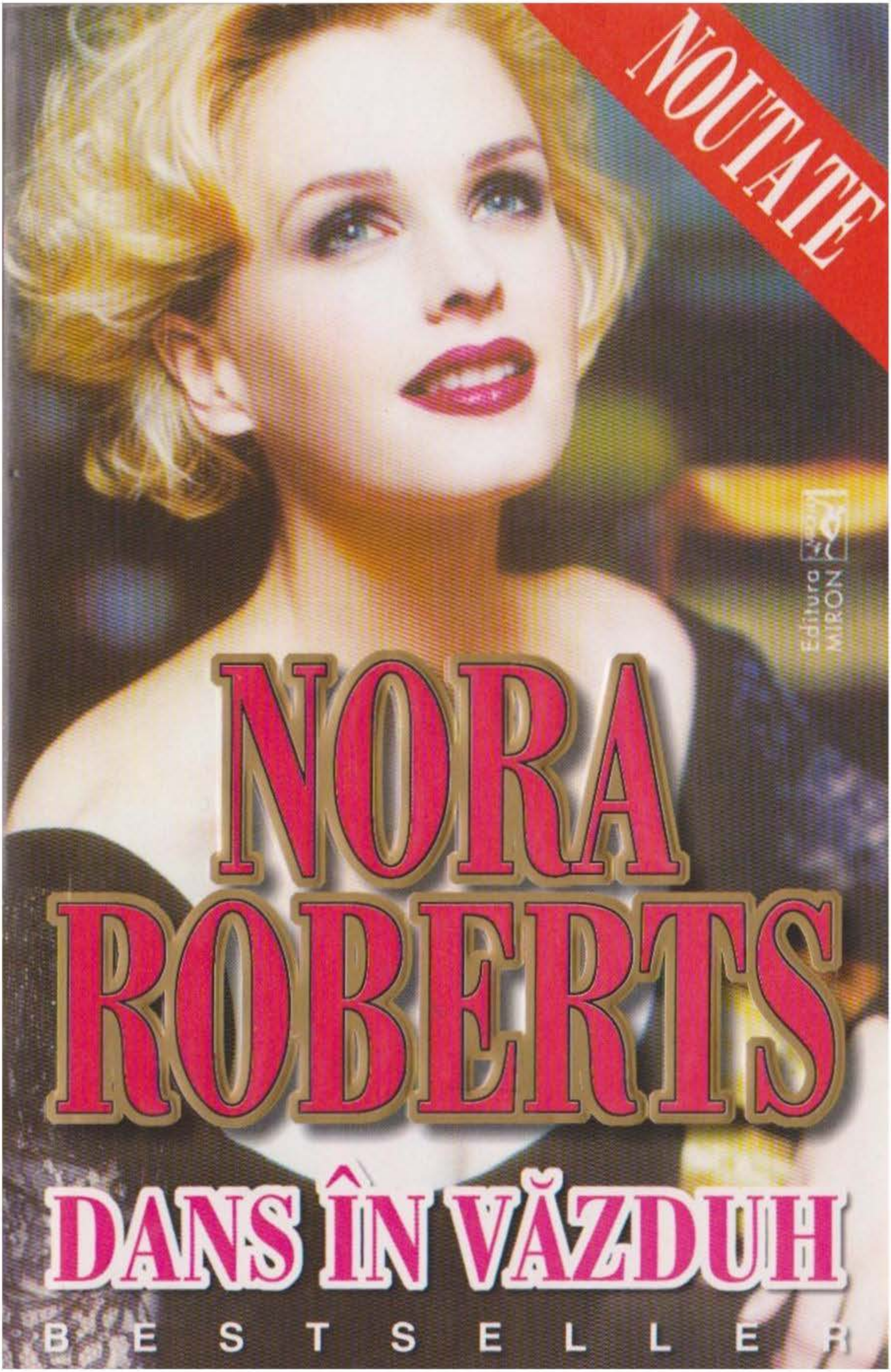
NOUTATE
Editura MIRON
NORA ROBERTS
DANS ÎN VĂZDUH
BESTSELLER

Nora Roberts

Dans în văzduh

Traducere de Mihnea Columbeanu

Editura

MIRON

DANCE UPON THE AIR

by Nora Roberts

© copyright by Nora Roberts

© copyright 2001 by Editura MIRON

Toate drepturile rezervate
Editurii Miron

Nici o parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă
sau transmisă sub nici o formă
şi prin nici un fel de mijloc – electronic
sau mecanic – inclusiv prin fotocopiere,
înregistrare magnetică sau prin alt sistem
de stocare şi redare a informaţiei,
fără permisiunea scrisă a Editorului.

Tehnoredactor: DOINA CÃLIN

ISBN 973-95064-1-6

PROLOG

Satul Salem, Montserrat,
22 iunie, 1692

În umbrele verzi ale codrului des, cu un ceas înainte de răsăritul soarelui, s-au întîlnit în taină. Curînd, ziua cea mai lungă urma să devină cea mai scurtă noapte a solstiţiului.

Nu avea să se ţină nici o sărbătorire, nici un ritual de recunoştinţă pentru lumină şi căldură, la acel Sabbat al lui Litha. Toiul acel i veri era un moment al neştiinţei şi l morţii.

Cele trei care s-au întîlnit au făcut-o cu teamă.

– Avem toate cele de trebuinţă?

Cea cunoscută acolo ca Văzduhul îşi trase mai bine gluga, astfel ca nici o şuviţă de păr blond să nu se vadă în lumina tot mai stinsă a zilei.

– Trebuie să ne-ajungă ce-avem.

Pământul își puse pachetul pe jos. Acea parte din-tr-însa căreia îi venea să plîngă și să se mînie pentru cele întîmplate, pentru cele care urmau, era îngropată adînc. De pe capul plecat, părul castaniu și des i se revărsa în jurul feței.

– Altă cale nu este?

Văzduhul puse o mînă pe umărul Pămîntului și amîndouă o privirā pe a treia.

Stătea în picioare, zveltă și dreaptă. În ochi i se citea tristețea, dar și o hotărîre neînduplecată. Ea, care era Focul, își aruncă pe spate gluga, sfidătoare. Valuri de bucle roșcate se revărsară pe umerii ei.

– Datorită obiceiurilor noastre nu avem nici o altă cale. Ne vor hăitui ca pe hoți și tîlhari, ne vor ucide, la fel cum au ucis deja o biată făptură nevinovată.

– Bridget Bishop nu era vrăjitoare, vorbi cu înverșunare Pămîntul, ridicîndu-se.

– Nu, și le-a spus-o tuturor, la judecată. S-a juruit. Și totuși, au spînzurat-o. Au ucis-o pentru minciunile cîtorva fetișcane și palavrele fanaticilor care simt miros de pucioasă în cea mai mică boare de vînt.

– Dar s-au depus cereri, își împreună Văzduhul degetele, ca pregătindu-se pentru o rugăciune; sau pentru o rugăminte. Nu toată lumea susține tribunalul, nici aceste persecuții îngrozitoare.

– Prea puține, murmură Pămîntul. Și mult prea tîrziu.

– Nu se va sfîrși totul cu o singură moarte. Am mai văzut așa ceva.

Focul închise ochii, revăzînd grozăviile care aveau să vină.

– Apărarea noastră nu poate dăinui mai mult decît vînătoarea. Ne vor găsi și ne vor nimici.

– N-am făcut nimic, îşi lăsă Văzduhul mîinile pe sub trup. Nici un rău n-am făcut.

– Iar Bridget Bishop ce rău a făcut? replică Focul. Ce rău le-au făcut celor din Salem celelale învinuite, care aşteaptă să fie judecate? Sarah Osbrone a murit într-o temniţă din Boston. Pentru ce fărădelege?

Un val de furie o străbătu, ascuţit şi arzător, şi fu înăbuşit fără milă. Chiar şi acum, refuza să-şi lase puterea să fie pîngărită de mînie şi ură.

– Acestor Puritani li s-a aprins sîngele în vene, continuă ea. Acestor *pionieri*. Fanatici sînt şi vor aduce cu ei un val de moarte, înainte de a se întoarce firescul vieţii.

– Dacă am putea ajuta cu ceva...

– Nu-i putem opri, soră.

– Într-adevăr, dădu Focul din cap spre Pămînt. Nu putem decît să ne scăpăm vieţile. Aşa că vom părăsi acest loc, căminul pe care ni l-am făcut aici, vieţile pe care le-am fi putut trăi aici. Ne vom făuri altele.

Cu blîndeţe, cuprinse în mîini faţa Văzduhului.

– Nu jeli după ceea ce nu poate fi niciodată, ci bucură-te de ceea ce poate fi. Noi sîntem cele Trei şi nu vom fi răpuse în acest loc.

– Vom fi singure.

– Vom fi împreună.

Şi, în acea ultimă geană de lumină a asfinţitului, legară cercul – unu pe doi pe trei. Flăcări se aprinseră împrejur, iar vîntul le înteţi.

În cercul magic formară încă unul, ţinîndu-se de mîini.

Primind, Văzduhul îşi ridică faţa spre cer.

– Cum noaptea ia locul zilei, dăruim noi această lumină. Sîntem credincioase Căii şi nu ne abatem de la

drumul drept. Adevărul se săvîrşeşte în cercul dintîi.

Pămîntul, sfidătoare, ridică vocea.

– Ceasul acesta e ultimul nostru răgaz pe acest pămînt. Prezent, viitor, trecut, nu vom fi găsite. Forţă, nu mînie, în cercul de-al doilea.

– Dăruim meşteşugul nostru fără a dăuna nimănui, dar sîngele nostru deja este vînat. Ne vom face sălaş departe de- aici.

Focul îşi ridică mîinile împreunate.

– Departe de moarte, departe de spaimă. Puterea trăieşte liber, în cercul de-al treilea.

Vîntul se înteţi, pămîntul se cutremură. Iar focul magic se răspîndi în noapte. Trei voci se înălţară ca una.

– Departe de ură acest meleag să fie smuls. Să se înalţe din frică, din moarte şi din silă. Ciopleşte piatră, ciopleşte copac, ciopleşte colină şi rîu. Ne poartă cu sine pe raza lunii în miezul verii. Peste faleză şi peste ţărm, pe veci să ne despărţim de acest tărîm. Ne ducem insula departe pe mare. Astfel precum facem, aşa să fie.

Şi un vuiet năprasnic se înălţă din pădure, un vîrtej de vînt, o vîlvătaie a focului. În timp ce aceia care vînau ceea ce nu puteau înţelege niciodată dormeau în preacinstitele lor paturi, o insulă se ridică spre cer şi cîrmi nebuneşte spre mare.

Se aşează senină şi nevătămată pe valurile liniştite. Şi, în acea noapte, cea mai scurtă, prinse suflare.

CAPITOLUL 1

Insula Celor Trei Surori
Iunie, 2001

Privea neabătută drept înainte, în timp ce palma de pământ, noduroasă şi verde în depărtare, începea să-şi dezvăluie secretele. Farul, desigur. Ce-ar fi fost o insulă din largul Noii Anglii, fără semeţul ei turn? Acesta, de un alb orbitor, se înălţa pe o faleză colţuroasă. Aşa cum era firesc, îşi spuse Nell.

În apropiere se afla o casă de piatră, cenuşie în lumina verii, cu acoperişuri ascuţite, frontispicii şi un cerdac înconjurînd etajul.

Văzuse tablouri ale Luminii Surorilor, ale casei care se înălţa atît de trainică şi solidă alături. Pictura pe care o văzuse în micul magazin de pe continent era cea care o făcuse să se urce imediat pe feribot.

Şase luni îşi urmase instinctele şi impulsurile, la nu-

mai două luni după ce planul ei meticulos şi îndelung pregătit o eliberase.

Fiecare moment al acelor prime două luni fusese stăpînită de spaimă. Apoi, treptat, groaza cedase locul neliniştii şi unui alt soi de teamă, aproape ca o foame, frica de a pierde ceea ce regăsise.

Murise ca să poată trăi.

Iar acum se săturase de fugă, de a se tot ascunde, de a se pierde prin oraşe aglomerate. Îşi dorea o casă. Nu asta îşi dorise întotdeauna? Un cămin, rădăcini, o familie, prieteni. Oameni apropiaţi, care nu judecă niciodată prea aspru.

Poate că avea să găsească aşa ceva aici, pe această bucăţică de pămînt legănată de valurile mării. Cu siguranţă, nimic nu putea fi mai departe de Los Angeles decît insuliţa asta mică şi frumoasă – decît dacă ieşea cu totul din ţară.

Dacă nu găsea de lucru pe insulă, putea totuşi petrece aici cîteva zile. Un fel de vacanţă după atîta fugă. Învăţase cum să preţuiască fiecare clipă de viaţă. Era un lucru pe care niciodată n-avea să-l mai uite.

Încîntată de cele cîteva case de lemn din apropierea portului, se rezemă de balustradă, lăsîndu-şi părul să fluture în vînt. Îşi revenise la blondul său natural, albit de soare. Cînd fugise, se tunsese scurt, băieţeşte, tăindu-şi cu satisfacţie buclele lungi şi încîlcite, apoi îşi vopsise părul castaniu închis. În ultimele cîteva luni, îi schimbase de mai multe ori culoarea – roşu viu, negru ca pana corbului, un şaten deschis... Continua să şi-l ţină destul de scurt, cu firul cît mai drept.

Evan îl preferase lung şi buclat. Uneori, o trăgea de el, tîrînd-o pe jos, pe scări... Ca de un lanţ.

Nu, niciodată n-avea să mai poarte părul lung.

O străbătu un fior şi se uită repede peste umăr, scrutînd maşinile, oamenii... Gura i se uscă, în timp ce căuta din privire un bărbat înalt şi zvelt, cu păr auriu şi ochi spălăciţi şi duri ca două bile de sticlă.

Nu era acolo, desigur. Rămăsese la trei mii de mile distanţă. Era moartă pentru el. Nu-i spusese Evan de sute de ori că numai moartea avea s-o elibereze?

Helen Remington murise, pentru ca Nell Channing să poată trăi.

Furioasă pe sine pentru că revenise în trecut, fie şi doar un moment, Nell încercă să se calmeze. Inspiră încet. Aer sărat, apă. Libertate.

În timp ce umerii i se relaxau din nou, pe buze i se ivi un zîmbet nesigur. Rămase lîngă copastie, scundă şi blondă, cu părul scurt fluturîndu-i vesel în jurul feţei delicate. Gura, nerujată şi gingaşă, se arcuia la colţuri, spre gropiţele vagi din obraji. Pielea îi strălucea, îmbujorată de plăcere.

Nu se farda, din acelaşi motiv. O parte din ea continua să se ascundă, să se simtă vînată, şi făcea tot ce putea ca să treacă neluată în seamă.

Cîndva, fusese considerată o frumuseţe şi se îngrijise în acelaşi spirit. Se îmbrăcase aşa cum i se spunea, cu haine sofisticate, alese de un bărbat care susţinea că o iubea mai mult decît orice pe lume. Cunoscuse senzaţia mătăsii pe piele, ştia ce însemna să-şi prindă diamante la gît. Helen Remington avusese parte de toate privilegiile bogăţiei.

Şi, trei ani, trăise îngrozită şi nefericită.

Nell purta un tricou simplu de bumbac peste blugii decoloraţi şi adidaşi albi ieftini.

Nu avea altă bijuterie decît un pandantiv vechi care fusese al mamei ei.

Unele lucruri erau prea prețioase ca să le lase în urmă.

În timp ce feribotul încetinea spre doc, Nell reveni la mașină. Urma să sosească pe Insula Celor Trei Surori cu o geantă mică, un Buick ruginit, la mîna a doua, și două sute opt dolari pe numele ei.

Nici n-ar fi putut să fie mai fericită.

Nimic nu putea fi mai departe de palatele și strălucirea din Beverly Hills. Și nimic nu-i chemase mai stăruitor sufletul decît acest mic sat dintr-o carte poștală ilustrată. Casele și magazinele erau curate și îngrijite, cu culorile șterse de soare și de sarea oceanului. Străzile pietruite erau arcuite și curate, urcînd pe coline sau coborînd înapoi spre port.

Portul în sine arăta ca un adevărat tablou de gen. Bărci, năvoade și bărbați rumeni, cu cizme înalte de cauciuc. Mirosea a pește și sudoare.

Nell urcă panta dinspre doc, după care se întoarse să privească în urmă. Din locul acela se vedeau bărcile de agrement plutind prin golf și mica limbă arcuită de nisip unde oamenii stăteau la plajă pe prosoape sau săltau prin valurile înspumate. Un mic tramvai roșu pe care scria cu litere albe TURUL CELOR TREI SURORI se umplea rapid cu excursioniști și aparate de fotografiat.

Pescuitul și turismul păreau a fi industriile care țineau insula în viață. Dar asta era economia. Ținea piept mării, furtunilor și simplului, supraviețuind și înflorind în ritmul care-i era cel mai comod. Acesta, își spuse Nell, era curajul.

Avusese nevoie de prea mult timp ca să-şi descopere propriul ei curaj.

Strada Mare străbătea colina. Era mărginită cu magazine, restaurante şi firme ale insularilor. Se hotărî să facă primul popas într-un restaurant. S-ar fi putut angaja ca ospătăriţă sau bucătăreasă, cel puţin pe timpul sezonului estival. Dacă-şi găsea de lucru, avea să caute şi o cameră.

Şi putea să rămînă aici.

În cîteva luni, oamenii aveau s-o cunoască. Urmau să-i facă cu mîna cînd trecea pe stradă, s-o strige pe nume. Se săturase să fie o străină, să nu aibă cu cine schimba o vorbă. Să nu aibă pe nimeni apropiat.

Se opri să studieze hotelul. Spre deosebire de celelalte clădiri, era din piatră, nu din lemn. Cele trei niveluri ale sale, cu balcoane de fier forjat şi acoperişuri ascuţite inspirau un romantism incontestabil. Numele i se potrivea de asemenea. Se numea *Magick Inn*.

Avea destule şanse să găsească de lucru, ca ospătăriţă în sala de mese sau cameristă. Cel mai important era să se angajeze.

Dar nu se putea îndura să intre, să facă faţă problemei. Dorea să aibă un răgaz înainte de a se ocupa de chestiunile practice.

„Superficială", ar fi declarat-o Evan. „Eşti mult prea superficială şi nechibzuită, Helen. Mulţumeşte-i lui Dumnezeu că mă ai pe mine ca să-ţi port de grijă."

Pentru că glasul lui îi suna mult prea limpede în urechi, pentru că vorbele acelea îi subminau încrederea în sine pe care şi-o refăcuse atît de încet, se întoarse şi porni în direcţia opusă.

Avea să-şi găsească o slujbă cînd era gata pentru

asta, acum nu voia decît să hoinărească, să exploreze. Cînd termina de cutreierat Strada Mare, urma să se întoarcă la maşină şi să străbată toată insula. N-avea nici măcar să se oprească la Oficiul de Turism pentru a-şi lua o hartă.

Îşi săltă rucsacul în spate şi traversă strada. Trecu prin dreptul mai multor magazine de artizanat şi de suveniruri, privind în voie vitrinele. Îi plăceau lucruşoarele drăguţe care stăteau pe rafturi fără nici un rost. Într-o bună zi, după ce-şi făcea un rost, urma să-şi aranjeze casa aşa cum îi plăcea ei, plină de culoare, haz şi dezordine.

O cofetărie o făcu să zîmbească. Avea mese rotunde cu placă de sticlă şi scaune de fier vopsite în alb. La o masă stătea o familie cu patru membri, rîzînd şi înfulecînd îngheţată cu frişcă. Un băiat cu şort şi tichie albă stătea după tejghea, iar o fată cu blugi tăiaţi, strînşi pe şolduri, flirta cu el în timp ce se hotăra ce să aleagă.

Nell reţinu imaginea în minte şi merse mai departe.

Librăria o făcu că se oprească din nou, cu un oftat. Casa ei avea să fie plină şi de cărţi, dar nu ediţii rare, pe care nimeni nu le deschidea vreodată să le citească. Urma să aibă volume vechi şi terfelite, ediţii noi de buzunar cu coperţi lucioase, subiecte amestecate de-a valma. De fapt, era singurul lucru pe care-l putea începe pe loc. Un roman de buzunar nu i-ar fi îngreunat prea mult bagajul.

Ridică privirea dinspre cărţile expuse către inscripţia cu litere gotice de pe vitrină. *Café Book*. Era perfect. Urma să caute pe rafturi, să-şi găsească ceva amuzant de citit şi să răsfoiască volumul la o cafea.

Intră în atmosfera aromată cu parfumuri de flori şi

mirodenii, auzind o muzică de fluiere şi harpe. Nu numai hotelul era magic, îşi spuse Nell în clipa cînd trecu pragul.

Cărţile, într-un banchet de culori şi forme, se aliniau pe rafturile albastre. Deasupra, beculeţele din tavan străluceau ca stelele. Tejgheaua era din lemn vechi de stejar, cu încrustaţii reprezentînd zîne înaripate şi semilune.

O femeie cu păr brunet tuns scurt stătea pe un taburet înalt, răsfoind alene o carte. Ridică privirea şi-şi potrivi ochelarii cu rame de argint.

– 'Neaţa. Vă pot ajuta cu ceva?

– Mulţumesc, îmi caut doar o carte, la întîmplare...

– Succes. Spuneţi-mi dacă găsiţi ceva.

În timp ce vînzătoarea îşi relua lectura, Nell începu să cutreiere rafturile. În cealaltă parte a încăperii, două fotolii încăpătore stăteau în faţa unui şemineu de piatră. Pe masa dintre ele se înălţa o lampă în formă de femeie cu robă lungă şi braţele ridicate. Pe alte rafturi se vedeau diverse bibelouri, statuete de piatră colorată, ouă de cristal, dragoni. Nell hoinărea printre ele, avînd într-o parte cărţile, aer în cealaltă şiruri-şiruri de lumînări.

În fund, o scară arcuită urca la etaj. Acolo Nell găsi alte cărţi, alte bibelouri şi cafeneaua.

O jumătate de duzină de mese din lemn lucios erau aranjate lîngă fereastra din faţă. Pe o latură se aflau o vitrină şi o tejghea conţinînd o gamă impresionantă de pateuri, sandvişuri şi o supieră cu specialitatea zilei. Preţurile erau destul de mari, dar nu inaccesibile. Nell se gîndi să ia şi o supă, pe lîngă cafea.

Apropiindu-se, auzi voci prin uşa deschisă din spatele tejghelei.

– Jane, e ridicol şi complet iresponsabil.

– Ba nu este deloc. E marea şansă a lui Tim şi este foarte departe de insula asta afurisită. Ne asumăm riscul.

– Posibilitatea de a da probă pentru o piesă care s-ar putea să fie sau să nu fie montată Off Broadway *nu* este o mare şansă. Veţi rămîne fără slujbe amîndoi. Nu veţi...

– Plecăm, Mia. Ţi-am spus că azi aveam să lucrez pînă la amiază, şi pînă la amiază am lucrat.

– Mi-ai spus-o cu mai puţin de douăzeci şi patru de ore în urmă.

În voce se simţea nervozitatea – era o voce scăzută, frumoasă. Neputîndu-şi stăpîni curiozitatea, Nell se apropie şi mai mult de uşă.

– Cum naiba vrei să mai ţin cafeneaua deschisă fără nimeni la bucătărie?

– Numai problemele tale te interesează, nu-i aşa? Nici măcar nu ne doreşti succes.

– Jane, v-aş dori un miracol, fiindcă numai aşa ceva v-ar putea ajuta. Nu, stai, unde pleci...?

Nell zări o mişcare în uşă şi făcu un pas într-o parte.

– Aveţi grijă... Fiţi fericiţi... Of, fir-ar să fie! Să vă ajute Dumnezeu, Jane.

– Okay...

Se auzi un suspin sonor.

– Îmi pare rău, crede-mă. Îmi pare rău că te las aşa în baltă. Dar Tim trebuie să facă asta, iar eu trebuie să-i fiu alături, aşa că... îmi va fi dor de tine, Mia. Am să-ţi scriu.

Nell reuşi să se ascundă după rafturi, în timp ce pe uşă ieşea o femeie cu ochii în lacrimi, care coborî grăbită scara.

– Ei, exact asta-mi mai lipsea!

Femeia care apăru în uşă era o vedenie. Clipind din ochi cu admiraţie, Nell nu-i putea găsi alt calificativ. Avea o claie de păr în culoarea frunzelor toamna. Nuanţele roşiatie şi aurii ise revărsau peste umerii unei rochii albastre lungi care-i lăsa braţele goale pînă la brăţările de argint ce sclipeau pe încheieturile mîinilor. Ochii, scăpărînd de nervozitate erau cenuşii ca fumul, dominînd o faţă impecabilă. Pometi proeminenţi, gură lată, cu buze pline, rujate într-un roşu-aprins. Piele ca... Nell mai auzise comparaţii între piele şi alabastru, dar acum vedea pentru prima oară cu ochii ei aşa ceva.

Era înaltă, mlădioasă ca o salcie, desăvîrşită.

Nell aruncă o privire spre mesele cafenelei, ca să vadă dacă şi alţii dintre clienţi erau la fel de impresionaţi. Dar nimeni nu părea s-o bage în seamă pe femeie, nici iritarea pe care o emana.

Se aplcă s-o vadă mai bine, iar ochii aceia cenuşii se întoarseră spre ea. O ţintuiră.

– Bună ziua. Vă pot ajuta cu ceva?

– Voiam să... Mă gîndeam... Aş dori un cappuccino şi o supă... vă rog.

În ochii Miei luci nemulţumirea, făcînd-o pe Nell aproape să se ascundă înapoi după rafturi.

– Cu supa mă descurc. Azi avem de languste. Mă tem că filtrul espresso mă depăşeşte.

Nell privi frumosul aparat de cupru şi alamă şi simţi că o furnicau degetele.

– Mi l-aş putea prepara singur.

– Ştiţi cum funcţionează parascovenia asta?

– Păi, da...

Pe gînduri, Mia îi făcu un semn, iar Nell trecu dincolo de tejghea.

– V-aş putea face şi dumneavoastră unul, cu aceeaşi ocazie.

– De ce nu?

„Bravo, iepuraşule!", comentă Mia în sinea ei, în timp ce Nell începea să acţioneze aparatul.

– Şi ce vînt vă aduce aici? Cu rucsacul în spinare?

– A... murmură Nell, roşind. Exploram şi eu puţin. Îmi caut o slujbă, o cameră...

– Aha.

– Scuzaţi-mă, ştiu că am fost nepoliticoasă, dar v-am auzit... conversaţia. Dacă am înţeles bine, aveţi o mică problemă. Iar eu ştiu să gătesc.

Mia privi cum se înălţau aburii, fîsîind.

– Serios?

– Sînt o bucătăreasă foarte bună, continuă Nell, întinzîndu-i Miei cafeaua cu caimac. Am lucrat în aprovizionare, la o patiserie, am fost ospătăriţă... Ştiu să prepar mîncarea şi s-o servesc.

– Cîţi ani aveţi?

– Douăzeci şi opt.

– Aveţi cazier?

Lui Nell aproape că-i scăpă un chicotit. Un moment, ochii îi luciră vesel.

– Nu. Sînt enervant de cinstită, muncesc pe brînci şi am imaginaţie.

N-o lungi, n-o lungi! îşi impuse ea, dar nu mai putea să se oprească.

– Am nevoie de slujbă fiindcă aş dori să locuiesc pe insulă. Mi-aş dori o slujbă aici pentru că-mi plac cărţile şi... în fine... mi-a plăcut senzaţia pe care mi-a dat-o magazinul dumneavoastră de îndată ce am intrat.

Intrigată, Mia îşi înclină capul într-o parte.

– Şi ce-aţi simţit?

– Posibilităţi.

Excelent răspuns, reflectă Mia.

– Credeţi în posibilităţi?

Nell stătu un moment pe gînduri.

– Dă. Am fost obligată.

– Ne scuzaţi? interveniră doi clienţi, apropiindu-se de tejghea. Am dori două mocha cu gheaţă şi două ecleruri din acestea.

– Desigur. Un moment.

Mia se întoarse spre Nell.

– Eşti angajată. Şorţul e în spate. Detaliile le vom pune la punct mai încolo.

Sorbi din cappucino.

– Bună treabă, adăugă ea, dîndu-se la o parte din drum. A... Cum te cheamă?

– Nell. Nell Channing.

– Bine ai venit pe Insula Celor Trei Surori, Nell Channing.

Mia Devlin conducea *„Café Book"* la fel cum îşi organiza şi viaţa. Cu un stil născut din instinct şi, în mare parte, pentru propria ei plăcere. Era o femeie de afaceri abilă, căreia îi plăcea să cîştige. Dar numai în termenii stabiliţi de ea.

Nu lua în seamă lucrurile care o plictiseau. Celor care o intrigau le dădea curs.

În acele momente, Nell Channing o intriga.

Dacă Nell îşi exagerase calităţile, avea s-o concedieze la fel de repede pe cît o angajase, fără nici un regret.

Poate că, dacă o îndemna sufletul, ar fi ajutat-o să-şi

găsească o slujbă în altă parte, dacă asta n-ar fi luat mult timp, nici nu i-ar fi perturbat afacerile.

O angajase numai fiindcă în clipa cînd întîlnise ochii aceia mari şi albaştri simţise ceva aparte. Inocenţă rănită. Aceasta fusese prima impresie a Miei, care avea o încredere implicită în primele impresii. Şi competenţă, deşi încrederea în sine îi era cam şubrezită.

Totuşi, imediat ce se instală şi începu munca, Nell începu să-şi revină.

Mia o observă toată după-amiaza, observînd că se descurca uşor cu comenzile, clienţii, casa de marcat şi misterele aparatului de espresso.

Trebuia s-o ferchezuiască puţin. Cei de pe insulă nu erau formalişti, dar blugii vechi arătau cam prea jerpeliţi pentru gusturile personale ale Miei.

Mulţumită pentru moment, Mia reveni în bucătărie. Observă mulţumită că spaţiul rămăsese curat. Jane nu reuşise niciodată să fie o bucătăreasă ordonată.

– Nell?

Surprinsă, Nell tresări şi se răsuci dinspre maşina de gătit, unde frecase arzătoarele. Obrajii i se înroşiră cînd privi spre Mia şi tînăra de lîngă ea.

– N-am vrut să te sperii. Ea e Peg. Lucrează la tejghea de la două la şapte.

– A... Bună!

– Salut. Mamă, nu-mi vine să cred că Jane şi Tim se duc! La New York City!

Peg părea cam individioasă: Era scundă şi ţanţoşă, cu o claie de păr cîrlionţat decolorat pînă aproape de alb.

– Jane făcea nişte muffins cu afine delicioase.

– Da, mă rog, Jane şi tartele ei nu mai sînt aici. Acum am de vorbit cu Nell, aşa că te las să ai grijă de cafenea.

– Nici o problemă. Ne vedem mai încolo, Nell.

– Ce-ar fi să mergem în biroul meu? Ne vom ocupa de toate detaliile. Avem deschis de la zece la şapte, program de vară. Iarna, reducem şi închidem la cinci. Peg preferă schimbul de după-amiază. Îi place să petreacă şi nu e prea matinală. În orice caz, începem să servim la zece, aşa că am nevoie de tine aici dimineaţa.

– Nu mă deranjează.

Nell o urmă pe Mia pe încă o scară. Nu fusese prea atentă, nu observase că magazinul avea două etaje. Cu cîteva luni în urmă, un asemenea detaliu nu i-ar fi scăpat. Ar fi studiat terenul, remarcînd toate ieşirile.

Relaxarea nu trebuia să însemne neatenţie, îşi reaminti ea. Trebuia să fie gata, în orice moment, să fugă din nou.

Trecură printr-o magazie spaţioasă, plină cu rafturi şi teancuri de cărţi, de unde intrară în cabinetul Miei.

Biroul antic din lemn de cireş i se potrivea, îşi spuse Nell. Şi-o imagina pe Mia înconjurată numai de obiecte scumpe şi frumoase.

Se mai vedeau în jur flori şi diverse alte plante, cristale şi roci lustruite, în boluri.

Printre piesele mobilierului stil se mai aflau un computer ultra-performant, un fax, bibliorafturi şi stative pentru cataloagele editorilor.

Mia gesticulă spre un scaun şi se aşeză la birou.

– Ai petrecut cîteva ore în cafenea, deci ai văzut ce fel de produse oferim. În fiecare zi avem cîte o specialitate de sandvişuri, una de supă şi un mic sortiment de alte tartine. Două sau trei genuri de salată rece. Pateuri, fursecuri, muffins, biscuiţi. În trecut, o lăsam pe bucătăreasă să aleagă meniul. Ai ceva împotrivă?

– Nu, doamnă, e-n regulă.

– Te rog, n-am decît cu un an mai mult decît tine. Spune-mi Mia. Pînă ne lămurim, aş prefera să-mi arăţi meniul de a doua zi, ca să-l aprob.

Scoase din sertar o agendă şi i-o întinse peste birou.

– Ce-ar fi să-mi scrii ce intenţii ai pentru mîine?

Nell simţi un fior de panică. Trase adînc aer în piept, aşteptînd să i se limpezească mintea, apoi începu să scrie.

– În perioada asta a anului, cred că ar fi bine să avem supe uşoare. Consommé cu vegetale, salată de tortellini, fasole albă, creveţi. Îţi pot face tarte, bazîndu-mă din nou pe fructele de sezon. Eclerurile sînt foarte populare – le pot prepara şi pe ele. Un tort cu frişcă şi ciocolată, cu şase blaturi. Muffins cu afine, delicioase, şi cu nuci. Biscuiţii cu alune sînt pe terminate. Fursecuri? Labele-de-pisică au succes oricînd. Şi cele cu stafide. În locul unui al treilea sortiment, aş propune rumenele cu cacao. Pot face un soi delicios, în trei straturi.

– Cît de mult poţi prepara în bucătăria de-aici?

– Totul, cred. Dar dacă vrei să servim pateuri şi muffins începînd de la zece, va trebui să le încep pe la şase dimineaţa.

– Şi dacă ai avea propria ta bucătărie?

– A, atunci...

Frumoasă fantezie!

– Aş prepara o parte de cu seară, iar pe allele le-aş coace dimineaţa.

– M-hmm... Cîţi bani ai la tine, Nell Channing?

– Destui.

– Nu fi modestă, o sfătui binevoitoare Mia. Îţi pot avansa o sută de dolari. Dintr-un salariu, pentru început,

de şapte dolari pe oră. Îţi vei înregistra zilnic orele de cumpărături şi de gătit, iar alimentele necesare le vei cumpăra din contul magazinului. Îmi aduci bonurile de decontare, tot zilnic.

Cînd Nell deschise gura să răspundă, Mia ridică un deget suplu, cu unghia lăcuită corai.

– Aşteaptă. Cînd e lume multă, vei servi la mese, vei strînge şi îi vei ajuta pe clienţi să-şi aleagă cărţile, la etaj, în momentele libere. Vei avea două pauze de cîte o jumătate de oră, duminicile libere şi o reducere de cincisprezece la sută pentru cumpărături, inclusiv mîncarea şi băutura. Pînă aici m-ai urmărit?

– Da, dar...

– Bun. Eu sînt aici în fiecare zi. Dacă ai probleme sau întrebări, îmi spui. Dacă nu mă găseşti, vorbeşte cu Lulu. Lucrează la parter şi le ştie pe toate. Pari să prinzi destul de repede. Dacă nu ştii ceva, nu te jena să întrebi. Şi-acum, îţi cauţi şi o locuinţă...

– Da...

Parcă ar fi fost purtată de un vînt năprasnic şi neaşteptat.

– Sper să...

– Vino cu mine.

Mai scoase nişte chei dintr-un sertar, se ridică de la birou şi ieşi, bocănind pe tocurile ei înalte, subţiri ca acele.

După ce coborîră la parter, se îndreptă spre o uşă din spate.

– Lulu! strigă ea. Mă întorc în zece minute.

Cam încurcată, Nell o urmă pe ieşirea din dos, într-o grădiniţă pavată cu dale de piatră. O enormă pisică neagră se sorea pe una dintre ele şi deschise un ochi galben-

auriu cînd Mia păşi cu agilitate pe deasupra.

– Ea e Isis. N-o să te deranjeze.

– E superbă. Tu îngrijeşti grădina?

– Da. Nici o casă nu e completă fără flori. A, nu te-am întrebat – ai un mijloc de transport?

– Da, o maşină.

– Perfect. Nu vei avea mult de mers, dar ar fi greu să-ţi cari pe jos lucrurile în fiecare zi.

În capătul grădinii, Mia coti la stînga, prin spatele magazinelor.

– Doamnă... îmi pare rău, nu vă ştiu numele de familie.

– Mă numesc Devlin, dar ţi-am spus să-mi zici Mia.

– Mia, îţi mulţumesc pentru ofertă. Şi-ţi promit că n-o să- ţi pară rău. Dar... te pot întreba unde mergem?

– Ai nevoie de o locuinţă.

Mia trecu de un colţ, se opri şi continuă, cu un gest:

– Cred că asta e potrivită.

Pe cealaltă parte a străzii lăturalnice înguste se afla o casă mică şi galbenă, ca o rază de soare la marginea unui pîlc de copaci. Avea obloane albe şi o verandă îngustă, de aceeaşi culoare.

– Asta-i casa ta? întrebă Nell.

– Da. Pentru moment.

Zornăindu-şi cheile, Mia porni pe aleea pietruită.

– Am cumpărat-o primăvara trecută.

Descuie uşa din faţă şi făcu un pas înapoi.

– A fost binecuvîntată.

– Poftim?

Mia nu făcu decît să dea din cap:

– Bine ai venit.

Mobilierul era sumar.

O canapea simplă, cu tapiţeria uzată, un fotoliu adînc, cîteva mese.

– Dormitoare în ambele laturi, deşi cel din stînga e mai potrivit pentru un cabinet sau birou. Baia e mică, dar fermecătoare, iar bucătăria a fost modernizată. E drept în spate.

– E minunată!

Neputîndu-se stăpîni, Nell porni prin casă, vîrînd capul în dormitorul mare, unde se afla un pat frumos, cu tăblie de fier vopsită în alb.

– Ca o căsuţă a zînelor. Cred că te simţi extraordinar, locuind aici.

– Nu eu locuiesc aici, ci tu.

Nell se întoarse încet spre ea.

– Nu înţeleg.

– Ai nevoie de o casă, eu am una liberă. Locuiesc pe faleză, prefer acolo. Deocamdată, asta e casa ta. N-ai simţit?

Nell ştia numai că se simţea fericită şi, în acelaşi timp, cuprinsă de nervozitate. Şi că, în momentul cînd păşise în casă, îi venise să se relaxeze şi să se întindă, ca pisica din grădină.

– Pot sta aici?

– Ai avut o viaţă grea, nu-i aşa? murmură Mia. De-asta nu-ţi vine să crezi cînd îţi surîde norocul. Vei plăti chiria, căci nimic care-i gratis nu are valoare. Am să ţi-o reţin din salariu. Instalează-te. Va trebui să revii ca să semnezi actele, dar astea pot aştepta pînă mîine dimineaţă. Te-aştept să te văd, cu creaţiile tale, la nouă şi jumătate fix.

Făcu un pas şi-şi lăsă mîinile să cadă în mîna lui Nell.

– Vreo întrebare?

– Prea multe ca să ştiu cu care să încep. Nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc.

– Nu face risipă de lacrimi, surioară, replică Mia. Sînt prea preţioase. Vei munci din greu pentru tot ceea ce ţi se oferă aici.

– Abia aştept să încep...

Nell îi întinse mîna.

– Îţi mulţumesc, Mia.

Mîinile li se atinseră, se încleştară. Ţîşni o scînteie, albastră ca o flacără, dispărînd într-o clipă. Rîzînd uşor, Nell tresări.

– Cred că e multă electricitate statică în aer, sau altceva...

– Sau altceva. Deci, bine ai venit acasă, Nell.

Şi, răsucindu-se pe călcîie, Mia porni spre uşă.

– Mia.

Nell simţea în gît un nod de emoţie.

– Casa asta arată ca un palat al zînelor. Cred că tu eşti naşa mea zînă.

Mia zîmbi orbitor, apoi rîse, încet şi cald ca frişca bătută.

– Vei afla destul de curînd că sînt departe de-a fi aşa ceva. Nu sînt decît o vrăjitoare practică. Să nu uiţi să-mi aduci chitanţele, mai adăugă ea şi ieşi încet, închizînd uşa în urma ei.

CAPITOLUL 2

Lulu îşi încrucişă braţele peste pieptul plat. Mia ştia că era felul ei de a încerca să intimideze. Întrucît Lulu avea abia un metru şi jumătate, şi cîntărea patruzeci şi cinci de kilograme cu ghete şi palton, avînd faţa unei zînişoare triste, trebuia să facă eforturi mari pentru a intimida pe cineva.

– Nu ştii nimic despre ea.

– Ştiu că este singură, caută de lucru şi a nimerit în locul potrivit, la momentul potrivit. Asta ştiu foarte bine, nu mă contrazice.

– E o străină. Nu angajezi o străină, împrumutîndu-i bani şi dîndu-i o casă, fără să-i verifici trecutul. N-are nici o referinţă, Mia. Nici una. Ce ştim noi, poate fi o psihopată urmărită de poliţie.

– Iarăşi ai citit din cărţile alea documentare de criminalistică, aşa-i?

Lulu se încruntă, cu o expresie care, pe faţa ei inofensivă, semăna cu un zîmbet chinuit.

– Lumea e plină de oameni răi.

– Într-adevăr, spuse Mia, în timp ce imprima comenzile prin poştă primite prin e-mail. Fără ei, n-ar exista echilibrul, provocarea. Fuge de ceva anume, Lulu, dar nu de poliţie. Iar soarta i-a îndrumat paşii încoace. A adus-o la mine.

– Uneori, soarta te înjunghie pe la spate.

– Ştiu şi eu asta.

Cu imprimatele în mînă, Mia ieşi din birou. Numai faptul că Lulu Cabot o crescuse aproape ca o mamă o împiedica să-i spună să-şi vadă de treburile ei.

– Şi ştii la fel de bine că pot să mă apăr singură.

– Iei sub aripa ta toţi vagabonzii...

– Nu vagabondează, ci caută. E o diferenţă. Am simţit ceva dinspre ea, adăugă Mia, în timp ce cobora scara. După ce se adaptează, am s-o studiez mai îndeaproape.

– Măcar cere şi tu o referinţă.

Mia înălţă o sprînceană, cînd auzi uşa din spate deschizîndu-se.

– Tocmai am primit una. E punctuală. N-o zădărî, Lulu. Mai este şi sensibilă. Ei, bună dimineaţa, Nell.

– Bună dimineaţa.

Cu braţele pline de tăvi acoperite, Nell intră grăbită.

– Mi-am lăsat maşina în spate. E bine aşa, da?

– E perfect. Ai nevoie de ajutor?

– Nu, mulţumesc. Toate sînt pregătite în maşină.

– Lulu, ea e Nell. Vă puteţi cunoaşte mai bine, nu peste mult.

– Încîntată de cunoştinţă, Lulu. Încep să fac pregătirile, sus.

– Dă-i bice.

Mia aşteptă pînă cînd Nell urcă scara.

– Pare un adevărat pericol public, nu-i aşa?

Lulu strînse din fălci.

– Aparenţele pot fi înşelătoare.

Peste cîteva momente, Nell apăru din nou. Purta un tricou alb simplu, cu poalele vîrîte în blugi. Micul pandantiv de aur strălucea pe pieptul ei ca un talisman.

– Am pus la fiert prima cafetieră. Cînd cobor din nou vă aduc şi vouă, dar nu ştiu cum vă place.

– Neagră pentru mine, dulce şi slabă pentru Lulu. Îţi mulţumim.

– Ăă... v-ar deranja să nu veniţi sus pînă termin? Aş dori foarte mult să vedeţi toată prezentarea. Aşa că...

În timp ce vorbea, se retrase de-a-ndăratelea spre uşă, roşie la faţă.

– ...Aşteptaţi. Bine?

– Dornică să facă plăcere, comentă Mia. Dornică de muncă. Da, tendinţe psihopate clare. Cheamă sticleţii.

– Gura.

Peste douăzeci de minute, cu răsuflarea tăiată, tremurînd de încîntare şi emoţie, Nell coborî din nou.

– Pueţi veni acum? Dacă nu sînteţi mulţumite, mai am timp să fac schimbări.

– Hmm...

Morocănoasă, Lulu se întrerupse din înregistratul comenzilor.

– Cafeneaua nu e sectorul meu.

Totuşi, ridicînd din umeri, le urmă pe Mia şi Nell la etaj.

Galantarul era plin de pateuri rumene, muffins cu creştete albe şi cornuri aurii.

Un tort înalt lucea sub glazura de ciocolată şi frişca bătută.

Fursecuri mari cît o mînă de om acopereau două foi subţiri de hîrtie. Din bucătărie plutea aroma supei puse la fiert.

Pe tablă erau scrise cu creta, atent şi îngrijit, specialităţile zilei.

Sticlăria fusese lustruită, cafeaua mirosea irezistibil, iar pe tejghea stătea un borcan albastru plin cu baghete de scorţişoară.

Mia se plimbă prin faţa galantarului, ca un general trecîndu-şi trupele în revistă, în timp ce Nell aştepta, străduindu-se să nu-şi frîngă mîinile de nervozitate.

– Încă n-am scos salatele şi supa. M-am gîndit să aştept pînă la unsprezece, înainte de asta oamenii fiind mai interesaţi de pateuri şi fursecuri. Mai am în spate tarte, şi rumenelele, care sînt mai potrivite după-amiaza. Tortul l-am scos acum, în speranţa că oamenii ar putea să-l ţină minte şi să revină mai tîrziu. Dar pot să le aranjez altfel, dacă...

Se întrerupse, cînd Mia ridică un deget.

– Ia să gustăm noi tartele astea...

– A... Sigur... Stai numai să aduc una din spate.

Se repezi în bucătărie, de unde reveni cu o tartă pe un şervetel de hîrtie.

Fără o vorbă, Mia rupse tarta în două şi îi dădu o jumătate lui Lulu. În timp ce lua prima îmbucătură, buzele i se arcuiră.

– Cum ţi se pare, ca referinţă, murmură ea.

Apoi se întoarse spre Nell.

– Dacă o mai ţii mult cu nervii ăştia, clienţii vor crede că e ceva în neregulă cu mîncarea. Şi atunci n-au să comande, şi vor pierde ceva cu totul deosebit. Ai un har aparte, Nell.

– Îţi place...?

Nell oftă uşurată.

– Am gustat şi eu din toate, azi-dimineaţă, pînă m-a apucat durerea de burtă, spuse ea, apăsîndu-şi stomacul cu o mînă. Voiam ca totul să fie perfect.

– Aşa şi este. Şi-acum odihneşte-te, pentru că imediat ce se va duce vestea că eşti o bucătăreasă genială vei avea foarte mult de lucru.

Nell nu ştia dacă se dusese vestea, dar era prea ocupată ca să mai aibă timp pentru nervi. Pe la zece şi jumătate, pusese la fiert încă o cafetieră şi umplea din nou tăvile. De fiecare dată cînd auzea clopoţelul casei de marcat, simţea cîte un mic fior. Iar cînd îi împachetă şase muffins unei cliente care declara că în viaţa ei nu mîncase ceva mai gustos, abia reuşi să nu danseze.

– Mulţumesc. Să mai reveniţi, cît mai curînd!

Radioasă, se întoarse spre clientul următor.

Acela fu momentul cînd Zack o văzu pentru prima oară.

O blondă drăguţă, cu şorţ alb, zîmbet larg şi gropiţe. Îi stîrni un mic fior plăcut, făcîndu-l să zîmbească la rîndul lui.

– Am auzit despre muffins, dar nu şi despre zîmbet.

– Zîmbetul este gratis. Pentru muffins va trebui să plătiţi.

– Iau una. Cu afine. Şi o cafea mare, neagră. Eu sînt Zack. Zack Todd.

– Nell.

Nell luă o ceaşcă de unică folosinţă. Nu era nevoie să-l studieze pe furiş.

Ştia din experienţă să reţină chipurile şi să le descifreze expresiile. În timp ce umplea ceaşca, chipul lui Zack continuă s-o urmărească.

Bronzat, cu riduri mici la colţurile ochilor.

Bărbie fermă, brăzată de o cicatrice stranie, pe diagonală.

Păr şaten, puţin cam lung, uşor cîrlionţat, pe care în iunie soarele îl decolorase deja.

Un chip îngust, cu nas lung şi drept, o gură care zîmbea uşor şi în care se vedea un incisiv puţin cam strîmb.

Părea un chip sincer.

Prietenos, dezinvolt. Puse cafeaua pe tejghea, aruncîndu-i încă o privire în timp ce lua o muffin de pe tavă.

Avea umeri laţi şi braţe robuste.

Îşi suflecase mînecile cămăşii decolorate de soare şi apă. Mîna care luă ceaşca de cafea era mare şi lată. Nell avea încredere în mîinile bărbăteşti mari.

Numai cele subţiratice şi cu unghii îngrijite puteau da lovituri cu adevărat ucigătoare.

– Numai una? întrebă ea, în timp ce-i punea chifla caldă în pungă.

– Una îmi ajunge acum. Am auzit că abia ieri ai debarcat pe insulă.

– Da, tocmai la momentul oportun.

Nell marcă la casă comanda, încîntată cînd Zack deschise punga şi o mirosi.

– Oportun pentru toată lumea, dacă gustul e la fel de delicios ca aroma. De unde vii?

– Din Boston.

Zack înclină capul.

– Nu pari să fii din Boston. După accent, explică el, cînd Nell îl privi nedumerită.

– Aha...

Îi luă banii cu o mînă sigură şi-i numără restul.

– Nu sînt originară de-acolo, ci dintr-un orăşel din Midwest... lîngă Columbus. Dar am călătorit mult.

Zîmbetul îi rămase netulburat, cînd îi înmînă restul şi bonul.

– Cred că de-asta nu par să fiu din nici un loc anume.

– Probabil.

– 'Ziua, şerifule!

Zack privi peste umăr, dînd din cap:

– Bună dimineaţa, domnişoară Macey.

– Ai ajuns să vorbeşti cu Pete Stahr despre cîinele ăla al lui?

– Chiar acum mergeam într-acolo.

– Drept prin rufele mele-a zbughit-o, de-a trebuit să le spăl din nou pe toatele. Şi mie-mi place cîinii, da' Pete ar trebui să şi-l ţie-n lanţ.

– Am să vorbesc cu el în dimineaţa asta. Mai bine luaţi o muffin de-aici, domnişoară Macey.

– Am venit doar după o carte.

Totuşi, femeia se uită în galantar, cu buzele ţuguiate pe faţa ei latră.

– Arată frumuşel, nu-i aşa? Mata trebuie să fii fata aia nouă.

– Într-adevăr...

Nell îşi simţea gîtlejul înfierbîntat şi se temea să nu i se spargă vocea.

– Mă numesc Nell. Să vă servesc cu ceva?

– Poate să stau şi eu la un ceai şi o tartă din-astea. Flebeţea mea e tartele cu fructe. Da' nu un ceai din-alea fandosite, rogu-te-aş. Mie dă-mi unu' bun, sănătos, de potrocale. Şi să-i zici lui Pete să-şl ţie cîinele departe de rufele mele, reluă ea, către Zack. Că de nu, pe el am să-l pui să mi le spele, pe toatele!

– Da, domnişoară.

Zack îi zîmbi din nou lui Nell.

Observase cum pălise la faţă cînd Gladys Macey i se adresase cu „şerifule".

– Îmi pare bine de cunoştinţă, Nell.

Nell dădu uşor din cap.

Mîinile continuau să-i fie ocupate, dar nu mai erau atît de sigure.

Oare ce motiv avea o tînără drăguţă ca ea să se teamă de poliţie? se întrebă Zack. Dar, îşi spuse el, în timp ce cobora, în fond, unii oameni aveau o teamă instinctivă faţă de reprezentanţii legii.

Scrută parterul şi o zări pe Mia aranjînd cărţi pe rafturi la raionul de literatură poliţistă.

Oricum, conchise Zack, nu strica să-i pună cîteva întrebări de rutină.

– E multă lume azi aici.

– Mmm...

Fără să se întoarcă, Mia continuă să introducă în suporturi volumele de buzunar.

– Şi cred că va fi şi mai multă. Sezonul abia a început, iar arma mea secretă e în cafenea.

– Tocmai am cunoscut-o. I-ai închiriat casa galbenă.

– Exact.

– I-ai verificat trecutul profesional, referinţele...?

– Ei, haide, Zack...

Acum, Mia se întoarse.

Pe tocuri, era aproape la fel de înaltă ca el. Îi dădu o pălmuță peste obraz.

– Doar sîntem prieteni de mult. De destul timp ca să-ți pot spune să-ți vezi de treburile tale. Nu vreau să-mi intri în cafenea şi să-mi interoghezi angajații.

– Okay. Atunci, o duc la secție şi pun mîna pe furtun.

Mia chicoti, apoi se aplecă şi-l sărută scurt pe obraz.

– Brută ce eşti. Nu-ți face griji în legătură cu Nell. Nu caută gîlceavă.

– I-au cam venit nevricalele cînd a aflat că sînt şerif.

– Iubitule, eşti atît de chipeş încît pe toate fetele le apucă nevricalele cînd te văd.

– Numai pe tine niciodată, replică el.

– Că multe mai ştii tu. Şi-acum, valea şi lasă-mă să-mi văd de treabă.

– Mă duc. Şi eu am treburile mele şi m-am angajat să-i fac tărăboi lui Pete Stahr pentru javra aia a lui.

– Domnule şerif Todd, ce curajos eşti! îşi fîlfîi Mia genele. Ce ne-am face noi, insularii, fără tine şi viteaza ta soră, ca să ne apărați?

– Ha, ha, ha. Ripley trebuie să vină cu feribotul de amiază. Altfel, îi dădeam ei misiunea cu cîinele.

– A şi trecut o săptămînă?

Strîmbîndu-se, Mia se întoarse din nou spre rafturi.

– Mda, mă rog, tot ceea ce-i bun se termină odată şi odată...

– Să ştii că n-am să mai intervin între voi două. Prefer să mă ocup de cîinele lui Pete.

Mia rîse, dar, imediat ce Zack ieşi, privi întrebător spre scară, cu gîndul la Nell.

Mai tîrziu, cînd urcă din nou în cafenea, văzu că Nell

expusese deja şi salatele, şi supa. Toate fuseseră puse.

Salatele erau proaspete şi apetisante, iar aroma supei avea să ispitească pe oricine intra în magazin.

– Cum merge?

– Bine. În sfîrşit, avem un scurt răgaz.

Nell îşi şterse mîinile de şorţ.

– În dimineaţa asta a mers din plin. Cursa a fost cîştigată de muffins, dar tartele au ieşit pe locul doi.

– Oficial, eşti în pauză, îi spuse Mia. Mă ocup eu de oricine mai intră, doar dacă nu au nevoie de cafea din maşina aia infernală.

În bucătărie, Mia se aşează pe un taburet, punînd picior peste picior.

– După schimb, să treci pe la mine pe la birou, ca să semnăm contractul de angajare.

– Okay. Mă gîndeam la meniul de mîine.

– Vom discuta şi despre el. De ce nu te relaxezi şi tu puţin, cu o cafea?

– Sînt deja destul de energizată.

Totuşi, Nell deschise frigiderul şi scoase o sticlă mică de apă minerală.

– O prefer pe asta.

– Te-ai instalat cu bine în casă?

– Nici nu-mi amintesc să fi dormit vreodată mai bine. E ca un leagăn de copil. Şi ai văzut azi-dimineaţă răsăritul soarelui? Magnific!

– Te cred pe cuvînt. Eu tind să evit răsăritul soarelui. Insistă să aibă loc mult prea devreme.

Întinse mîna şi luă sticla de apă pentru a bea şi ea o înghiţitură.

– Am auzit că l-ai cunoscut pe Zack Todd.

– Pe cine...?

Nell luă imediat o cîrpă, începînd să şteargă aragazul.

– A, pe şeriful Todd... Da, a luat o cafea, neagră, şi o muffin cu afine.

– Familia Todd locuieşte pe insula asta de secole, iar Zacharian e unul dintre cei mai buni. Blînd, continuă Mia rar, iubitor şi civilizat, fără să-ţi scoată ochii cu asta.

– Sînteţi...

Cuvîntul „amanţi" nu părea potrivit pentru o femeie ca Mia.

– ...împreună?

– Pe plan romantic? Nu, răspunse Mia, înapoindu-i sticla. E mult prea bun pentru mine. Deşi am avut o oarecare slăbiciune faţă de el, de pe la vreo cincisprezece, şaisprezece ani. În fond, e un specimen de prima mînă. Trebuie să fi observat.

– Nu mă interesează bărbaţii.

– Înţeleg. De-asta fugi? De un bărbat?

Cînd Nell nu răspunse, Mia se ridică în picioare.

– Bine, dacă şi cînd vei avea stare să-mi vorbeşti, sînt o ascultătoare excelentă şi foarte înţelegătoare.

– Îţi mulţumesc pentru tot, Mia. Dar nu vreau decît să-mi fac treaba.

– Destul de corect.

Clopoţelul sună, indicînd că venise cineva la tejghea.

– Nu, eşti în pauză, îi aminti Mia, cînd Nell vru să iasă. Stau eu la tejghea o vreme. Şi nu mai face mutra asta tristă, surioară. Acum nu mai trebuie să răspunzi decît în faţa ta însăţi.

Simţindu-se ciudat de calmată, Nell rămase pe loc. Auzi vocea scăzută a Miei vorbind cu clienţii.

În magazin răsuna muzică de flaute şi alte instru-

mente cu note fluide. Putea să închidă ochii şi să-şi imagineze cum avea să se afle acolo a doua zi. În anul următor. Liniştită, mîngîiată. Productivă, fericită.

Îşi termină apa minerală şi dădu să iasă din bucătărie tocmai cînd Mia se întorcea de la tejghea. Ceasul din piaţa oraşului începu să bată amiaza, cu dangăte încete, greoaie.

Sub picioarele ei, podeaua păru să vibreze, iar lumina deveni mai puternică. Nivelul muzicii crescu, ca şi cum o mie de corzi ar fi fost ciupite toate o dată.

Vîntul... ar fi putut să jure că simţise un vînt fierbinte scăldîndu-i faţa şi înfoindu-i părul. Simţi miros de pămînt răscolit şi ceară de lumînări.

Lumea se cutremura şi se rotea, apoi îşi reveni într-o clipă, ca şi cum nici nu s-ar fi clintit.

Nell scutură din cap, pentru a şi-l limpezi, şi se pomeni privind în ochii cenuşii şi adînci ai Miei.

– Ce-a fost asta? Un cutremur?

Chiar în timp ce rostea cuvintele, Nell văzu că nimeni nu părea preocupat.

Oamenii stăteau la mese, conversînd, bînd şi mîncînd.

– Am crezut... am simţit...

– Da, ştiu.

Deşi vocea Miei era calmă, devenise mai tăioasă, cum Nell n-o mai auzise.

– Ei, aşa se explică.

– Ce să se explice?

Zguduită, Nell o apucă de încheietura mîinii.

Şi simţi prin braţ ceva ca un val de energie.

– Vom vorbi mai tîrziu. Acum, tocmai a sosit feribotul de amiază.

„Şi Ripley", îşi spuse Mia. Acum erau pe insulă toate – toate trei.

– Ne vin clienţi. Începe să serveşti supa, Nell, spuse ea cu blîndeţe şi ieşi.

Mia nu era deseori luată prin surprindere, iar acest lucru nu-i plăcea deloc.

Intensitatea stării pe care o simţise împreună cu Nell fusese mai mare, mai intimă decît se aşteptase. Iar asta o nemulţumea.

Ar fi trebuit să fie pregătită. Ea ştia, credea şi înţelegea cel mai bine acea întorsătură a sorţii din urmă cu atîţia ani.

Şi noua întorsătură care se putea produce acum.

Totuşi, credinţa în soartă nu însemna să stea pasivă, lăsîndu-se în voia ei.

Era posibil şi aveau să se ia măsuri. Dar trebuia să se gîndească, să pună lucrurile în ordine.

Pentru numele zeiţei, ce putea face pentru a îndrepta situaţia cînd urma să fie legată de o femeie încăpăţînată care-şi nega încontinuu propria putere şi de un iepuraş speriat, pus pe fugă, care nici măcar nu şi-o cunoştea?

Se închise în biroul ei şi începu să se plimbe încoace şi-ncolo. Rareori recurgea la magie în acel loc.

Era cabinetul ei de afaceri, pe care îl ţinea anume separat de vrăjitorie, legat de cele lumeşti. Dar pentru fiecare regulă existau şi excepţii.

Astfel cugetînd, îşi luă de pe raft globul de cristal şi îl puse pe birou. Îi plăcea să-l vadă acolo, lîngă telefon şi computer.

Totuşi, magia respecta progresul, chiar dacă progresul nu respecta întotdeauna magia.

Punîndu-şi mîinile pe ambele laturi ale globului, îşi goli mintea de orice gînd.

– Arată-mi ce trebuie să văd. Insula aceasta le are pe cele trei surori şi ne vom făuri destinul. Imaginile în sticlă limpezi să-mi apară. Aşa voi face, aşa va fi.

Globul se luminâ irizat, se tulburâ, se limpezi din nou. În adîncurile lui, asemenea unor chipuri în apă, Mia se văzu pe sine însăşi, pe Nell şi pe Ripley.

Un cerc format în umbrele pădurii şi un foc aprins. Copacii ardeau şi ei, dar de flăcările frunzelor toamna. Lumina şiroia din luna plină ca o cascadă scînteietoare.

O nouă umbră se formă în copaci, devenind bărbat. Chipeş şi auriu, cu ochi arzători.

Cercul se sparse. Chiar în timp ce Nell o lua la fugă, bărbatul o lovi. Se sparse ca sticla, în mii de cioburi risipindu-se.

Un fulger despică cerul, tunetul bubui, iar Mia nu mai putu vedea în globul de sticlă decît un torent de apă, în timp ce pădurea şi insula pe care locuiau se rostogoleau în adîncurile mării.

Făcu un pas înapoi, cu mîinile proptite în şolduri.

– Nu întotdeauna se întîmplă aşa? întrebă ea cu dezgust. Un bărbat distruge totul. Ei bine, mai vedem noi.

Puse globul la loc pe raft.

– O să mai vedem noi ce şi cum.

Cînd Nell bătu la uşa ei, Mia tocmai termina de lucrat la nişte hîrtii.

– Tocmai la timp, spuse ea, închizîndu-şi computerul. Bun obicei ai. Trebuie să-mi completezi formularele astea, arătă ea spre teancul de pe birou. Le-am pus data de ieri. Cum merge clientela de prînz?

– Destul de uşor.

Nell se aşeză. În timp ce completa formularele, simţi că palmele nu-i mai transpirau.

Numele, data naşterii, numărul de securitate socială. Acele informaţii şi cifre simple îi aparţineau ei. Se ocupase personal de asta.

– Peg tocmai a venit. Am făcut şi meniul pentru mîine.'

– Mmmm...

Mia luă hîrtia împăturită pe care Nell o scosese din buzunar şi începu s-o citească.

– Arată bine. Mai aventuros decît tindea să fie al lui Jane.

– Prea aventuros?

– Nu, doar mai mult. Deci... ce vei face în restul zilei...

Aruncă o privire scurtă spre primul formular completat.

– ...Nell, fără iniţială a numelui al doilea, Channing?

– Fac o plimbare pe plajă, lucrez puţin prin grădină... Poate voi explora şi pădurea din jurul casei.

– Pe-acolo curge un pîrîu, unde cresc ferigi şi muşchi, şi căldăruşă sălbatică. Te duc cu gîndul la zînele care se pot ascunde printre ele.

– Nu-mi pari genul de persoană care să caute zîne sperioase.

Buzele Miei se arcuiră.

– Încă nu ne cunoaştem destul de bine. Insula Celor Trei Surori e plină de legende şi folclor, iar pădurile ascund tot felul de secrete. Ştii povestea celor Trei Surori?

– Nu.

– Ţi-o voi spune într-o zi, cînd o să avem timp pentru

povestiri şi legende. Deocamdată, însă, ar trebui să fii la aer şi în lumină.

– Mia, ce s-a întîmplat adineaori? La ora amiezii?

– Spune-mi tu. Ce crezi că s-a întîmplat?

– Părea un cutremur de pămînt, dar n-a fost asta. Lumina s-a schimbat, şi aerul... Ca o... ca o izbucnire de energie.

Cînd o spunea, părea o aiureală, dar continuă.

– Şi tu ai simţit-o. Ceilalţi, însă nu. Nimeni n-a simţit nimic ieşit din comun.

– Majoritatea oamenilor se aşteaptă la lucruri comune, aşa că numai de ele au parte.

– Dacă asta-i o vorbă cu tîlc, încă nu ştiu să i-l descopăr.

Nervoasă, Nell se ridică în picioare.

– N-ai fost deloc surprinsă – ai fost puţin iritată, dar nu surprinsă.

Mia se rezemă de spătar, intrigată, înălţînd o sprînceană.

– Cam aşa ceva. Descifrezi foarte bine oamenii.

– M-a învăţat viaţa.

– Şi te-a cizelat fin, adăugă Mia. Ce s-a întîmplat? Cred că s-a produs o conexiune. Ce se întîmplă cînd trei energii pozitive ocupă acelaşi loc, în acelaşi timp?

Nell clătină din cap.

– N-am idee.

– Nici eu. Dar ar fi interesant de aflat. Ca o recunoaştere, nu-i aşa? Eu te-am recunoscut pe tine.

Lui Nell îi îngheţă sîngele în vene, dîndu-i senzaţia că o ardea pe dinăuntru.

– Nu înţeleg ce vrei să spui.

– Nici cine eşti, sau cine ai fost, spuse Mia cu blîn-

dețe. Poți avea încredere în mine că-ți voi respecta trecutul apropiat, şi viața intimă. N-am să mă amestec în ziua cea de ieri din viața ta, Nell. Mai mult mă interesează ziua de mîine.

Nell deschise gura să răspundă.

Fu cît pe ce să spună totul. Toate cele de care scăpase, tot ce o hăituia. Dar asta ar fi însemnat să-şi pună soarta în mîinile altcuiva. Un lucru pe care n-avea să-l mai facă niciodată.

– Mîine am să servesc o supă de legume şi un pui, zucchini şi sandvişuri cu ricotta.

– Foarte bine, pentru început. După-amiază plăcută.

Mia o aştepta să ajungă la uşă.

– Nell? Atîta timp cît încă îți mai este teamă, el va învinge.

– Puțin îmi pasă cine învinge şi cine nu, replică Nell.

Şi ieşi repede, închizînd uşa în urma ei.

CAPITOLUL 3

Nell găsi pîrîul şi căldăruşele sălbatice, strălucind ca nişte picături de soare în umbra verde. Aşezîndu-se pe covorul moale al pădurii, ascultînd şipotul apei şi ciripitul păsărelelor, îşi găsi din nou liniştea.

Era la ea acasă. Nu avea nici cea mai mică îndoială. Acolo era locul ei şi nu în altă parte.

Încă din copilărie se simţise înstrăinată. Nu de părinţii ei, îşi spuse, trecîndu-şi degetele peste pandantiv. Niciodată de ei. D

ar locuiseră oriunde era detaşat tatăl ei, pînă la noi ordine. Nu avusese un loc anume unde să copilărească, unde amintirile să prindă rădăcini şi să înflorească.

Iar Nell purtase toată viaţa acest dor în suflet.

Greşeala ei fusese aceea de a crede că şi-l putea

potoli cu ajutorul lui Evan, cînd ar fi trebuit să ştie că era o soluţie pe care trebuia s-o găsească singură.

Iar acum, poate că o găsise. Aici, în acest loc.

La asta se referise Mia. *Spiritele asemenea se recunosc.* Locul amîndurora era pe insulă. Poate că, într-un fel, îi aparţineau insulei. Nimic mai simplu.

Totuşi, Mia era o femeie intuitivă şi cu o putere ciudată. Simţise că existau anumite secrete. Nell nu putea decît să spere că avea să se ţină de cuvînt şi să nu iscodească.

Dacă cineva începea să-i socromonească trecutul, ar fi trebuit să plece. Oricît de bine se simţea pe insulă, n-ar mai fi putut rămîne.

Aşa ceva nu avea să se întîmple.

Nell se ridică în picioare, întinzîndu-şi braţele spre razele de soare, şi se învîrti încet în cerc. N-avea s-o *lase* să se întîmple.

Urma să aibă încredere în Mia. Urma să lucreze pentru ea, să locuiască în căsuţa galbenă şi să se trezească în fiecare dimineaţă cu un îmbătător sentiment de libertate.

Cu timpul, îşi spuse Nell pe cînd pornea înapoi spre casă, ea şi Mia puteau să se împrietenească. Ar fi fost fascinant să aibă o prietenă atît de inteligentă şi plină de viaţă.

Oare cum era să fii o femeie ca Mia Devlin? Atît de frumoasă şi sublim de încrezătoare în sine? O asemenea femeie nu trebuia niciodată să-şi pună întrebări, să se teamă că orice făcea nu va fi nicicînd destul de reuşit.

Ce lucru minunat!

Şi totuşi, cîtă vreme o femeie putea fi frumoasă din naştere, încrederea în sine se deprinde.

Se poate cîştiga. Ce satisfacţie uluitoare dăruia cîştigarea acelor mici lupte! De fiecare dată, reveneai la bătălie şi mai bine înarmat.

Dacă nici asta nu era încredere în sine, conchise Nell, atunci ce era?

Au lăsat-o să-şi deschidă un cont. Încă o datorie faţă de Mia, îşi spue Nell, în timp ce străbătea insula cu maşina. Lucra pentru Mia Devlin, aşa că era privită cu bunăvoinţă, i se permitea să cumpere pe credit, numai pe bază de semnătură.

Se străduise să nu profite de asta, dar tot îşi luase o jumătate de duzină de răsaduri pentru grădină, ghivece, pămînt de flori şi un gargui de piatră caraghios care avea să- i păzească plantele.

Nerăbdătoare să înceapă, parcă în faţa casei şi coborî din maşină. În clipa cînd deschise portiera din spate, o învălui mireasma micii ei jungle.

– O să ne distrăm nemaipomenit şi voi avea mare grijă de voi.

Proptindu-şi bine picioarele pe trotuar, se aplecă să ridice prima tasă.

„Ce mai privelişte!" îşi spuse Zack Todd, în timp ce-şi oprea maşina pe partea cealaltă astrăzii. Un fundulet femeiesc arătos, strîns în blugi decoloraţi. Cel care nu-şi irosea măcar un minut admirînd aşa ceva avea o viaţă foarte searbădă...

Zack coborî din maşină, se rezemă de portieră şi o privi cum scotea un răsad de petunii roz şi albe.

– Minunat tablou.

Nell tresări, aproape scăpînd tasa din mîini. Zack observă acest lucru, la fel cum îi observă şi lucirea alar-

mată din ochi. Dar se îndreptă alene şi începu să traverseze strada.

– Permite-mi să te ajut.

– Mulţumesc, mă descurc.

– Mai sînt şi altele. Vei avea de lucru...

Aplecîndu-se pe lîngă ea, luă încă două răsaduri.

– Unde le duci?

– Deocamdată, doar în spatele casei. Încă nu m-am hotărît unde să le pun pe toate. Dar, zău, nu trebuie să...

– Miroase frumos. Ce ai aici?

– Plante. Rosmarin, busuioc, tarhoţ şi aşa mai departe.

Cel mai sigur mod de a scăpa de el, îşi spuse Nell, era acela de a-l pune să care tasele de colo-colo. Aşa că porni prin curte.

– Voi pune un strat de plante în dreptul bucătăriei şi poate am să adaug şi cîteva zarzavaturi, cînd voi avea timp.

– Mama mea spunea întotdeauna că cine plantează flori, plantează rădăcini.

– Eu am de gînd să fac şi una, şi alta... Aici, pe prag, e bine. mulţumesc, domnule şerif.

– Mai ai două pe locul din faţă.

– Pot să...

– Merg să ţi le-aduc. Te-ai gîndit să iei şi cernoziom?

– Da, e în portbagaj.

Zack zîmbi dezinvolt, întinzînd mîna:

– Am nevoie de chei.

– A... Bine...

Încolţită, Nell vîrî mîna în buzunar.

– Mulţumesc.

După ce Zack se îndepărtă, Nell îşi încleştă mîinile

laolaltă. Nici o problemă. O ajuta, nimic mai mult. Nu fiecare bărbat, nu fiecare polițist, reprezenta un pericol. Avea atîta mine ca să înțeleagă asta.

Zack reveni cu brațele pline și, la vederea lui, cu un sac uriaș de pămînt pe umăr și un răsad de geranii roz și impatiene albe în mîinile mari, Nell izbucni în rîs.

– Am luat prea multe, spuse ea, preluînd florile. Voiam să cumpăr numai plante și, pînă să-mi dau seama ce făceam... Nu mă mai puteam opri.

– Așa zice oricine. Mă duc să-ți iau ghivecele și sculele.

– Domnule șerif...

Cîndva, stătuse în firea ei să răspundă la bunătate cu bunătate. Voia să se comporte din nou firesc.

– Azi-dimineață am făcut niște limonadă. N-ați dori să beți un pahar?

– Cu plăcere, mulțumesc.

Nu trebuia decît să-și amintească să se relaxeze, să fie ea însăși Umplu două pahare cu gheață și turnă înăuntru limonada.

Cînd ieși, Zack se întorsese deja. Ceva anume la felul lui de a arăta, înalt și viril, printre florile roz și albe, o făcu pe Nell să fie străbătută de un mic fior.

Atracție. Chiar în timp ce recunoștea sentimentul, își aminti că nu dorea să-l mai simtă vreodată.

– Mulțumesc pentru serviciile calului de povară.

– N-ai de ce.

Zack luă paharul, bînd jumătate din limonadă, în timp ce micul fior din trupul lui Nell devenea o palpitație nervoasă în stomac.

În sfîrșit, Zack coborî paharul de la gură.

– Asta-i naturală. Nici nu știu de cînd n-am mai băut

limonadă proaspătă. Eşti o adevărată comoară, nu-i aşa?

– Îmi place să mă frăsuiesc pe la bucătărie... răspunse Nell, aplecîndu-se să ia noul hîrleţ de grădină.

– Nu ţi-ai cumpărat mănuşi.

– Nu, nu m-am gîndit...

Abia aştepta să-şi bea limonada şi s-o întindă, îşi spuse Zack, dar era prea politicoasă ca să i-o spună. Întrucît ştia acest lcuru, se aşeză pe pragul uşii de la bucătărie, făcîndu-se comod.

– Te superi dacă mai stau puţin? Am avut o zi grea. Totuşi, nu te opri din lucru numai pentru mine. Îmi place să văd o femeie în grădină.

Nu-i mai rămînea decît să înceapă.

Nell luă ghivecele, reamintindu-şi că, dacă era nemulţumită de rezultate, le putea reface oricînd.

– Aţi vorbi cu...ăă... omul cu cîinele?

– Cu Pete? întrebă Zack, sorbind din limonadă. Cred că am ajuns la o înţelegere, iar pe insulita noastră s-a lăsat din nou pacea.

Vorbea cu umor şi cu o satisfacţie leneşă. Nell era nevoită să le admire pe amîndouă.

– Cred că e interesant să fii şerif aici, să cunoşti pe toată lumea...

– Există unele momente interesante...

Avea mîini mici, observă el, privind-o cum lucra. Degete iuţi, agile. Îşi ţinea capul aplecat şi ochii feriţi. Din sfială, conchise Zack, plus o pierdere a obişnuinţei relaţiilor cu oamenii.

– Multe cazuri au de-a face cu sezoniştii care îşi fac de cap prea rău în vacanţă. Împreună cu Ripley, ne descurcăm destul de uşor.

– Ripley?

– Sora mea. Ea este cealaltă polițistă de pe insulă. Membrii familiei Todd sînt polițiști aici de cinci generații. Arată foarte frumos, comentă el, arătînd cu paharul spre ceea ce lucra Nell.

– Așa crezi?

Nell se așeză pe călcîie. Pusese în ghiveci cam de toate. Nu arătau haotic, așa cum se temuse, ci vesel. La fel ca fața ei, cînd îl privi.

– E prima încercare.

– Aș spune că ai fler. Totuși, ar trebui să-ți pui o pălărie. O piele cu ten deschis ca a ta riscă să se ardă, dacă stai prea mult la soare.

– Așa... murmură ea, frecîndu-și nasul cu dosul mîinii. Probabil.

– Cred că la Boston n-aveai grădină.

– Nu, n-am stat mult acolo, răspunse Nell, umplînd cu pămînt al doila ghiveci. Nu eram la mine acasă.

– Înțeleg ce vrei să spui. Și eu am stat un timp pe continent. Nicăieri nu m-am simțit ca acasă. Familia dumitale stă tot în Midwest?

– Părinții mei au murit.

– Îmi pare rău.

– Și mie, spuse ea, înfigînd o geranie în noul ghiveci. Asta ce e, domnule șerif, o conversație sau un interogatoriu?

– O conversație.

Zack luă o plantă la care Nell nu putea ajunge și i-o întinse. „Prundentă", își zise el.

Știa din experiență că, de obicei, oamenii prudenți aveau motive să fie așa.

– Aș avea de ce să te interoghez?

– Nu sînt urmărită pentru nimic, n-am fost arestată niciodată. Şi nu caut necazul.

– Cam ăsta ar fi esenţialul, zise Zack, dîndu-i planta. Insula noastră e mică, domnişoară Channing. Oamenii sînt prietenoşi. Iar prietenia stimulează curiozitatea.

–Cred că aşa e...

Nu-şi putea permite să-l îndepărteze de ea. Nu-şi putea permite să îndepărteze pe nimeni.

– Ascultaţi, am călătorit destul de mult şi m-am săturat. Am venit aici ca să-mi găsesc de lucru şi o locuinţă liniştită.

– Se pare că le-ai găsit pe amîndouă.

Zack se ridică în picioare.

– Mulţumesc pentru limonadă.

– Cu plăcere.

– E drăguţ ce faci acolo. Ai talent, nici vorbă. Bună ziua, domnişoară Channing.

– Bună ziua, domnule şerif.

În timp ce revenea spre maşină, Zack recapitulă în minte tot ce aflase despre ea. Era singură pe lume, se temea de poliţişti, o iritau întrebările. Avea gusturi simple şi nervi sensibili. Şi, din motive pe care nu le putea înţelege, îi inspira suspiciune.

Traversînd strada, privi spre maşina ei. Placa de înmatriculare din Massachusetts era nouă. Nu strica să-i facă un contol. Doar ca să fie cu cugetul împăcat.

Instinctul îi spunea că, deşi nu căuta necazul cu lumînarea, Nell Channing nu era totuşi străină de aşa ceva.

Ripley Todd îşi mai turnă o ceaşcă de cafea şi începu să soarbă, privind afară pe fereastra secţiei de poliţie. Fusese o dimineaţă liniştită, aşa cum îi plăcea ei.

Dar plutea ceva prin aer. Se străduia să nu-i dea atenție, dar în atmosferă se *simțea* ceva. Îi era mai ușor să-și spună că era efectul stresului după săptămîna petrecută la Boston.

Îl zări pe Zack mergînd în lungul străzii. Oamenii îl opreau, intrau în vorbă cu el. Mai mult, oamenilor le plăcea compania lui. Avea un soi de... Ripley nu voia să spună „aură".

Era prea în genul Miei. Un anumit aer, hotărî ea. Zack avea un aer care-i făcea pe oameni să se simtă mai bine. Știau că, dacă veneau la el cu necazurile lor, Zack avea răspunsul sau se străduia să-l găsească.

Zack era un om sociabil, meditä Ripley. Afabil, răbdător și absolut onest. Pe ea n-ar fi putut-o acuza nimeni de oricare dintre aceste caracteristici.

Poate că tocmai de-asta făceau o echipă atît de bună.

Ripley deschise ușa din față, ca să intre aerul de vară și sunetele străzii, așa cum îi plăcea ei cel mai mult. Puse cafeaua la făcut și tocmai îi turna o ceașcă lui Zack cînd acesta intră.

– Frank și Alice Purdue au o fetiță – opt livre și cinci unchii, azi dimineață la nouă s-a născut. O cheamă Belinda. Robbie, micul Younger, á căzut dintr-un pom și și-a rupt brațul. Vărul din Bangor al domnișoarei Hachin și-a cumpărat un Chevrolet sedan nou.

În timp ce vorbea, Zack luă cafeaua și se așezä, cu picioarele pe birou. Ventilatorul din tavan scîrțiia din nou. Fusese hotărît să-l repare.

– Și, pe-aici ce mai e nou?

– Un vitezoman pe șoseaua de coastă din nord, răspunse Ripley. Nu știu unde vor să nu întîrzie, de aleargă

aşa. I-am explicat că falezele, farul şi celelalte stau aici de cîteva secole şi n-au să plece nicăieri.

Scoase un fax din cutie.

– Iar ăsta a venit pentru tine. Despre Nell Channing. Nouă bucătăreasă de la Mia, aşa-i?

– M-hmm...

Zack scrută fişa maşinii. Nici o încălcare a regulilor de circulaţie. Avea un permis de conducere din Ohio, valabil încă doi ani.

Maşina era înregistrată pe numele ei. Avusese dreptate în legătură cu numărul. Şi-l schimbase în urmă cu mai puţin de-o săptămînă. Înainte de asta, maşina fusese înmatriculată în Texas.

Interesant.

Ripley se aşezase pe colţul biroului. Gustă din cafea, de vreme ce Zack oricum n-o bea.

– De ce ai verificat-o?

– Îmi stîrneşte curiozitatea.

– În ce sens?

Zack dădu să răspundă, apoi clătină din cap.

– Mai bine treci pe la cafenea, la prînz, s-o vezi cu ochii tăi. M-ar interesa ce impresie îţi face.

– Poate am să mă duc.

Încruntată, Ripley privi spre uşa deschisă.

– Cred că se apropie furtuna.

– Iubito, e perfect senin.

– Ceva se apropie... murmură Ripley pentru sine, apoi îşi luă şapca de baseball. Mă duc să fac o plimbare, poate trec şi pe la cafenea, ca să-i arunc o privire noii noastre concitadine.

– Perfect. Am să fac eu patrularea de după-amiază pe plajă.

– Te invit, zise Ripley, punîndu-şi ochelarii de soare şi ieşind.

Îi plăcea oraşul, ordinea care domnea în el. În ceea ce-o privea pe Ripley, toate aveau locul lor şi acolo trebuiau să rămînă.

N-o deranjau capriciile vremii şi ale mării – şi acestea intrau în ordinea firească a lucrurilor.

Avea un trup musculos şi atletic, îmrăcat cel mai adesea în şort şi bluză kaki. Pielea îi era bronzată ca a fratelui ei, iar ochii de acelaşi verde viu.

Îşi purta părul castaniu şi drept lung, cel mai adesea scos prin fanta de la spate a şepcii de baseball.

Trăsăturile ei constituiau un amestec ciudat – o gură lată şi cu buze cam prea cărnoase, un nas mic şi două sprîncene negre, arcuite.

Intră în *„Café Book"*, o salută cu un gest pe Lulu şi se îndreptă spre scară. Cu un dram de noroc, putea să-i arunce o privire acelei Nell Channing, evitînd-o complet pe Mia.

Mai avea trei trepte pînă la etaj, cînd văzu că norocul nu era de partea ei.

Mia se afla la tejghea, elegantă ca de obicei, într-o rochie înfloratâ vaporoasă. Pe lîngă ea, femeia care lucra alături arăta modestă, aproape înţepată.

Ripley o simpatiză imediat pe Nell.

Îşi înfundă degetele mari în buzunarele de la spate şi porni cu pas legănat spre tejghea.

– Ajutor de şerif Todd, o salută Mia, privind-o de sus. Oare ce vînt să te aducă aici?

Fără să-i dea atenţie Miei, Ripley o studie pe Nell.

– Aş vrea o supă specialitatea zilei şi un sandviş.

– Nell, ea e Ripley. Nefericita soră a lui Zack. Întrucît

vine să ia masa la noi, putem presupune că au înghețat focurile iadului.

– Pupă-mă-n cur, Mia. Încîntată de cunoştinţă, Nell. Şi iau şi o lumonadă.

– Da... bine...

Nell se uită de la una la cealaltă:

– Imediat... mai murmură ea şi se duse în bucătărie să pregătească sandvişul.

– Am auzit c-ai cules-o direct de pe feribot, continuă Ripley.

– Mai mult sau mai puţin, răspunse Mia, punînd supa în farfurie. Nu te lua de ea, Ripley.

– De de m-aş lua de ea?

– Fiindcă ăsta ţi-e năravul.

Mia puse supa pe tejghea.

– Ai observat ceva ciudat ieri, cînd ai coborît de pe feribot?

– Nu, răspunse Ripley, suspect de repede.

– Minţi, replică Mia calmă, în timp ce Nell revenea cu sandvişul.

– Să vi-l duc la o masă, doamnă ajutor de şerif Todd?

– Da, mulţumesc.

Ripley îşi scoase banii din buzunar.

– Ce-ar fi să mă mai scuteşti, Mia?

Îşi calculă timpul astfel încît să se aşeze tocmai cînd Nell punea mîncarea pe masă.

– Arată grozav.

– Sper să vă placă.

– Nu mă îndoiesc. Unde-ai învăţat să găteşti?'

– Pe ici, pe colo... Să vă mai aduc şi altceva? Avem o...

Ripley ridică un deget, luă o lingură de supă şi o gustă.

– Nu. E delicioasă. Serios. Auzi, toate pateurile alea singură le-ai făcut?

– Da.

– Ai muncit o droaie.

– Pentru asta sînt plătită.

– Exact. N-o lăsa pe Mia să te doboare. Aşa e ea, exagerează...

– Dimpotrivă, răspunse rece Nell. E incredibil de generoasă şi de binevoitoare. Poftă bună.

Loială, îşi spuse Ripley, continuînd să mănînce. Şi politicoasă, deşi cam rigidă. Ca şi cum n-ar fi fost prea obişnuită să aibă de-a face cu oamenii.

Nervoasă. Schimbul de replici dintre Ripley şi Mia o făcuse să se crispeze. Mă rog, unii oameni nu suportau conflictele, chiar dacă nu aveau nici o legătură.

Una peste alta, Nell Channing părea inofensivă. Şi era o bucătăreasă extraordinară.

Mîncarea o bine-dispuse atît de mult, încît la plecare mai trecu o dată pe la tejghea. Îi era mai uşor acum, întrucît Mia avea de lucru în altă parte.

– M-ai nenorocit.

Nell încremeni. Evită să afişeze vreo expresie, rămînînd cu mîinile pe lîngă trup.

– Mă scuzaţi?

– De azi înainte, am să trec pe-aici în fiecare zi, treabă de care m-am ferit ani de zile. Masa a fost delicioasă.

– A. Bine.

– Poate ai observat, Mia şi cu mine nu sîntem în cei mai buni termeni.

– Nu e treaba mea.

– Cînd locuieşti pe insulă, treburile tuturor sînt şi ale tale. Da' nu-ţi face griji, în cea mai mare parte a timpului reuşim să ne ocolim. N-ai să nimereşti la mijloc. Iau şi două fursecuri de-astea cu ciocolată, pentru mai tîrziu.

– Dacă luaţi trei, faceţi economie.

– Aha, îmi forţezi mîna... Bine, atunci trei să fie. Am să-i dau unul şi lui Zack şi-am să primesc titlul de erou.

Mai relaxată, Nell puse fursecurile în pungă şi calculă nota. Dar, cînd luă banii de la Ripley şi mîinile li se atinseră, acelaşi şoc pe care-l mai simţise o făcu să tresară.

Ripley o privi lung, încruntată şi frustrată. Înhăţîndu-şi fursecurile, porni spre scară cu paşi mari.

– Doamnă ajutor de şerif... strigă Nell după ea, strîngîndu-şi mîna cu cealaltă. V-aţi uitat restul.

– Păstrează-l, se răsti Ripley, coborînd grăbită scara.

Jos o aştepta Mia, cu braţele încrucişate pe piept şi sprîncenele înălţate.

Ripley se strîmbă la ea şi-şi văzu de drum.

Se apropia furtuna.

Deşi cerul rămînea senin, iar marea calmă, furtuna se apropia. Violenţa ei pătrunse prin visurile lui Nell, azvîrlind-o înapoi în trecut, neputincioasă.

Casa albă şi uriaşă se înălţa pe o peluză ca un covor verde. Înăuntru, marginile erau tăioase, suprafeţele dure. Culorile erau palide – bej, gri, ocru...

Cu excepţia trandafirilor pe care i-i cumpăra el, pe care i-i cumpărase întotdeauna. Aceştia erau roşii ca sîngele.

În somn, Nell întoarse capul, împotrivindu-se.

Nu voia să intre acolo. Nu mai voia.

Dar uşa se deschise, uşa înaltă şi albă a coridorului care se deschidea în holul lat şi prelung. Marmură albă, lemn alb, şi scînteierea rece, rece, a cristalurilor şi cromurilor.

Se văzu pe sine însăşi cum intra – cu părul lung şi blond revărsat peste umerii unei rochii albe cu luciri de gheaţă. Buzele îi erau la fel de roşii ca trandafirii.

El o urmă îndeaproape. Mereu aproape în urma ei. Îi simţea mîna în josul spatelui. I-o mai simţea şi acum, dacă şi-o îngăduia.

Era înalt, zvelt. Ca un prinţ, în costumul negru de seară, cu părul ca un coif auriu.

Se îndrăgostise de înfăţişarea lui de basm şi îi crezuse promisiunile de fericire pînă la adînci bătrîneţi. Şi n-o adusese el în acest palat, în palatul alb din ţinutul lui de poveste, şi nu-i dăruise tot ceea ce şi-ar fi putut dori o femeie?

De cîte ori îi amintise acest lucru?

Nell ştia ce urma să se întîmple. Îşi amintea rochia albă lucitoare, îşi amintea cît de obosită şi uşurată era că seara se terminase în sfîrşit, că totul mersese bine. Nu făcuse nimic care să-l supere, să-l nemulţumească, să-l pună într-o situaţie neplăcută.

Sau, cel puţin, aşa credea.

Pînă cînd se întorsese să comenteze cît de plăcută fusese seara, şi îi văzuse expresia.

Aşteptase să ajungă acasă, să fie singuri, pentru a se metamorfoza. Era unul dintre principalele lui talente.

Iar Nell îşi mai amintea şi acum teama care-i încleşta măruntaiele în timp ce se chinuia să-şi dea seama cu ce greşise.

– Te-ai simțit bine, Helen?

– Da, a fost o petrecere excelentă, dar cam lungă. Ai vrea să-mi torni un brandy înainte de a ne duce la culcare?

– Ți-a plăcut muzica?

– Foarte mult.

Muzica? Spusese ceva nepotrivit în legătură cu muzica? Putea fi atît de proastă în situațiile astea. Abia își stăpîni un fior, cînd Evan întinse mîna ca să se joace cu părul ei.

– A fost minunat că am putut dansa afară, lîngă grădină.

Făcu un pas înapoi, sperînd să se întoarcă spre scară, dar mîna lui i se încleștă în păr, țintuind-o pe loc.

– Da, am observat cît de mult ți-a plăcut să dansezi, mai ales cu Mitchell Rawlings. Cum ai flirtat cu el. Cum te-ai grozăvit. Cum m-ai umilit în fața prietenilor mei, în fața clienților...

– Evan, n-am flirtat. N-am făcut decît să...

Dosul de palmă o aruncă de-a berbeleacul, orbită de durere. Cînd încercă să se strîngă ghem ca să se apere, Evan începu s-o tîrască de păr, pe pardoseala de marmură.

– De cîte ori și-a pus mîinile pe tine?

Ea nega, plîngea, el o acuza. Pînă se sătură și o lăsă să se tîrască într-un colț, suspinînd.

Dar de astă dată, în acest vis, se tîra în umbra pădurii, unde aerul era blînd și pămîntul cald. Și acolo, lîngă pîrîul care clipocea peste pietre, adormi.

Apoi se trezi într-un bubuit de tuner și explozia unui fulger. Se trezi îngrozită. Fugea prin pădure, cu rochia albă strălucind ca un far.

Sîngele îi pompa prin vene, sîngele vînatului. Copacii trosneau în urma ei, iar pămîntul i se frămînta sub picioare, într-un clocot de ceaţă.

Şi încă mai fugea, cu respiraţia smulgîndu-i-se din gît, pierdută în scîncete. În vînt se auzeau urlete şi nu toate erau ale ei. Frica domnea, pînă cînd într-însa nu mai rămase nimic – nici raţiune, nici simţire, nici răspuns.

Vîntul o plesnea cu mîini dureroase şi satisfăcute, iar ghearele tufişurilor îi sfîşiau rochia în bucăţi.

Se căţără pe stîncă, agăţîndu-se ca o şopîrlă. Prin întuneric, raza de lumină a farului mătura totul ca o lamă de argint, iar jos clocotea violenţa sălbatică a mării.

Nell dădea din picioare, plîngea şi se urca tot mai sus. Dar nu privea în urmă, nu se putea sili să se uite în urmă, să vadă ceea ce o urmărea.

În schimb, alegînd fuga în locul luptei, sări de pe stînci, rostogolindu-se prin aer, în căderea spre apă. Iar faleza, lumina, copacii, toţi se rostogoliră după ea.

CAPITOLUL 4

În prima ei zi liberă, Nell rearanjă mobila – atîta cîtă avea. Îşi udă florile şi plantele, spălă rufele şi coapse o pîine neagră.

Încă nu era ora nouă dimineaţa, cînd tăie prima felie pentru micul dejun.

Evan îi detesta obiceiul de a se trezi devreme, plîngîndu-se că din acest motiv era plicticoasă la petreceri.

Acum, în căsuţa ei de lîngă mare, nu mai avea pe nimeni care s-o critice, nu avea de ce să mai umble tiptil. Deschisese larg ferestrele şi întreaga zi era numai a ei.

Continuînd să mestece o îmbucătură de pîine, cu un colţ din aceasta în buzunarul pantalonilor scurţi, plecă pe plajă să facă o lungă plimbare.

Apa mării era calmă şi albastră, cu mici valuri înspu-

mate care se rostogoleau aşternînd dantelării pe nisip. Pescăruşii dădeau tîrcoale pe deasupra, cu piepturile albe în graţiosul lor dans în văzduh.

Cîntarea lor, cu ţipete prelungi şi ascuţite, străpungea murmurul scăzut şi nesfîrşit al valurilor.

Singură, îşi spuse Nell, ridicînd faţa spre cer. Singură, dar nu însingurată. Se îndoia că avea să se mai simtă cîndva însingurată.

La auzul clopotelor de la biserică, întoarse capul spre sat şi frumoasa turlă albă.

Îşi privi şortul cu margini destrămate şi adidaşii plini de nisip. Nu era îmbrăcată prea potrivit pentru slujbă. Dar se putea ruga în felul ei, mulţumind cerului pentru tot.

În timp ce clopotele băteau cu ecouri, Nell se aşeză la marginea apei. Avea să ţină minte să dăruiască la rîndul ei cîte ceva, în fiecare zi.

Fie şi doar un colţ de pîine pentru pescăruşi. Avea să-şi îngrijească plantele sădite. Avea să-şi amintească să fie bună şi niciodată să nu mai uite să dea o mînă de ajutor.

Avea să-şi ţină făgăduielile şi să nu aştepte în schimb altceva decît şansa unei vieţi liniştite, fără a face rău nimănui.

Avea să cîştige pe merit şi să preţuiască ceea ce i se dăruia.

Avea să se bucure de lucrurile simple. Începînd chiar din acel moment.

Ridicîndu-se, începu să culeagă scoici, băgîndu-le în buzunare.

Cînd buzunarele i se umplură, îşi scoase pantofii şi se apucă să-i umple şi pe aceştia.

Ajunse la capătul plajei, unde stîncile se îngrămădeau pe nisip, pînă în mare. Acolo se găseau pietre cît palma, netezite de ape.

Luă una, apoi încă una, întrebîndu-se dacă ar fi putut face din ele o bordură pentru micul ei strat de plante medicinale.

O mişcare în stînga o făcu să strîngă degetele în jurul unei pietre, răsucindu-se cu repeziciune într-acolo. Inima continuă să-i bată spasmodic cînd îl văzu pe Zack coborînd scara de lemn în zigzag.

– 'Neaţa.

– Bună dimineaţa.

Din instinct de conservare, Nell aruncă o privire înapoi, dîndu-şi seama cu teamă cît de mult se îndepărtase de sat.

Plaja nu mai era goală, dar cei cîţiva oameni se aflau la o oarecare distanţă.

– Frumoasă zi pentru o plimbare pe plajă, comentă Zack, rezemîndu-se de balustrada scării. Văd că ai avut ceva de mers...

– Nu observasem că am ajuns atît de departe.

– Pe o insulă de mărimea asta, nici o distanţă nu e prea mare. Azi va fi foarte cald, comentă el, pe un ton firesc. Pînă la amiază, plaja o să se umple. E plăcut să profiţi puţin de ea înainte de a fi plină de trupuri şi prosoape.

– Da, mă rog...

– Vuno sus.

– Poftim?

– Vino sus. La mine. Am să-ţi dau o pungă pentru scoici şi pietre.

– Am, e-n regulă. Nu am mare nevoie...

– Nell, ce anume te îngrijorează – copoii în general, bărbaţii în general, sau eu în special?

– Nu mă îngrijorează nimic.

– Dovedeşte.

Zack rămase pe loc, dar îi întinse o mînă.

Nell îi susţinu privirea. Avea ochi frumoşi. Inteligenţi, dar şi răbdători. Încet, păşi înainte, ridicînd mîna spre a lui.

– Ce ai de gînd să faci cu scoicile?

– Nimic.

Inima îi bătea în galop, dar îşi impuse să urce treptele cu el.

– Sau, în fine, nimic deosebit. Doar să le împrăştii pe ici pe colo, cred...

Mîna lui i-o cuprinse larg pe a ei, însă Nell simţi totuşi că era puternică şi aspră. Nu purta inele, nici ceas.

Nu-i place răsfăţul, meditä ea. Nici podoabele.

Zack era şi el desculţ, cu blugii rupţi în genunchi şi destrămaţi la tiv.

Cu pielea bronzată şi părul decolorat de soare, arăta mai mult ca un terchea-berchea decît ca un şerif. Îi mai alunga neliniştile.

În capătul scării cotiră, pornind pe o pantă blîndă. Jos, dincolo de stînci, se vedea o lagună însorită unde sălta leneş o bărcuţă roşie, lîngă un debarcader cam şubred.

– Parc-ar fi un tablou, comentă încet Nell.

– Ai navigat vreodată?

– Da, puţin, spuse ea repede. E barca ta?

– E a mea.

Se auzi un plescăit, şi apăru un cap negru şi lucios, înotînd în jurul stîncilor.

Sub privirile lui Nell, un cîine negru enorm sări pe mal, începînd să se scuture straşnic.

– Şi ea e tot a mea, continuă Zack. Ai vreo problemă cu cîinii? Spune-mi, şi am s-o ţin pînă te îndepărtezi.

– Nu, îmi plac cîinii...

Cățeaua se repezi spre Zack, dînd din coadă şi stropind, şi începu să-l lingă pe faţă. După două lătrături scurte, se pregăti să-i administreze şi lui Nell acelaşi tratament, dar Zack o opri.

– Ea e Lucy, o prezemtă el. Prietenoasă, dar prost crescută. Culcal, Lucy.

Lucy se culcă pe burtă, cu mişcările cozii propagîndu-i-se acum prin tot trupul.

Apoi, nemaiputîndu-şi stăpîni bucuria şi afecţiune, sări din nou la Zack.

– Are doi ani, explică el, culcînd-o cu forţa. Labrador negru. Mi s-a spus că se mai potolesc, cu vîrsta.

– E foarte frumoasă.

Nell începu s-o mîngîie pe cap. La prima atingere, cățeaua se întoarse cu burta în sus.

– Nimic nu se compară cu un cîine mare şi frumos, nu-i aşa? comentă Nell, începînd s-o maseze pe burtă cu ambele mîini. Delirînd de plăcere, Lucy se rostogoli, sări în picioare şi o trînti pe spate.

– Iisuse, Lucy, nu! Iartă-mă...!

Zack o împinse la o parte şi, cu o singură mînă, o ridică pe Nell în picioare.

– N-ai păţit nimic? Te-a lovit...?

– Nu, n-am nimic.

I se tăiase respiraţia, dar acesta nu era decît unul dintre motivele pentru care abia mai răsufla.

Zack o scutura de nisip, în timp ce cățeaua stătea cu

capul plecat, dînd temător din coadă. Nell observă că Zack era îngrijorat şi frustrat, dar nu furios.

– Nu te-ai lovit la cap, nu-i aşa? Afurisita asta cîntăreşte aproape la fel de mult ca tine. Da' ce, ce-ai găsit de rîs? întrebă el, văzînd-o că chicotea.

– Nimic... Dar uite ce drăgălaşă e, cînd se preface ruşinată. Se vede clar că-i e teamă de tine.

– Mda, îi ard cîte o bătăiţă, două, pe săptămînă, indiferent dacă meritä sau nu. Sigur n-ai păţit nimic?

– Sigur.

O frapa faptul că stăteau atît de aproape, la un pas de a se îmbrăţişa. Iar mîinile lui o atingeau, încălzindu-i pielea mult prea tare.

– N-am păţit nimic.

– Eşti mai rezistentă decît pari...

Braţele acelea lungi şi suple erau musculoase, observă Zack. Îi admirase deja muşchii picioarelor.

– Hai în casă, o chemă el. Nu şi tu, adăugă, arătînd spre căţea. Tu eşti pedepsită.

Luă pantofii lui Nell de jos şi porni spre o verandă lată. Curioasă şi negăsind nici un pretext ca să refuze, Nell îl urmă pînă într-o bucătărie mare, luminoasă şi dezordonată.

– E săptămîna liberă a menajerei...

Simţindu-se la largul lui în mijlocul învălmăşelii, Zack îi puse pantofii pe podea şi se duse la frigider.

– Nu-ţi pot oferi limonadă de casă, dar am nişte ceai cu gheaţă.

– Mulţumesc, e foarte bine aşa. Ai o bucătărie minunată.

– O folosim mai mult ca să încălzim mîncăruri la pachet.

– Ce păcat...

În jur se întindeau pogoane întregi de mese şi bufeturi cu tăblie de granit, şi dulapuri de lemn cu geamuri de sticlă plumbuită.

Deasupra unei chiuvete duble se vedeau pe fereastră laguna şi marea.

Cu puţină organizare şi un pic de imaginaţie, acolo s-ar fi putut face adevărate minuni, reflectă Nell.

„O folosim"?

Zack spusese *folosim*, îşi dădu ea seama. Era căsătorit? Nu se gîndise nici un moment la asta, nici nu-şi pusese problema. Nu că ar fi contat cu ceva, desigur, dar...

Flirtase cu ea. O fi fost Nell lipsită de experienţă şi practică, dar ştia cînd un bărbat flirta.

– Îţi trec multe gînduri prin cap, toate o dată, comentă Zack, întinzîndu-i un pahar. Nu vrei să-mi dezvălui şi mie cîteva?

– Nu. Adică, mă gîndeam ce frumoasă e bucătăria asta.

– Era mult mai prezentabilă cînd se ocupa de ea mama mea. Acum, că nu mai sîntem decît Ripley şi cu mine, nu ne mai prea rămîne timp pentru bucătărie.

– Ripley... Aha, înţeleg.

– Te întrebai dacă sînt căsătorit, sau dacă locuiesc cu o femeie care nu e sora mea. Mă bucur.

– Nu mă priveşte.

– N-am spus că te priveşte, am spus numai că mă bucur. Te-aş duce prin casă, dar cred că se prezintă şi mai rău decît bucătăria. Şi eşti ordonată din fire. O s-o luăm pe-aici...

Şi o apucă de mînă iar, conducînd-o afară.

– Unde mergem? Ar trebui să mă întorc...

– E duminică şi s-a întîmplat să ne întîlnim. Am ceva ce-o să-ţi placă, adăugă Zack, trăgînd-o în urma lui pe verandă.

Aceasta înconjura toată casa, care într-o parte avea o grădină şi cîţiva copaci noduroşi. Nişte trepte tăiate în piatră duceau la veranda de la etaj, care avea vedere spre mare.

Continuînd s-o ţină de mînă, Zack o ajută să urce pe a doua verandă.

Lîngă balustradă era instalat un telescop, lîngă o jardinieră de piatră încă goală.

– Ai dreptate, spuse Nell, rezemîndu-se de balustradă. Îmi place foarte mult.

– Dacă te uiţi spre vest, cînd e destul de senin, poţi vedea coasta continentală.

– Telescopul nu e îndreptat spre vest.

În acel moment, Zack era atent numai la picioarele ei.

– Cred că nu...

– La ce te uiţi?

– La ce am chef pe moment.

În timp de se îndepărta, Nell îi aruncă o privire.

Acum se uita la ea – aruncîndu-i priviri lungi, speculative, şi o ştiau amîndoi.

– Aş fi tentată să stau aici toată ziua, spuse ea, cînd ajunse la colţ, privind spre sat. Să văd cum vin şi pleacă navele...

– Te-am văzut azi-dimineaţă, cînd dădeai de mîncare pescăruşilor.

Zack se rezemă de balustradă, bînd din ceai.

– Cînd m-am trezit din somn, mi-am spus: „Ştii, azi

am să găsesc un motiv de a trece pe la casa galbenă, ca să-i mai arunc o privire lui Nell Channing," iar apoi am venit aici cu cafeaua şi te-am văzut. Aşa că n-a mai trebuit să inventez pretexte ca să te vizitez.

– Domnule şerif...

– E ziua mea liberă, îi aminti el.

Ridică o mînă, pentru a-i atinge părul, dar cînd o văzu retrăgîndu-se se mulţumi să şi-o vîre în buzunar.

– Şi dacă tot avem liber, ce-ar fi să petrecem vreo două ore pe apă? Putem ieşi în larg.

– Nu pot. Trebuie să...

– Nu e nevoie să găseşti scuze. Altă dată.

– Mai bine.

Nodul care i se formase în burtă începu să se destindă.

– Altă dată, într-adevăr. Acum chiar trebuie să plec. Îţi mulţumesc pentru ceai şi pentru privelişte.

– Nell...

O luă iar de mînă, fără să-i ia în seamă tresărirea degetelor.

– Există o graniţă între a nelinişti puţin o femeie şi a o speria. O graniţă pe care nu vreau s-o trec. Cînd mă vei cunoaşte puţin mai bine, ai să mă crezi, adăugă el.

– Pe moment, încerc să mă cunosc pe mine însămi puţin mai bine.

– Merge... Am să-ţi aduc o pungă pentru scoici şi pietre.

Intra în cafenea în fiecare dimineaţă. La o cafea, la o muffin, la două-trei vorbe.

După părerea lui Zack, Nell avea să se obişnuiască să-l vadă, să-i vorbească, iar cu următoarea ocazie cînd

erau singuri n-avea să mai caute cu atîta disperare o cale de salvare.

Sorbi din cafeaua făcută de ea, cu adevărat delicioasă, în timp ce stătea pe doc, ascultîndu-l pe Carl Macey cum se plîngea de hoţii de languste.

– Trei zile de la bunul Dumnezeu a stat goală cursa asta, şi nici nu-şi dă osteneală s-o-nchiză dupe ei. Am eu aşa o bănuială că-i băieţii ăia de colegiu care-a-nchiriat la Boeing. Pe cinstea mea, adăugă, scuipînd. Ăia mi-o face. E, las-că pui io mîna pe ei! Le-arăt io colegiu', de-o să mă ţie minte!

– Ei, Carl, adevărul e că par să fie într-adevăr sezonişti, şi copii, pe deasupra. Ce-ar fi să stau eu puţin de vorbă cu ei?

– Da' ce obraz are, să se bage-aşa-n viaţa omului!

– Ai dreptate, dar ei nu văd lucrurile în acelaşi fel.

– Atunci, să facă bine să le vază!

Chipul brăzdat al pescarului deveni mai îndîrjit.

– M-am dus pe la Mia Devlin şi i-am zis să-mi descînte cursele.

Zack se strîmbă.

– Hai, mă, Carl...

– E mai bine-aşa decît să le ciurui io cururile-alea albe şi slăbănoage cu-alice, nu? Că jur că asta vine la rînd!

– Lasă-mă s-o rezolv eu.

– Îţi zic, nu? dădu din cap Carl, încruntat. Ce rău fac că-mi acopăr toate bazele? Şi plus de-asta, am băgat un ochi şi la aia nouă de pe continent, dacă tot eram în prăvălie.

Pe chipul zbîrcit al lui Carl se ivi un zîmbet strengăresc.

– Acuma m-am prins io cum de-ai devenit aşa client regulat p-acolo-n ultima vreme. Pe cinstea mea! Nişte ochi mari şi-albaştri ca ăia, mai mult ca sigur că-ncepe omu' ziua cu dreptu'.

– Nu strică. Şi ţine-ţi puşca în dulap, Carl. Rezolv eu problema.

Porni înapoi spre secţie, ca să-şi ia lista cu sezonişti. Pînă la Boeing era puţin de mers, dar se hotărî să-şi ia maşina, ca să aibă un aer mai oficial.

Pensiunea de vară se afla la un cvartal distanţă de plajă şi avea o verandă largă într-o parte.

Înăuntru, dincolo de plasa contra ţînţarilor, erau întinse la uscat prosoape şi costume de baie.

Masa de pe verandă era plină cu cutii de bere şi resturile cinei din ajun.

Nu avuseseră nici atîta minte încît să ascundă corpurile delícte, îşi spuse Zack, clătinînd din cap.

Cochiliile de languste zăceau pe masă ca nişte insecte uriaşe.

Zack îşi scoase insigna din buzunar şi şi-o prinse în piept.

Ca să fie clar din primul moment cu cine aveau de-a face.

Începu să bată la uşă şi tot bătu, pînă cînd uşa se deschise. Tînărul din cameră avea vreo douăzeci de ani. Mijind ochii în soare, cu părul răvăşit, purta nişte chiloţi de boxer cu dungi pestriţe şi era bronzat.

– Hmph, făcu el.

– Şerif Todd, Poliţia Insulei. Pot să intru?

– Da'd'ce? Cî'i'ceasu'?

O mahmureală cît toate zilele, conchise Zack şi răspunse răspicat:

– Ca să stăm de vorbă. E vreo zece şi jumătate. Prietenii dumitale sînt pe-aici?

– P-aci p-undeva... Probleme...? Christoase...

Băiatul înghiţi în sec, se strîmbă, apoi porni împleticit prin living, pînă la chiuvetă, unde dădu drumul la apă şi-şi vîrî capul sub robinet.

– Aţi cam făcut-o lată, mm? întrebă Zack, cînd tînărul reveni, cu părul şiroind.

– Cam...

Înhăţă un prosop de hîrtie şi se şterse pe faţă.

– Am făcut gălăgie?

– Nu s-a plîns nimeni. Cum te cheamă, fiule?

– Josh. Josh Tanner.

– Ei, Josh, ce-ar fi să-ţi trezeşti tu amicii? Nu vreau să vă răpesc prea mult timp.

– Mda, bine... În regulă...

Zack aşteptă, ascultînd.

Se auziră cîteva înjurături, nişte bufnituri, un robinet deschis. Apa trasă la toaletă.

Cei trei tineri care apărură împreună cu Josh arătau în ultimul hal. Rămaseră în picioare, mai mult sau mai puţin dezbrăcaţi, pînă cînd unul se trînti pe un scaun, rînjind.

– Care-i treaba?

Tot, numai atitudine, aprecie Zack.

– Iar dumneata eşti...?

– Steve Hickman.

Accent din Boston. De familie bună, aproape la nivelul Kennedy.

– Okay, Steve, uite care este treaba. Furtul de languste se amendează cu o mie de dolari. Motivul este acela că, deşi e foarte interesant să te strecori şi să

goleşti cursele, ca să pui cîteva la fiert, unii oameni îşi cîştigă existenţa din ceea ce prind. Distracţia voastră de-o seară îi costă pe ei bani din buzunar.

În timp ce le ţinea predica, Zack îi văzu pe băieţi foindu-se incomodaţi.

Cel care deschisese uşa era roşu la faţă şi-şi ferea ochii.

– Ceea ce aţi mîncat voi pe verandă aseară ar fi costat cam patruzeci de dolari la piaţă. Aşa că, duceţi-vă şi căutaţi un om pe nume Carl Macey, daţi-i doi poli şi s-a rezolvat.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti. Macey ăsta şi-a pus marca pe languste? rîse din nou Steve, scărpinîndu-se pe burtă. Cine poate dovedi c-am furat noi ceva?

– Ai dreptate.

Zack privi în jur, scrutînd chipurile. Nervi, puţină ruşine...

– Pensiunea asta închiriază camere pentru, cît, vreo mie două sute pe săptămînă, în plin sezon, iar barca pe care aţi închiriat-o face şi ea încă vreo două cincizeci. Adăugaţi mîncarea, berea, distracţiile. Cheltuiţi cam mult pentru o săptămînă de vacanţă aici.

– Şi băgăm banii în economia insulei, replică Steve, cu un zîmbet subţire. Ce prostie, să ne hărţuiţi pentru cîteva languste cică furate.

– Poate. Ar fi o prostie şi mai mare să nu scoateţi fiecare cîte zece dolari ca să se termine toată povestea. Staţi şi gîndiţi-vă. Insula e mică. Vorba se duce repede, mai spuse Zack, pornind spre uşă.

– Asta-i o ameninţare? Ameninţarea civililor poate duce la o acţiune în instanţă.

Zack aruncă o privire peste umăr şi clătină din cap.

– Pariez că eşti la drept, nu-i aşa?

Şi porni spre maşină. N-avea să dureze mult pînă trecea prin toate locurile potrivite din sat, pentru a spune ce avea de spus.

Ripley, care mergea pe Strada Mare, se întîlni cu Zack în faţă la *„Magick Inn"*.

– Credit Cardul Băiatului-cu-Languste s-a blocat la pizzerie, începu ea. Se pare că a făcut un scurt-circuit, sau ceva, şi a trebuit să plătească masa cu bani din buzunar.

– Chiar aşa?

– Mhm. Şi, ştii, toate casetele pe care voiau să le închirieze erau date deja.

– Ce chestie, dom'le!

– Şi-am auzit că azi toate acva-scuterele erau fie rezervate deja, fie stricate.

– Mare păcat...

– Şi, continuînd seria de coincidenţe bizare, instalaţia de aer condiţionat din camera lor s-a stricat.

– Da, şi azi e o caniculă... La noapte va fi zăpuşeală. Un calvar, să dormi în condiţiile astea.

– Mare pramatie mai eşti, Zacharian.

Ripley se înălţă pe vîrfuri şi-l sărută zgomotos pe gură.

– De-asta te iubesc eu pe tine.

– Şi-am să fiu şi mai pramatie. Hickman ăla se lasă greu. Ceilalţi trei ar ceda destul de repede, dar el mai are nevoie de puţină muncă de lămurire.

Zack o cuprinse cu un braţ pe după umeri.

– Deci, vii la cafenea, să mănînci de prînz?

– S-ar putea. De ce?

– Mă gîndeam că mi-ai putea face o mică favoare, dacă tot mă iubeşti...

Coada-de-cal a lui Ripley săltă, cînd tînăra întoarse capul spre fratele ei.

– Dacă vrei s-o conving pe Nell să accepte o întîlnire cu tine, las-o baltă.

– Problemele astea mi le pot rezolva şi singur, mulţumesc.

– Cu zero puncte pe tabela de marcaj, pînă acum.

– Zero-zero, ripostă el. Voiam numai să-i spui Miei că ne ocupăm noi de băieţii cu langustele, aşa că să nu... să nu facă nimic.

– Cum adică, „să nu facă nimic"? Ce amestec are Mia? întrebă Ripley, oprindu-se în loc iritată. Fir-ar să fie!

– Nu te enerva. Carl a spus că a vorbit cu ea. Prefer să nu se afle că vrăjitoarea noastră rezidentă pregăteşte un farmec. Sau altceva...

Ca s-o ţină pe Ripley în frîu, Zack o strînse şi mai tare de umeri.

– Aş intra chiar eu să vorbesc cu ea, dar băieţii cu langustele trebuie să apară în cîteva minute. Vreau să stau aici, autoritar şi umflîndu-mă în pene.

– Bine, am să-i spun.

– Ia-o blînd, Rip. Şi nu uita, Carl a fost cel care s-a dus la ea.

– Bine, bine, bine...

Ripley îi dădu braţul la o parte şi traversă strada.

Vrăjitoare şi farmece. Totul era un maldăr de aiureli şi superstiţii idioate, îşi spuse ea, în timp ce păşea pe trotuar.

Un om cum era Carl Macey ar fi trebuit să aibă mai multă minte.

Intră în „*Café Book*" şi o privi încruntată pe Lulu, care tocmai calcula nota unui client.

– Unde-i?

– Sus. Azi e cam multă lume.

– Mda, e o albinuţă ocupată, mormăi Ripley şi porni pe scară.

O zări pe Mia cu un client, în raionul cărţilor de bucate.

Ripley îşi dezgoli dinţii. Mia fîlfîi din gene. Fierbînd de nerăbdare, Ripley intră în cafenea, se aşeză la coadă, apoi ceru răstit o cafea.

– De mîncare nimic? întrebă Nell, turnîndu-i dintr-o cafetieră cu cafea proaspătă.

– Mi-a pierit pofta.

– Mare păcat... gînguri Mia din spatele lui Ripley. Salata de languste e delicioasă.

Ripley nu făcu decît să arate smucit cu degetul mare, apoi trecu dincolo de tejghea şi intră în bucătărie. După ce Mia o urmă, îşi propti mîinile în şolduri.

– Zack şi cu mine rezolvăm singuri problema, vreau ca tu să nu te amesteci.

Un bol plin pînă sus cu frişcă ar fi fost mai dulce decît vocea Miei, cînd aceasta răspunse:

– Nici nu m-aş gîndi să-mi bag nasul în problemele legii.

– Mă scuzaţi...

Nell ezită, dregîndu-şi vocea.

– Trebuie să fac nişte sandvişuri...

– Fă-le, gesticulă Mia. Cred că domnişoara ajutor de şerif şi cu mine tocmai am terminat.

– Nu mai face pe deşteapta!

– Trebuie să încerc să mă ridic la înălţimea ta...

– Vreau să nu faci nimic şi să-i spui şi lui Carl că n-ai făcut nimic.

– Prea tîrziu, zîmbi Mia încîntată. Treaba e gata făcută. O vrajă foarte simplă – pînă şi o împiedicată ca tine ar fi putut s-o facă.

– Desfă-o.

– De ce? Susţii că tu nu crezi în Meşteşug. Ce te priveşte pe tine?

– Nu cred, dar ştiu cum umblă zvonurile pe-aici. Dacă li se întîmplă ceva băieţilor ălora...

– Nu mă insulta.

Din vocea Miei pierise orice urmă de umor.

– Ştii foarte bine că nu fac nimic vătămător, nici pentru ei, nici pentru altcineva. Ştii, ăsta-i esenţialul. De asta te temi. Te temi că dacă te-ai deschide iar în faţa mea cu ceea ce ai în tine, ţi-ar scăpa de sub control.

– Nu mă tem de nimic. Şi nu-ţi permit să-mi forţezi aşa mîna.

Arătă cu degetul spre Nell, care se străduia să se concentreze numai asupra sandvişurilor.

– Şi nici pe ea n-ai dreptul s-o forţezi.

– Nu eu stabilesc configuraţia, Ripley. Nu fac decît s-o recunosc. Şi tu la fel.

– Îmi pierd vremea cu tine, pufni Ripley şi ieşi din bucătărie, ca o furtună.

Mia oftă uşor.

– Conversaţiile nu Ripley nu par niciodată deosebit de productive. Nu trebuie să te îngrijorezi, Nell.

– Eu n-am nici o legătură cu toate astea.

– Pînă aici la mine ţi se simte neliniştea. Oamenii se ceartă, adeseori amarnic. Nu toţi îşi rezolvă conflictele cu pumnii. Ia stai...

Trecu în spatele ei şi începu să-i maseze umerii.

– Alungă toate grijile. Tensiunea face rău la digestie.

La atingerea ei, Nell simţi un val de căldură topind gheaţa care i se adunase în burtă ca un bulgăre.

– Cred că vă plac pe amîndouă. Mă întristează să văd că vă antipatizaţi.

– Eu n-o antipatizez pe Ripley. Mă enervează, mă frustrează, dar nu-mi displace. Te întrebi despre ce vorbim, dar nu întrebi, nu-i aşa, surioară?

– Aşa e. Nu-mi plac întrebările.

– Pe mine mă fascinează. Avem nevoie să vorbim, noi două.

Mia făcu un pas înapoi, aşteptînd-o pe Nell să ia tava cu comanda şi să se întoarcă.

– În seara asta am nişte treburi. Atunci, rămîne pe mîine. Am să te cinstesc cu ceva de băut. Nu prea tîrziu. La cinci, la *„Magick Inn"*. În salon. Se numeşte Sabatul. Dacă vrei, poţi să-ţi laşi întrebările acasă, mai spuse ea, în timp ce ieşea. Eu am să aduc oricum răspunsurile.

CAPITOLUL 5

Era cam aşa cum se aşteptase Zack. Tînărul Hickman trebuia să-şi arate muşchii. *Ceilalţi trei capitulaseră*, iar Zack se aştepta ca a doua zi dimineaţa Carl să-şi primească banii de la ei. Dar Hickman trebuia să le dovedească tuturor că era mai deştept, mai curajos şi *mult superior unui şerif* de insuliţă prăpădită.

Din locul unde stăteau pe cheu, Zack privi barca închiriată plutind spre cursele de languste. Încălcase deja legea, *meditä Zack, ronţăind seminţe de floarea-soarelui.* Naviga după căderea întunericului, fără lumini de poziţie. Asta avea să-l coste.

Dar aceasta *era nimic pe lîngă cît avea* să-l coste micul act sfidător pe tatăl studentului.

Zack prevedea că puştiul urma să-i dea de furcă în

momentul cînd îl prindea, ceea ce însemna că amîndoi aveau să petreacă vreo cîteva ore la secție, în noaptea aceea – cu unul dintre ei după gratii.

Ei bine, aceasta e o lecție care se învață, conchise Zack, coborîndu-și binoclul și luîndu-și lanterna, în timp ce băiatul începea să ridice o cursă.

Țipătul fu ascuțit ca al unei fete, făcîndu-l pe Zack să tresară îngrozitor. Își aprinse lanterna, luminînd cu ea peste apă. O ceață subțire plutea aproape de suprafață, așa că barca părea să salte pe fum. Băiatul stătea în picioare, cu cursa în mîini și o expresie de groază pe față.

Înainte ca Zack să apuce să-l strige, aruncă plasa cît putu de departe. Se prăbuși în apă în același timp cu cursa.

– Ei, fir-aș al dracului, mormăi Zack, nemulțumit la gîndul de a-și încheia ziua de muncă ud leoarcă. Se apropie de capătul pontonului și culese un colac de salvare. Puștiul mai mult urla decît înota, dar înainta cît de cît spre mal.

– Încoace, Steve! îl strigă Zack, aruncîndu-i colacul. Vino spre mine. N-am chef să vin eu după tine.

– Ajutor..!

Băiatul dădea din mîini, înghițea apă, tușea. Reuși totuși să prindă colacul.

– Îmi mănîncă fața!

– Hai c-aproape ai ajuns.

Zack îngenunche, întinzîndu-i o mînă.

– Vino sus. Ești întreg.

– Capu'! Capu' meu!

Steve se săltă pe ponton și rămase culcat pe burtă, tremurînd.

– Mi-am văzut capul în cursă. Îmi mîncau fața!

– Capul ți-e tot pe umeri, fiule, murmură Zack, lăsîndu-se pe vine alături. Trage-ți respirația. Ai avut o halucinație, atîta tot. Probabil ai cam băut, este? Plus sentimentul de vinovăție...

– Am văzut... am văzut...

Tînărul se ridică în capul oaselor, ducîndu-şi la față mîinile tremurătoare pentru a se asigura că nu-i lipsea nimic, apoi începu să tremure, uşurat.

– Ceață, întuneric, apă. O situație cam tulbure, mai ales după două sticle de bere. Ai să te simți mult mai bine după ce-i dai lui Carl ăia patruzeci de dolari. De fapt, ce-ar fi să te speli, să-ți iei portofelul şi să te duci chiar acum pe la el? Pe urmă, ai să dormi mai bine.

– Mda.. Sigur... Bine... Okay...

– Perfect.

Zack îl ajută să se ridice în picioare.

– Nu-ți face griji, de barcă o să mă ocup eu.

Mia asta... îşi spuse el, în timp ce-l ducea de lîngă apă pe băiatul cuminţit. Trebuia să recunoască un lucru: avea imaginație.

Voise să meargă direct acasă, dar deprinsese obiceiul de a trece prin fața casei galbene, la ieşirea din schimb. Numai ca să se asigure că totul era în regulă. De cum coti la colțul străzii, văzu lumină la ferestre. Îngrijorarea, ca şi curiozitatea, îl făcură să oprească şi să coboare din maşină. Tocmai ridica mîna să bată în uşă, cînd o văzu stînd dincolo de plasa pentru țînțari, cu un cuțit strîns în ambele mîini.

– Dacă-ți spun că aveam drum prin cartier, nu mă mai spinteci, aşa-i?

Mîinile lui Nell începură să tremure. Cu o expirație șuierătoare, lăsă cuțitul să cadă pe masă.

– Iartă-mă că te-am speriat. Am văzut că ardea lumina... Ei, ei!

Cînd Nell se clătină, Zack năvăli pe ușă, apucînd-o de brațe, pentru a o așeza pe un scaun.

– Stai jos. Respiră adînc. Capul jos... Iisuse, Nell, îmi pare rău...

Începu să-i mîngîie părul, o bătu pe spate, întrebîndu-se dacă, în caz că o lăsa singură pentru a-i aduce un pahar cu apă, Nell ar fi căzut pe podea.

– E-n regulă... E-n regulă... Am auzit pașii... În întuneric... Aici e atîta liniște, încît auzi orice, și te-am auzit venind spre casă...

Voise să fugă în direcția opusă, ca un iepure, fără să se mai oprească. Nu-și amintea cînd luase cuțitul, nici nu știuse că-l luase.

– Îți aduc puțină apă.

– Nu, n-am nimic...

Era ca paralizată, dar își revenise.

– Atîta numai că nu mă așteptam să vină nimeni la ușă.

– Probabil. Încă nu-i nici cinci și jumătate.

Zack se așeză pe călcîie, în timp ce Nell ridica din nou capul.

Observă ușurat că îi revenea culoarea în obraji.

– Ce făceai, trează la ora asta?

– De obicei, mă scol pe la...

Nell sări ca un arc, în momentul cînd ceasul începu să sune.

– Dumnezeule! Doamne, Dumnezeule!

Rîzînd sufocat, își lovi inima cu pumnul.

– În ritmul ăsta, mare noroc voi avea dacă supraviețuiesc pînă la răsăritul soarelui. Chiflele mele! adăugă ea și se repezi să le scoată în cuptor, după care introduse următoarea tavă.

– Nu știam că începi să lucrezi așa, cu noaptea-n cap.

– Nici eu nu știam că lucrezi pînă la ora asta.

Pentru a se calma, Nell începu să frămînte aluatul de pateuri.

– De obicei n-o fac. Astă-noapte am avut de terminat o mică misiune și, cînd totul a fost gata, am adormit pe scaunul de la secție. Nell, dacă nu-mi dai și mie o ceașcă din cafeaua aia, am să-ncep să plîng. Și o să ne simțim prost amîndoi.

– A... Iartă-mă... Ăă...

– Continuă cu ce făceai. Unde-s ceștile?

– În dulapul din dreapta chiuvetei.

– Vrei și tu una?

– Cred că da.

Zack turnă o ceașcă, umplîndu-i-o și pe-a ei, care era pusă lîngă chiuvetă.

– Știi, chiflele astea nu cred că arată prea bine.

Cu mîinile pline de aluat, Nell se întoarse spre el. Pe față i se citeau îngrijorarea și indignarea.

– Ce vrei să spui?

– Numai că nu arată normal. N-ai vrea să gust eu una?

Îi zîmbi scurt, băiețește, făcîndu-i buzele să tresară.

– Of, pentru numele lui Dumnezeu. De ce nu-mi ceri, și gata?

– Așa e mai amuzant. Nu, nu te deranja, pot să-mi iau și singur.

Culese o muffin de pe tavă, frigîndu-şi vîrfurile degetelor. În timp ce jongla cu ea ca s-o răcească, aroma îi spuse că merita efortul.

– M-am convins: am o slăbiciune pentru chiflele tale cu afine, Nell.

– Domnul Bigelow, Lancefort Bugelow, le preferă pe cele cu frişcă. A spus că dacă-i fac în fiecare zi, mă ia de soţie şi ne mutăm în Bimini.

Continuînd să zîmbească, Zack rupse chifla în două, savurîndu-i mirosul.

– Asta-i concurenţă neloială!

Bigelow; un burlac confirmat, avea nouăzeci de ani.

O privi pe Nell cum frămînta coca, formînd un bulgăre.

Apoi, goli tava de muffins, le puse la răcit pe un suport şi umplu din nou ceştile.

Cînd ceasul sună din nou, schimbă tăvile şi reveni la frămîntatul aluatului.

– Ţi-ai pus la punct un adevărat sistem, comentă Zack. Unde ai învăţat să găteşti?

– Mama mea...

Nell se întrerupse, reorganizîndu-şi gîndurile. În bucătăria liniştită, cu toate acele arome plăcute, risca să se destindă şi să dezvăluie prea multe.

– Mamei mele îi plăcea să gătească, reluă ea. Şi am mai cules reţete şi metode, de ici, de colo...

Zack nu voia s-o streseze, aşa că nu mai insistă.

– Faci vreodată rulade cu scorţişoară? Le ştii pe alea cu glazură albă şi lipicioasă?

– Mmm.

– Fac şi eu uneori.

– Nu zău.

Începînd să taie aluatul pentru tarte, Nell aruncă o privire spre el. Arăta atît de.. masculin, îşi spuse ea, cum stătea rezemat de bufet, cu picioarele încrucişate la glezne şi o cană de cafea în mînă.

– Nu ştiam că găteşti.

– Cum să nu, din cînd în cînd... Le cumperi de la magazin semipreparate, le scoţi celofanul, le pui la copt şi storci glazura pe deasupra. Nici o scofală.

Nell rîse.

– Va trebui să încerc şi eu odată.

Apoi se duse la frigider şi scoase castronul cu umplutură.

– Cred că ar fi timpul să plec acasă, spuse Zack, terminîndu-şi cafeaua şi punînd ceaşca în chiuvetă. Nu te mai deranjez. Îţi mulţumesc pentru cafea.

– N-ai pentru ce.

– Şi pentru muffin. A fost perfectă.

– Mare uşurare.

Nell rămase lîngă masă, punînd cu lingura umplutură în mijlocul rondelelor de aluat. Cînd Zack făcu un pas spre ea se încordă puţin, dar continuă să lucreze.

– Nell?

Ridică privirea, iar umplutura căzu din lingură, cînd Zack îi puse o mînă pe obraz.

– Sper ca asta să nu te pună pe fugă, continuă el şi, aplecîndu-se, îi atinse buzele cu ale lui.

Lui Nell nu i se clinti nici un muşchi. N-ar fi putut. Ochii îi rămaseră deschişi, aţintiţi spre ai lui. Ca ai unei căprioare prinse în colimator.

– Se pare că nu numai pentru muffins am o slăbiciune, comentă Zack, retrăgîndu-se, cu degetele mari în buzunare. Pe curînd.

Şi ieşi, sperînd ca sărutul şi aerul firesc cu care plecase să-i dea de gîndit.

O privea pe Ripley cum îşi termina joggingul pe plajă şi se avînta în valuri. Era la fel de punctuală ca răsăritul soarelui, îşi spuse Zack. Poate că nu ştia întotdeauna ce avea în cap, nici de unde îi venea, dar rareori trebuia să-şi facă vreo grijă din cauza lui Ripley Todd.

Se descurca singură în orice situaţie.

Lulu îi alergă în întîmpinare şi se luară la întrecere, apoi la trîntă. Ambele îl regăsiră pe veranda de sus. Lulu se trînti pe burtă, veselă şi epuizată, iar Ripley începu să bea apă minerală dintr-o sticlă.

– A sunat mama aseară, spsue ea, tolănindu-se într-un şezlong. Au ajuns în Grand Canyon. Ne trimit şase milioane de poze pe care le-a făcut tata cu camera digitală. Cînd mă gîndesc cît o să dureze călătoria, m-apucă groaza.

– Îmi pare rău că nu m-a găsit.

– Le-am spus că erai în misiune, replică ea, ironic. Povestea cu langustele i-a amuzat copios. S-a mai întîmplat ceva?

– A, mda...

Şi, aşezîndu-se pe braţul şezlongului, o puse la curent.

Ripley ridică faţa spre cer şi chiui.

– *Ştiam* eu că ar fi trebuit să vin cu tine. Puţoi beţiv şi idiot! Băiatul-cu-Langustele, nu tu.

– Ştiam. Nu era chiar atît de beat, Rip.

Ridicînd o mînă, Ripley făcu un gest de lehamite.

– Nu-ncepe. Sînt prea bine dispusă ca să-mi strici tot cheful, pomenind despre Mia şi apucăturile ei.

– Cum preferi.

– Prefer să fac un duş. Iau eu primul schimb. Tu cred că eşti frînt.

– Nici o problemă. Ascultă...

Dar se întrerupse, încercînd să-şi găsească cele mai potrivite cuvinte.

– Ascult.

– În drum spre casă, am trecut pe la casa galbenă. Lumina era aprinsă, aşa că am intrat.

– Aha... zîmbi Ripley complice.

– Lasă mutrele. M-a tratat cu-o muffin şi-o cafea.

– Vai, Zack, ce rău îmi pare...!

În mod normal, Zack ar fi rîs. Acum, însă, se ridică şi merse pînă lîngă balustradă.

– Treci pe la ea în fiecare zi. V-aţi împrietenit, aşa-i?

– Cred că sîntem destul de bune prietene. E greu să n-o simpatizezi.

– Femeile tind să li se confeseze prietenelor lor, nu-i aşa?

– Probabil. Vrei s-o întreb dacă te place îndeajuns ca să vină cu tine la balul şcolii?

Ripley începu să rîdă, dar se opri cînd Zack se întoarse spre ea, astfel încît îi văzu chipul.

– Gata, iartă-mă. Nu ştiam că e atît de serios. Ce se întîmplă?

– Cred că a fost maltratată.

– Dom'le... murmură Ripley, coborînd privirea spre sticla cu apă. Asta-i nasol...

– Careva canalie şi-a făcut de cap cu ea, nu mă îndoiesc. Indiferent dacă a urmat sau nu vreo terapie, cred că i-ar prinde bine o... înţelegi, o prietenă. O fiinţă căreia să-i poată povesti cele întîmplate.

– Zack, ştii că nu mă pricep la aşa ceva. Tu eşti mult mai inspirat.

– Dar nu sînt bine echipat ca să-i fiu prietenă, Rip. Doar... vezi doar dacă poţi să-i acorzi cîtva timp. Ieşiţi cu barca, mergeţi la cumpărături sau...

Făcu un gest vag.

– Sau lăcuiţi-vă unghiile împreună.

– Mă scuzi?

– Mai scuteşte-mă. Habar n-am ce faceţi în iatacurile voastre misterioase, cînd nu sînt bărbaţi prin preajmă.

– Ne batem cu pernele, în cămăşi de noapte.

Zack se înveseli, ştiind că asta voia Ripley.

– Serios? Mă temeam că e doar un mit. Deci, fii prietenoasă cu ea, okay?

– Începe să-ţi cadă cu tronc?

– Mda. Şi ce dacă?

– Dacă-i pe-aşa, atunci cred c-am să-i fiu prietenă.

Nell intră în Sabbat la ora cinci punct. Nu era un local întunecos şi lugubru, aşa cum se temuse, ci destul de intim. Domnea o lumină albastră, care colora vag florile albe din mijlocul fiecărei mese.

Mesele erau rotunde, înconjurate de fotolii şi canapele. Tocmai ocupase una, cînd o ospătăriţă tînără, într-un costum negru strîns pe trup, puse în faţa ei un vas de argint cu snacksuri asortate.

– Să vă aduc ceva de băut?

– Aştept pe cineva. Poate doar o apă minerală, deocamdată, mulţumesc.

Muzica răsuna în surdină, foarte asemănătoare cu cea pe care o punea Mia în librărie. Nell încercă să se relaxeze, dorindu-şi să-şi fi adus o carte.

Peste zece minute, Mia intră grăbită, într-o fustă lungă care i se înfoia în jurul picioarelor. Avea la ea o carte şi făcu un semn spre bar cu mîna liberă.

– Un pahar de Cabernet, Betsy.

– Primul rînd îl dă Carl Macey, răspunse Betsy, făcîndu-i cu ochiul. El mi-a trimis comanda.

– Spune-i că primesc cu plăcere.

Se aşeză în faţa lui Nell.

– Ai venit cu maşina?

– Nu, pe jos.

– Bei alcool?

– Din cînd în cînd.

– Bea acum. Ce te-ar tenta?

– Cabernetul merge, mulţumesc.

– Două, Betsy. La naiba, mor după astea, începu ea să scurme prin snacksuri: Mai ales astea mici cu brînză, care seamănă cu nişte ideograme chinezeşti. Aşa, deci, ţi-am adus o carte. Cadou.

Împinse cartea spre Nell.

– Mă gîndeam că ţi-ar plăcea să citeşti despre locul pe care ţi l-ai ales.

– Da, chiar voiam... *„Cele Trei Surori – Legende şi folclor"*, citi ea cu voce tare, privind coperta. Îţi mulţumesc.

– Pentru puţin.

Mia ridică paharul, atingîndu-l pe al lui Nell.

– *Slainte.*

– Poftim?

– O urare în gaelică. Noroc.

Duse paharul la gură, privind-o pe Nell peste buza acestuia.

– Ce ştii despre vrăjitoare?

– Despre care anume? Ca Elizabeth Montgomery, în „Ce vrăji a mai făcut nevasta mea", sau alea care poartă cristaluri, ard lumînări şi vînd sticluţe cu licori de dragoste?

Mia rîse, punînd picior peste picior.

– De fapt, nu mă gîndeam la cele de la Hollywood.

– N-am vrut să te jignesc. Ştiu că există oameni care iau în serios problema asta. E un fel de religie. Aşa ceva merită respect.

– Chiar şi dacă sînt nişte fraieri, comentă Mia, cu un surîs vag.

– Nu. Tu nu eşti fraieră deloc. Din cîte înţeleg... Mă rog, ai menţionat-o din prima zi, iar ieri ai avut discuţia aia cu Ripley...

– Perfect. Deci, am stabilit că sînt vrăjitoare.

Mia sorbi iar din pahar.

– Ce dulce eşti, Nell. Încerci din răsputeri să discuţi inteligent problema, cînd de fapt îţi spui că sînt...! să zicem... o excentrică. Reţinem asta şi revenim în trecut, ca să-ţi expun cîteva fapte de bază. Ai auzit despre procesele vrăjitoarelor din Salem.

– Sigur. Cîteva fete isterice, puritani fanatici, mentalitate de turmă. Vrăjitoare arse pe rug.

– Spînzurate, o corectă Mia. În 1692 au fost spînzurate nouăsprezece persoane – toate, nevinovate. Una a fost omorîtă prin strivire, cînd a refuzat să se declare vinovată sau nevinovată. Altele au murit în închisoare. Pe tot parcursul istoriei au avut loc vînători de vrăjitoare. Şi în Europa, şi aici, şi prin toate colţurile lumii. Chiar şi cînd majoritatea oamenilor au încetat să mai creadă sau să-şi recunoască credinţa în vrăjitorie, vînătorile au continuat. Comunismul, McCarthysmul, Ku Klux Klanul şi

aşa mai departe. Nimic altceva decît fanatici cu putere care-şi urmăreau propriile interese şi găseau destui oameni slabi de înger care să le spele rufele murdare.

„Şi vezi numai să nu încep, că nu mă mai opresc," îşi spuse ea, trăgîndu-şi respiraţia.

– Azi, însă, ne interesează numai un microcosm al istoriei.

Se rezemă de spătar, bătînd uşor cu degetul în carte.

– Puritanii au venit aici în căutarea libertăţii religioase – sau, cel puţin, aşa spuneau ei. Desigur, mulţi nu căutau decît un loc unde să le impună altora convingerile şi temerile lor. Iar în Salem au persecutat şi au asasinat orbeşte, atît de orbeşte încît nici una dintre cele nouăsprezece făpturi pe care le-au sacrificat nu avea suflet de vrăjitoare.

– Prejudecăţile şi frica nu fac niciodată casă bună cu vederea limpede.

– Că bine zici. Printre ele erau şi trei femei care aleseseră acel loc pentru a trăi şi a-şi practica meşteşugul. Femei puternice, care-i ajutaseră pe cei bolnavi şi amărîţi. Ele ştiau că nu mai puteau sta într-un loc în care, mai devreme sau mai tîrziu, aveau să fie acuzate şi condamnate. Aşa a fost creată Insula Celor Trei Surori.

– Creată?

– Se spune că s-au întîlnit în secret şi au făcut o vrajă, iar din continent s-a desprins o bucată. Noi stăm acum pe acea bucată. E un sanctuar. Un liman. Nu asta ai căutat şi tu, Nell?

– Eu căutam de lucru...

– Şi ai găsit. Li se spunea, Văzduhul, Pămîntul şi Focul. Cîţiva ani, au trăit în linişte şi pace. Şi singurătate. Singurătatea a fost aceea care le-a slăbit puterile. Cea

numită Văzduhul îşi dorea dragoste.

– Toţi ne dorim dragoste, spuse încet Nell.

– Poate. Visa la un prinţ, aurit şi chipeş, care s-o ducă pe un tărîm minunat unde să poată trăi fericiţi şi să aibă copii. A fost nechibzuită cu această dorinţă, aşa cum pot fi femeile cînd tînjesc după ceva. Prinţul a venit, iar ea n-a văzut decît că era chipeş şi strălucea ca aurul. A plecat cu el, şi-a părăsit limanul. A încercat să fie o soţie bună şi credincioasă, a făcut copii, i-a iubit. Dar pentru el n-a fost de-ajuns. Pe sub poleială, era întunecat. A ajuns să se teamă de el, iar el se hrănea din frica ei. Într-o noapte, înnebunit de această poftă, a omorît-o pentru că era ceea ce era.

– Tristă poveste...

Deşi i se uscase beregata, Nell nu ridică paharul.

– Ar mai fi multe de spus, dar pentru moment ajunge atît. Fiecare dintre ele a avut cîte o poveste tristă şi un sfîrşit tragic. Şi fiecare a lăsat cîte o moştenire. Un copil, care la rîndul lui să facă alt copil, şi aşa mai departe. Urma să vină o vreme, se spunea, cînd trei descendente ale celor Trei Surori aveau să se afle pe insulă în acelaşi timp. Fiecare trebuie să găsească o cale de a îndrepta şi desface configuraţia stabilită în urmă cu trei sute de ani. Altfel, insula se va scufunda în mare. Se va pierde la fel ca Atlantida.

– Insulele nu se scufundă în mare.

– Insulele nu sînt create de cîte trei femei, de obicei, replică Mia. Dacă crezi prima parte, a doua nu mai pare chiar atît de exagerată.

– Tu o crezi, dădu din cap Nell. Şi mai crezi că eşti una dintre descendente.

– Într-adevăr. La fel cum eşti şi tu.

– Eu nu sînt nimeni.

– Asta o spune el, nu tu. Iartă-mă...

Regretîndu-şi imediat cuvintele, Mia o luă de mînă, înainte ca Nell să se ridice.

– Am spus că nu-mi bag nasul, şi nu mi-l bag. Dar mă nemulţumeşte să te aud spunînd că nu eşti nimeni. Să aud că o crezi cu adevărat. Pentru moment, uită totul, dacă altfel nu poţi, dar nu uita cine şi ce eşti. Eşti o femeie inteligentă, cu o şiră a spinării destul de puternică pentru a-şi face singură un rost în viaţă. Cu un har magic – la bucătărie. Te admir.

– Îmi pare rău...

Străduindu-se să se calmeze, Nell îşi luă paharul cu vin.

– Nu mai am cuvinte...

– Ai avut curajul de a-ţi lua soarta în propriile-ţi mîini. De a veni într-un loc necunoscut, ca să te integrezi acolo.

– Curajul n-a avut nici un rol.

– Greşeşti. Nu uita, n-a reuşit să te spulbere.

– Ba da.

Împotriva propriei voinţe, ochii lui Nell se umplură de lacrimi.

– N-am făcut decît să-mi adun cioburile şi să fug.

– Ai adunat cioburile, ai scăpat şi te-ai refăcut. Nu poţi fi mîndră de asta?

– Nu pot să explic cum a fost.

– Nici nu trebuie. Dar o vei face, în cele din urmă, va trebui să-ţi recunoşti propria putere. Pînă atunci, niciodată nu te vei simţi întreagă.

– Nu caut decît să am o viaţă normală.

– Nu poţi trece cu vederea posibilităţile.

Mia ridică o mînă, cu palma în sus. Şi aşteptă.

Neputîndu-se stăpîni, Nell întinse mîna, depunîndu-şi palma peste a Miei. Şi simţi căldura, o arsură nedureroasă şi plină de forţă.

– O ai în tine. Te voi ajuta s-o găseşti. Te voi învăţa, declară Mia, în timp ce Nell privea stupefiată irizarea luminoasă dintre palmele lor. Cînd vei fi gata.

Ripley scruta plaja, fără să vadă nimic ieşit din comun. Plodul cuiva avea draci, iar prin aer răsuna un „Nu, nu, nu!" ascuţit.

„Cineva şi-a pierdut somnul de după-amiază pe ziua de azi", reflectă ea.

Sezoniştii stăteau risipiţi pe nisip, marcîndu-şi teritoriile cu prosoape, cearşafuri, umbrele, genţi, răcitoare, casetofoane portabile. Nimeni nu se mai ducea la plajă ca tot omul, meditä Ripley.

Pentru o jumătate de zi pe nisip, îşi făceau bagajele ca pentru o jumătate de an în Europa.

Lăsîndu-i cu ale lor, porni spre sat. Nu avea la ea decît echipamentul de poliţistă, un pumnal elveţian şi cîţiva dolari. Aşa, viaţa era mult mai simplă.

Coti pe Strada Mare, cu gîndul de a-şi cheltui cei cîţiva dolari pe-o masă uşoară. Era în timpul liber şi abia aştepta să savureze o bere rece şi o pizza fierbinte.

Cînd o zări pe Nell stînd în faţa hotelului, cu o expresie cam buimăcită, ezită. Era o ocazie firească, probabil, pentru acel avans prietenesc.

– Ura, Nell.

– Poftim...? A... Bună, Ripley.

– Pari cam rătăcită.

– Nu...

Ştia unde se afla, îşi spuse Nell. În acel moment, era singurul lucru asupra căruia nu avea nici o îndoială.

– Sînt doar puţin cam distrasă...

– O zi grea, mm? Tocmai mă duceam să îmbuc ceva de cină. E cam devreme, dar sînt lihnită. Ce-ar fi să facem o pizza pe din două? Fac eu cinste.

– A...

Nell continua să clipească din ochi, ca şi cum tocmai s-ar fi trezit dintr-un vis.

– La *„Surfside"* e cea mai bună pizza de pe insulă. Mă rog, e singura pizzerie, dar totuşi... La cafenea cum mai merge treaba?

– Bine.

Nu-i rămînea decît s-o urmeze. Nu putea gîndi limpede şi putea să jure că încă o mai furnicau degetele.

– Îmi place mult să lucrez acolo.

– I-ai ridicat categoria, comentă Ripley, înclinînd capul să arunce o privire spre cartea din mîna lui Nell. Citeşti despre practicile voodoo din insulă?

– Voodoo? A...!

Cu un rîs nervos, Nell îşi vîrî cartea sub braţ.

– Cred că dacă locuiesc aici, e cazul să ştiu... anumite lucruri.

– Sigur.

Ripley deschise uşa pizzeriei.

– Turiştii mor după toate gogoşile astea mistice. Cum vine solstiţiul, cum dau năvală adepţii New Age. Salut, Bart! aruncă ea spre omul de la tejghea şi se instală într-un separeu liber.

Cu toată ora timpurie, localul era plin.

Tonomatul urla, iar cele două jocuri video dintr-un mic alcov împrăştiau zgomote şi lumini.

– Brett şi soţia lui, Terry, ţin pizzeria.

Ripley se aşează mai bine, întinzîndu-şi picioarele pe banchetă.

– Au calzone, paste, una alta... continuă ea, aruncîndu-i lui Nell un meniu laminat. Dar pizza e pe primul loc. Te tentează?

– Sigur.

– Perfect. E ceva ce nu-ţi place?

Nell parcurse lista. De ce nu putea să *gîndească?*

– Nu.

– Şi mai bine. Luăm una mare, bine umplută. Ce nu mîncăm, îi duc acasă lui Zack. O să culeagă ciupercile şi ceapa şi-o să fie mulţumit.

Apoi, ieşi iar din separeu.

– Vrei o bere?

– Nu. Nu, mulţumesc. Doar o apă minerală.

– Vine.

Zgomotele scăzură, ca ecourile într-un vis, pînă se contopiră toate într-un val slab de sunet pe sub un vuiet crescînd. Ca al valurilor apropiindu-se de mal. Cînd Ripley reveni în faţa ei, Nell îi văzu gura mişcîndu-se, dar nu auzi nimic. Absolut nimic.

Apoi, ca şi cum s-ar fi deschis o uşă, totul năvăli la loc.

– ...tocmai pîn-la Ziua Muncii, încheie Ripley şi-şi luă berea.

– Tu eşti a treia...

Nell îşi încleştă mîinile laolaltă pe masă.

– Hmm?

– A treia. Eşti a treia soră.

Ripley deschise gura, apoi o închise la loc, strînsă într-o linie subţire.

– Mia, scrîşni ea, apoi înghiţi jumătate din bere. Să nu-mi începi şi tu.

– Nu înţeleg...

– Nu e nimic *de* înţeles. Las-o baltă.

Îşi trînti paharul pe masă şi se aplecă înainte.

– Să fie clar. Mia poate să creadă şi să-şi închipuie tot ce vrea. Poate să facă orice vrea, cu condiţia să nu încalce legea. Pe mine nu mă obligă nimeni să înghit toate bazaconiile ei. Dacă tu vrei s-o faci, te priveşte. Dar eu am venit aici ca să iau o pizza şi o bere.

– Nu ştiu ce să cred şi ce nu. Pe tine te înfurie. Pe mine mă nedumereşte şi atît.

– Ascultă, îmi faci impresia unei femei cu cap. Femeile cu cap nu bat toba că-s vrăjitoare descendente al unora care au frămîntat o insulă dintr-o ciosvîrtă din Massachusetts.

– Da, dar...

– Nici un dar. Există realitate şi există fantezie. Mai bine să ne vedem de realitate, fiindcă orice altceva o să-mi taie pofta de mîncare. Deci, ai să ieşi cu fratele meu?

– Să ies...

Nedumerită, Nell îşi trecu o mînă prin păr.

– Ai putea să reformulezi întrebarea?

– Zack caută o cale să te invite în oraş. Te interesează? Pînă să-mi răspunzi, să-mi voie să-ţi spun că e vaccinat, spălat şi destul de echilibrat, deşi are nişte obiceiuri enervante. Aşa că gîndeşte-te. Eu merg să aduc pizza.

Nell expiră zgomotos şi se rezemă de spătar. Avea prea multe teme de gîndire pentru o singură seară.

CAPITOLUL 6

Ripley avea dreptate în legătură cu solstiţiul. *„Café Book"* era atît de aglomerată, încît Mia angajase două vînzătoare cu jumătate de normă şi mai adăugase una la tejgheaua cafenelei.

Goana după specialităţi vegetariene două zile la rînd o adusese pe Nell în pragul panicii.

– Ni se termină vinetele şi lucerna, spuse ea, cînd Peg intră în schimb. Credeam că am calculat... La naiba!

Îşi smulse şorţul.

– Dau o fugă pînă-n piaţă, să iau ce pot. Poate va trebui să înlocuiesc, să schimb meniul pentru restul zilei.

– Bine, cum crezi... Numai nu te agita aşa.

„Uşor ţi-e ţie să vorbeşti", replică Nell în sinea ei, pe cînd cobora grăbită.

La amiază i se terminaseră chiflele cu alune, iar fursecurile cu ciocolată nu aveau cum să reziste pînă la sfîrşitul zilei, în ritmul în care dispăreau.

Era responsabilitatea ei să se asigure că totul mergea aşa cum pretindea Mia. Dacă făcea o greşeală...

În goana spre uşa din spate, aproape că o răsturnă pe Lulu.

– Iartă-mă... Iartă-mă, sînt aşa o idioată... Te-am lovit?

– Am scăpat cu viaţă.

Lulu îşi aranjă fusta, înţepată. Nell muncea pe brînci de trei săptămîni, dar mai avea pînă să-i cîştige încrederea.

– Las-o mai încet. Dacă ai ieşit din schimb, nu-nseamnă să fugi de parcă ar fi luat casa foc.

– Da, scuză-mă. Dar Mia... vrei tu să-i spui că-mi pare rău şi că am să mă întorc imediat?

Se repezi afară şi nu se mai opri din goană decît în raionul agricol din *„Island Market"*. Presiunea din piept o ameţea, dar se strădui să gîndească, să aleagă, să se hotărască.

Îşi umplu repede coşul, aşezîndu-se la coadă, chinuită de încetineala cu care treceau minutele.

După ce-şi adună cele trei sacoşe grele, ocărîndu-se în sinea ei pentru că nu se gîndise să-şi ia maşina, porni cu ele înapoi spre librărie, cît putea de repede.

– Nell! Nell, stai o clipă...

Clătinînd din cap cînd văzu că nu-i răspundea, Zack o luă la fugă după ea pe stradă.

– Lasă-mă să te ajut.

Spre propria ei uimire, Nell nu se sperie prea tare cînd o ajunse din urmă şi luă două sacoşe din mîinile ei.

– Le pot duce. Zău că pot. Sînt grăbită.

– Ai să te mişti mai repede aşa. Provizii pentru cafenea?

– Da, da...

Aproape că o luase din nou la fugă.

Putea să facă încă o salată. În zece minute, cincisprezece maximum. Şi să pregătească ingredientele pentru sandvişuri.

Apoi, avea să se ocupe de dulciuri. Dacă începea imediat, avea şanse că termine totul la timp.

– Cred că eşti destul de ocupată.

Nu-i plăcea expresia de pe faţa ei. Era prea hotărîtă, prea încordată... Ca a cuiva gata să plece la război.

– Îţi mulţumesc. De-aici, mă descurc singură. Ştiu ce am de făcut.

Se mişca repede ca un derviş, îşi spuse Zack, privindu-i ochii sticloşi şi faţa palidă.

– Credeam că termini la două, Nell.

– La două...?

Nu-şi pierdu timpul ridicînd privirea. Ajunsă în bucătărie, începu imediat să scoată lucrurile din genţi, să despacheteze, să taie şi să toace.

– Nu, am făcut o greşeală. Acum trebuie s-o repar. Totul va fi în regulă. Va fi bine. Data viitoare am să-mi planific mai bine timpul. Promit.

– Două sandvişuri speciale şi o... Mamă, Nell! murmură Peg, oprindu-se în prag.

Zack îi puse o mînă pe braţ.

– Cheam-o pe Mia, îi spuse el încet.

– Două speciale şi o... Bine, bine.

Nell lăsă deoparte salata de castraveţi cu fasole şi aduse ingredientele pentru sandvişuri.

– Am mai cumpărat vinete, aşa că stăm bine. Stăm foarte bine.

– Nu s-a supărat nimeni, Nell. N-ai de ce să-ţi faci griji. De ce nu stai jos un minut?

– Doar de-o jumătate de oră am nevoie. De douăzeci de minute. Nici un client nu se va plînge.

Luă comenzile, se răsuci în loc, apoi se opri brusc cînd o văzu pe Mia intrînd.

– E-n ordine. Serios, totul e-n ordine. Avem destule din toate. Tocmai făceam o salată.

– Nell,nu s-a supărat nimeni. Cred că ar trebui să te odihneşti puţin.

– N-am nevoie! O termin imediat.

Disperată, Nell înhăţă o pungă cu nuci.

– Ştiu că trebuia să planific mai bine şi-mi pare îngrozitor de rău, dar voi avea grijă ca totul să meargă perfect.

Zack nu mai suporta s-o vadă cum tremura, albă la faţă.

– la mai dă-le dracului...! se răsti el, făcînd un pas înainte.

– Nu!

Nell se retrase brusc, scăpînd punga, cu braţele ridicate ca pentru a se feri de o lovitură. În aceeaşi clipă, ruşinea îi alungă panica.

– O, puişor...

Glasul lui Zack era plin de compasiune. Nell nu putu decît să-i întoarcă spatele.

– Acum vreau să vii cu mine, îi spuse Mia, luînd-o de mînă. E- n regulă? Vino cu mine acum.

Îngrozitor de jenată, zguduită pînă la neputinţă, Nell se lăsă condusă afară din bucătărie.

Zack îşi înfundă mîinile în buzunare, cu un sentiment de inutilitate.

– Nu ştiu ce m-a apucat.

Adevărul era că îşi amintea ultima oră doar ca prin ceaţă.

– Aş spune că ai avut un acces de panică. Şi-acum stai jos.

Mia deschise un dulap în care Nell crezuse că avea dosare. Înăuntru se afla un mini-frigider cu sticle de apă şi suc.

– Nu e nevoie să-mi vorbeşti, spuse Mia, în timp ce îi dădea o sticlă de apă minerală desfăcută. Cuiva, însă, tot ar trebui să-i vorbeşti.

– Ştiu.

În loc să bea, Nell îşi frecă faţa cu sticla trece. Era mai mult decît ridicol, îşi spuse ea, să se piardă aşa cu firea numai pentru nişte vinete.

– Credeam că mi-a trecut. Nu mi s-a mai întîmplat de foarte mult timp. De luni de zile.

În sfîrşit, bău cu sete.

– A fost o prostie.

– N-a fost deloc o prostie, dacă în trecut ţi s-a întîmplat să fii pedepsită pentru nişte fleacuri la fel de mărunte.

Nell lăsă sticla pe masă.

– Nu-i aici. Nu-mi mai poate face nici un rău.

– Nu mai poate? Surioară, n-a încetat nici un moment să-ţi facă rău.

– Dacă aşa e, atunci e problema mea. Nu mai sînt o cîrpă, nici sac de box şi nici ştergătoare de picioare.

– Mă bucur să aud.

Îşi apăsă tîmplele cu degetele. Trebuia să se uşureze, îşi dădu ea seama. Să-şi descarce sufletul, altfel avea să clacheze din nou.

– Odată, dădeam o petrece şi ni s-au terminat măslinele pentru martini. Atunci m-a lovit pentru prima oară.

Pe faţa Miei nu se citi nici *şocul*, *nici intenţia de a* judeca.

– Cît timp ai stat cu el?

Întrebarea *nu era mustrătoare*, *nici nu exprima* milă superficială sau înfumurare subtilă.

Fiind pusă pe un ton direct şi pragmatic, Nell răspunse *la fel*:

– Trei ani. Dacă mă găseşte, o să mă omoare. Ştiam asta cînd am plecat. E un om important. Bogat, cu relaţii...

– Te caută?

– Nu, crede că am murit. Au trecut aproape nouă luni. *Mai degrabă aş muri*, decît să mai am o asemenea viaţă. Sună melodramatic, dar...

– Ba nu sună deloc melodramatic. Cum e *contractul de angajare pe care l-ai semnat pentru mine*? Sigur?

– Da. Pe numele de fată al bunicii mele. Am încălcat cîteva legi. Hacking pe *computere*, *declaraţii false*, documente falsificate ca să-mi scot acte de identitate noi, permis de conducere, număr de securitate socială...

– Hacking pe computer? zîmbi Mia, ridicînd o sprînceană. Nell, mă surprinzi.

– Mă pricep la computer. Cîndva, am...

– Nu e nevoie să-mi spui.

– Nici o problemă. Am ajutat la conducerea unei firme, o companie de aprovizionare, cu mama mea, demult. Foloseam un computer pentru registre, referate,

diverse acte. Întrucît eu urma să țin contabilitatea, am urmat niște cursuri. Cînd am început să-mi fac planurile ca să fug, am făcut multe cercetări. Știam că n-aveam decît o singură șansă. Dumnezeule! Pînă acum, n-am putut vorbi nimănui despre asta. Și nici nu credeam că aș putea vreodată.

– Vrei să-mi spui și restul?

– Nu sînt sigură. Undeva, într-un anumit punct, se oprește totul. Cam pe-aici, adăugă ea, bătîndu-se cu degetul în piept.

– Dacă ajungi la concluzia că vrei, vino diseară la mine. Am să-ți arăt grădina. Faleza. Pînă atunci, respiră, fă o plimbare, trage un pui de somn.

– Mia, aș vrea să-mi termin treaba în cafenea. Nu fiindcă aș mai fi tulburată sau îngrijorată. Îmi place doar să termin de-am început.

– Bine.

CAPITOLUL 7

Era încă întuneric, cînd Nell coborî tiptil în bucătăria Miei.

Casa era imensă, necesitînd anumite manevre. Deşi nu ştia la ce oră se trezea Mia, Nell puse cafeaua la fiert şi îi scrise un mesaj de mulţumire.

Trebuia să discute, îşi spuse ea, în timp ce conducea maşina spre casă, prin lumina slabă dinaintea zorilor. Despre mai mult. Şi aveau să vorbească imediat ce se putea hotărî de unde să înceapă.

Reuşise aproape să se convingă că ceea ce văzuse la lumina lunii nu fusese decît un vis provocat de şampanie. Aproape. Dar îi era prea limpede în minte ca să nu fi fost decît un vis..

Lumina stelelor, revărsîndu-se ca o ploaie de argint

lichid. Un vînt tot mai puternic, plin de cîntec. O femeie strălucind ca o făclie.

Asemenea lucruri ar fi trebuit să țină de domeniul fanteziei.

Dar nu era așa... dacă erau adevărate, și avea și ea un rol în cadrul lor, trebuia să știe ce însemnau.

Pentru prima oară în aproape patru ani, se simțea absolut calmă, absolut stăpînă pe sine însăși. Deocamdată îi era de ajuns.

Pe la amiază, Nell era prea ocupată ca să se mai gîndească și la altceva decît la ceea ce avea de făcut. Avea un cec în buzunar și o aștepta o zi liberă.

– Un cappuccino cu glazură de alune, mare.

Bărbatul care comandase stătea rezemat de tejghea. Părea să aibă vreo treizeci și cinci de ani, era într-o formă fizică perfectă și arăta ca un turist.

Nell se bucura că îi putea repera deja pe cei veniți de pe continent. Și simțea ușoara înfumurare a insularilor.

– Și ia zi, cît afrodisiac pui în fursecurile astea? o întrebă el.

Nell ridică privirea.

– Mă scuzați?

– De cînd ți-am gustat păsatul de ovăz cu stafide, nu-mi mai pot lua gîndurile de la tine.

– Serios? Puteam să jur că am pus afrodisiacul în prăjiturile cu nucă.

– În cazul ăsta, iau trei, replică el. Eu sînt Jim și m-ai sedus cu bunătățile tale.

– Atunci, ar fi mai bine să nu te atingi de salata de fasole. Ți-ar consuma toată energia, pentru alte femei n-ar mai rămîne nimic.

– Dacă iau toată salata, te măriţi cu mine şi-mi faci copii?

– Ei, aş face-o, Jim, dar am depus un jurămînt sacru de a rămîne liberă, ca să gătesc pentru toată lumea.

Îi umplu ceaşca de cafea şi i-o întinse.

– Chiar vrei prăjiturile alea?

– Te cred. Şi ce-ai zice de nişte scoici proaspete? Stau cu cîţiva prieteni şi diseară vom culege scoici.

– Diseară scoici proaspete, mîine o casă în suburbii şi un cocker spaniol.

Îi factură nota şi luă banii, cu un zîmbet.

– Mai bine în siguranţă decît să-mi pară rău. Dar îţi mulţumesc oricum.

– *Îmi frîngi inima, oftă el greu şi se îndepărtă.*

– Mamă, drăguţ mai e! comentă Peg, lungindu-şi gîtul *pentru a-l urmări cu privirea pînă* coborî la parter. Chiar nu te interesează?

– Nu.

Nell îşi scoase şorţul şi-şi răsuci umerii ca să şi-i destindă.

– Atunci, n-ai nimic împotrivă să-mi încerc şi eu norocul?

– Te poftesc. În frigider e dcsulă salată de fasole. A, şi, Peg...? Îţi mulţumesc că ai fost înţelegătoare, ieri.

– Auzi, oricine poate avea ciudăţenii din cînd în cînd. Ne vedem luni.

„Ne vedem luni", repetă Nell în sinea ei. Nimic mai simplu.

Era o membră a echipei, avea prietene. Respinsese un avans din partea unui bărbat atrăgător fără s-o apuce nevricalele.

De fapt, îi făcea chiar plăcere. Ziua în care n-avea să

se mai simtă obligată să refuze putea să fie destul de aproape.

Într-o seară, putea merge la o cină cu scoici în compania unui bărbat şi a prietenilor acestuia. Să stea de vorbă, să rîdă, să se bucure de compania lor. O prietenie simplă, firească. Putea face atîta lucru. În viitorul ei nu avea să existe nici o relaţie serioasă, chiar dacă reuşea să-i facă faţă pe plan emoţional.

La urma urmei, era încă măritată legal.

Se hotărî să-şi ia un cornet de îngheţată şi să dea o raită pe plajă. În timp ce mergea, oamenii o strigau pe lume, ceea ce-i producea o emoţie plăcută.

În timp ce traversa nisipul, îl zări pe Pete Stahr, cu celebrul lui cîine. Amîndoi aveau nişte mutre spăşite, iar Zack stătea alături, cu mîinile în şolduri.

Lui Nell îi trecu prin minte că, dacă Zack ar fi invitat-o la o cină cu scoici, s-ar fi putut să nu-l refuze.

Cînd cîinele ridică laba, cu speranţă, Zack clătină din cap, arătînd spre lesa din mîna lui Pete. După ce lesa fu prinsă de zgardă, omul şi cîinele plecară, cu capetele în piept.

Zack se întoarse, iar Nell ştiu instinctiv, deşi ochelarii de soare îi ascundeau privirea, că se uita la ea. Îşi făcu curaj şi se apropie.

– Şerifule...

– Nell. Pete şi-a lăsat iar cîinele liber. Potaia asta miroase ca o cherhana. Vezi că-ţi curge îngheţata.

– E cald.

Nell îşi linse cornetul şi se hotărî să treacă la subiect.

– În legătură cu cele de ieri...

– Ţi-ai mai revenit?

– Da.

– Bun. Îmi dai şi mie?

– Ce...? A... Sigur.

Îi întinse conul, simţind uşoare furnicături prin tot trupul cînd Zack linse îngheţata, chiar deasupra degetelor ei. Curios, îşi spuse, tipul cel drăgălaş cu scoicile nu-i provocase furnicături.

– Nu mă-ntrebi nimic?

– Nu, cînd ştiu că ai prefera să nu te-ntreb.

Da, la ea se uitase. Şi văzuse cum îşi îndreptase umerii înainte de a porni spre el.

– Ce-ar fi să facem cîţiva paşi împreună? Suflă o briză plăcută dinspre apă.

– Mă întrebam... ce face Lucy toată ziua, în timp ce tu eşti plecat să aperi legea?

– Una, alta... Treburi de-ale cîinilor.

Cuvintele lui o făcură să rîdă.

– Treburi de-ale cîinilor?

– Sigur. În unele zile, cîinele e dator să se-nvîrtească prin jurul casei, să se tăvălească prin iarbă şi să se gîndească la probleme cîineşti. Alteori, vine la birou cu mine, cînd are chef. Înoată, îmi roade pantofii... Mă gîndesc să-i cumpăr un frate sau o soră.

– Eu mă gîndeam să-mi iau o pisică. Nu-s sigură că aş putea să dresez un căţel. Cu o pisică mi-ar fi mai uşor. Am văzut pe panoul din piaţă un anunţ despre nişte pisoi pe gratis.

– I-a fătat pisica fetei lui Stubens. Ultima oară cînd am auzit, le mai rămăseseră unul, doi... Stau mai încolo, în golf. Cutie de scrisori albă, obloane albastre la ferestre.

Nell dădu din cap şi se opri. Pînă aici, îşi urmase impulsul. De ce s-ar fi oprit?

– Zack, diseară vreau să încerc o rețetă nouă. Ton și linguini, cu roșii uscate la soare și brînză feta. Mi-ar fi de folos un cobai.

Zack îi ridică mîna și mai gustă o dată din înghețata care se prelingea.

– Ei, întîmplător diseară n-am nici o treabă presantă și, în calitate de șerif, slujesc obștea. La ce oră?

– La șapte îți convine?

– Merge.

– Perfect, atunci ne vedem diseară. Ia-ți pofta de mîncare cu tine, mai spuse ea, îndepărtîndu-se grăbită.

– Fii sigură de asta, răspunse Zack.

Și, coborîndu-și ochelarii de soare pe nas, o urmări cu privirea cum alerga spre sat.

La ora șapte, aperitivele erau gata și vinul era pus la răcit. Nell cumpărase o masă de la second hand și plănuia să-și petreacă o parte a zilei libere răzuind-o și vopsind-o proaspăt. Deocamdată, însă, acoperi lemnul zgîriat și vopseaua cojită cu o față de masă.

O pusese pe iarba din spatele casei, cu două scaune pe care le luase la un chilipir. Pe moment nu arătau deosebit de atrăgător, dar aveau posibilități. Și erau ale ei.

Pusese pe masă două farfurii întinse, două adînci și două pahare de vin – toate, cumpărate de la magazinul de menaj al insulei. Nimic nu se potrivea cu celelalte, dar rezultatul arăta vesel și fermecător.

Și cît de departe posibil de porțelanurile și argintăriile formale din trecutul ei.

Grădina evolua bine, iar roșiile și ardeii, vinetele și conopidele aveau să fie toate sădite a doua zi dimineața.

Era din nou aproape falită – şi în culmea fericirii.

– Ia te uită, da' ştiu că arată dulce de tot!

Nell se întoarse, pentru a o vedea pe Gladys Macey stînd la marginea peluzei, cu o poşetă albă enormă în mîini.

– Ca o poză de drăguţ.

– Bună ziua, doamnă Macey.

– Sper că nu te superi c-am trecut şi eu pe-acilea. Te-aş fi sunat, da' n-ai telefon.

– Nu, din păcate nu am. Ăă... să vă servesc cu ceva de băut?

– Nu, nu, nu te deranja. Am venit c-o treabă.

– O treabă?

– O treabă, da, dădu Gladys Macey scurt din cap, abia mişcîndu- şi cascheta de păr negru pieptănat impecabil. Carl şi cu mine ne vine a trizecea aniversare, la sfîrşitu' lu' iulie.

– Felicitări.

– Poţi să mai zici o dată. Doi oameni să steie împreună treij-de ani, asta vrea să zică ceva. Şi-atuncea, vreau şi eu o petrecere şi tocmai i-am zis lui Carl că mă-ntrebam dacă n-ai vrea mata să-mi încropeşti de-o gustărică.

– Aha... Mă rog...

– Vreau petrecere cu aprovizionare, declară Gladys pe un ton categoric. Şi să fie cu ştaif. Cînd s-a măritat fie-mea, de s-au făcut doi ani în aprilie trecut, am angajat pe cineva de pe continent să ne aprovizioneze. Prea fandosit pentru gusturile mele şi prea scump pentru-ale lu' Carl, da' nici n-am prea avut ce alege. Cred că n-ai s-o faci pe fandosita cu mine, nici să-mi iei pielea pentr-un castron de crevete reci.

– Doamnă Macey, vă mulţumesc că v-aţi gîndit la mine, dar nu ştiu să servesc la domiciliu.

– E, ai timp să-nveţi, nu? Am aici o listă cu cîţi oameni vine şi ce fel de petrecere vreau să dau.

Scoase din enorma poşetă un dosar şi îl trînti în mîinile lui Nell.

– Vreau să fie chiar la mine-acasă, o s-aduc farfuriile bune ale lu' maică-mea şi-aşa mai departe. Mata numai vezi ce-am scris eu acilea şi mai stăm noi de vorbă mîine. Să treci pe la noi dup- amiază.

– Desigur, mi-ar face plăcere să vă ajut. Poate reuşesc să...

Nell privi dosarul şi văzu că Gladys scrisese pe copertă „A triezeci-a Aniversare" şi adăugase o inimă cu iniţialele ei şi ale lui Carl în mijloc.

Mişcată, îşi vîrî dosarul sub braţ.

– Voi vedea ce pot face.

– Eşti o fată de treabă, Nell...

La auzul unei maşini, Gladys se uită peste umăr şi, cînd recunoscu autovehiculul lui Zack, înălţă din sprîncene.

– Şi ai gusturi alese. Vino mîine şi-o să stăm de vorbă. Acuma, distracţie plăcută.

Porni agale spre maşină, oprindu-se în drum să schimbe cîteva cuvinte cu Zack. Îl mîngîie pe obraz, observîndu-i florile din mînă.

Cînd se aşează la volan, plănuia deja cui să telefoneze mai întîi pentru a da vestea că Zacharian Todd îi făcea curte micuţei Channing.

– Am cam întîrziat. Scuză-mă. Am avut o tamponare în sat. M-a reţinut...

– Nu face nimic.

– Mă gîndeam că s-ar putea să-ţi placă astea, pentru grădina ta.

Nell zîmbi, privind ghiveciul cu margarete Shasta.

– Sînt perfecte. Îţi mulţumesc.

Luă florile şi le puse lîngă pragul uşii de la bucătărie.

– Merg să aduc vinul şi aperitivele.

Zack o urmă în bucătărie.

– Mm, ce grozav miroase-aici!

– Dacă tot am început, am încercat două reţete diferite. Ai de lucru.

– Mă simt în stare. Ei, da' ăsta cine-i? se lăsă Zack pe vine, mîngîindu-l cu un deget pe pisoiul gri-închis care stătea încovrigat pe o pernă, în colţ.

– Diego. Locuim împreună.

Pisoiul mieună, se întinse, apoi se luă la luptă cu şireturile pantofilor lui Zack.

– Ai fost ocupată, văd. Gătit, cumpărat de mobilă, găsit un coleg de cameră...

Luînd-l pe Diego într-o mînă, se întoarse spre ea.

– Pe tine nu se-aşează praful, Nell.

Stătea în faţa ei, înalt şi chipeş, cu un pisoi gri adulmecîndu-i umărul.

Îi adusese margarete într-un ghiveci de plastic.

– Of, fir-ar să fie...

Nell puse tava cu aperitive la loc pe masă şi trase aer în piept.

– Mai bine să ne lămurim de la început. Nu vreau să-ţi faci o impresie greşită în legătură cu cina şi... altele. Mă simt foarte atrasă de tine, dar nu mă aflu în situaţia de a-mi putea urma sentimentele. E mai cinstit să ţi-o spun de-acum. Am motive serioase, însă prefer să nu le discut. Aşa că, dacă preferi să pleci, nici o supărare.

Zack o ascultă serios, scărpinînd pisoiul cu un deget între urechile mătăsoase.

– Îţi mulţumesc că mi-ai explicat. Totuşi, ar fi păcat ca atîta mîncare să se irosească...

Luă o măslină umplută de pe tavă şi şi-o aruncă în gură.

– Dacă n-ai nimic împotrivă, am să mai stau pe-aici... Ce-ar fi să duc vinul afară?

Luă sticla şi, cu Diego pe umăr, dèschise cu şoldul uşa cu plasă de ţînţari.

– A, şi tot în interesul fair play-ului, te-anunţ de pe-acum c-am să te împing afară din situaţia în care ai intrat.

Cu aceste cuvinte, îi ţinu uşa deschisă ca să treacă.

– Vrei să le-aduci tu pe alea?

– Nu-s chiar atît de uşor de împins pe cît s-ar putea crede.

– Iubito, la tine nimic nu e uşor.

Nell luă tava şi trecu pe lîngă el.

– O iau ca pe un compliment.

– Aşa şi trebuie. Şi acum, de ce să nu bem noi un vin, să ne relaxăm şi să-mi spui ce voia Gladys Macey.

După ce se aşezară, Nell turnă vinul, iar Zack îşi potrivi mai bine pisoiul în poală.

– Credeam că, fiind şerif, ştii tot ce se întîmplă prin oraş.

– Mă rog...

Zack se aplecă peste tavă, pentru a alege un gnocchi.

– Pot doar să deduc, avînd în vedere că sînt un observator cu experienţă. Pe bufetul tău e un dosar, scris de mîna lui Gladys, care mă face să cred că plă-

nuieşte o aniversare a căsniciei. Şi cred că vrea ca tu să-i faci aprovizionarea. Cum am nimerit-o?

– Drept la ţintă.

– Şi ai s-o faci?

– Am să mă gîndesc.

– Ţi-ar reuşi o treabă excelentă.

Mai luă o delicatesă de pe tavă, examinînd-o suspicios.

– În chestia asta sînt şi ciuperci? Nu pot să sufăr ciupercile.

– Nu. În seara asta am scăpat de funguşi. De ce zici că aş face o treabă bună?

– „Excelentă" am spus, nu bună. Fiindcă găteşti ca o vrăjitoare, arăţi ca un înger şi eşti organizată ca un computer. De ce nu mănînci şi tu nimic din astea?

– Mai întîi vreau să văd dacă scapi cu viaţă.

Zack nu făcu decît să zîmbească, mîncînd mai departe, în timp ce Nell sorbea din vin.

– Ştiu să gătesc. Pune-mă la bucătărie şi voi fi stăpîna lumii. Sînt prezentabilă, dar nu arăt ca un înger.

– Lasă-mă pe mine să judec.

– Sînt organizată, continuă ea, fiindcă am o viaţă simplă.

– Cu alte cuvinte, n-ai de gînd să ţi-o complici cu mine.

– Ai nimerit-o din nou, drept la ţintă. Iau şi eu puţină salată.

Zack o aşteptă să se întoarcă cu spatele, pentru a-şi arăta amuzamentul.

– Ţi-e destul de uşor să-i zburleşti penele, îi spuse el lui Diego, cînd ştii unde s-o scarpini. Să-ţi spun ceva ce-am aflat despre femei, de-a lungul anilor. Schimbă

mereu ritmul, şi nu vor şti niciodată la ce să se aştepte.

Cînd Nell ieşi din nou, Zack începu să-i povestească despre pediatrul din Washington D.C. şi brokerul din New York City care se tamponaseră în faţa farmaciei de pe Strada Mare.

O făcu să rîdă, ajutînd-o să se destindă din nou. Pe nesimţite, Nell începu să-i vorbească despre diversele conflicte din bucătăriile restaurantelor unde lucrase.

– Temperamente şi ustensile ascuţite, comentă ea. O combinaţie periculoasă. Odată, un bucătar şef m-a ameninţat cu telul electric.

Întrucît asfinţea, Zack aprinse lumînarea roşie şi bondoacă pe care Nell o pusese pe masă.

– N-aveam ideę că după uşile alea batante se ascund atîtea intrigi şi pericole.

– Şi tensiuni sexuale, adăugă ea, răsucind linguini pe furculiţă.

Priviri toride peste oale cu tocană în clocot, inimi ciopîrţite în bucăţi şi amestecate cu frişca bătută...

– Toată senzualitatea asta de la mîncare se trage. Aromă, textură, miros... Tonul ăsta mă cam activează.

– Deci, a trecut proba.

– E delicios.

Arăta bine în lumina lumînărilor, îşi spuse el. I se reflectau ca nişte luminiţe aurii în ochii aceia adînci ca două lacuri albastre.

– Singură le inventezi, sau colecţionezi reţete, 'sau ce?

– Şi una, şi alta. Îmi place să experimentez. Cînd mama mea...

Lăsă fraza în aer, iar Zack luă sticla de vin şi umplu din nou paharele.

– Îi plăcea să gătească, reluă Nell simplu. Şi să primească musafiri.

– Mama mea... în fine, să zicem doar că bucătăria nu era domeniul ei. Aveam douăzeci de ani cînd mi-am dat seama că un cotlet de porc nu trebuie să ricoşeze cînd îl scapi pe jos. A trăit aproape toată viaţa pe o insulă dar, pentru ea, tonul nu se găsea decît în cutiile de conserve. Totuşi, cu numerele e genială.

– Cu numerele?

– Contabil public acreditat – acum e pensionară. Ea şi tata şi-au cumpărat o conservă din-alea mari pe toţi şi au pornit pe şosele acum vreun an. Se simt extraordinar.

– Ce frumos.

În glasul lui se simţea o afecţiune inconfundabilă.

– *Ţi-e dor de ei?*

– Da. Nu pot să spun că-mi lipsesc mîncărurile mamei mele, dar mi-e dor de compania lor. Tatăl meu obişnuia să stea pe veranda din spate şi să cînte la banjo. Şi asta-mi lipseşte.

– Banjo-ul...

Suna fermecător.

– Cînţi şi tu?

– Nu. Niciodată nu mi-am putut convinge degetele să coopereze.

– Tatăl meu cînta la pian. Obişnuia să...

Nell se întrerupse din nou, reorganizîndu-şi gîndurile în timp ce se ridica.

– Nici eu nu mi-am putut convinge degetele să coopereze vreodată. La desert avem prăjitură cu fragi. Te tentează?

– Probabil voi reuşi să iau cîteva înghiţituri, doar din politeţe. Lasă-mă să-ţi dau o mînă de ajutor.

– Nu, îl opri ea cu un gest. Vin într-o secu...

În timp ce-i lua farfuria, îl văzu pe Diego tolănit pe genunchii lui cu burta-n sus, în extaz.

– I-ai dat pe furiş de mîncare?

– Cine, eu?

Cu o mutră nevinovată, Zack îşi luă paharul de vin.

– Nu ştiu de unde ţi-a venit ideea asta.

– Ai să-l răsfeţi şi-ai să-l mai şi îmbolnăveşti.

Nell dădu să ia pisoiul în mînă, după care, observînd unde stătea, înţelese că gestul ar fi fost o idee cam prea personal.

– Lasă-l jos puţin ca să se zbenguiască şi să digere o parte din tonul ăsta înainte să-l duc în casă.

– Am înţeles, să trăiţi!

Pusese cafeaua la fiert şi se pregătească taie prăjitura, cînd Zack intră pe uşă cu bolul de servit.

– Mulţumesc mult, dar oaspeţii nu trebuie să strîngă masa.

– La mine în casă aşa se obişnuia.

Zack privi prăjitura, numai roşu suculent şi alb spumos. Apoi reveni cu privirea spre ea.

– Iubito, trebuie să-ţi spun, asta-i o operă de artă.

– O prezentare reuşită e o bătălie cîştigată pe jumătate, răspunse Nell încîntată.

Rămase nemişcată cînd Zack îşi depuse mîna peste dosul mîinii ei. Aproape se relaxă din nou, văzînd că nu făcea decît să i-o conducă spre a mări dimensiunile feliei tăiate.

– Sînt un mare patron al artelor.

– În ritmul ăsta, Diego nu e singurul căruia o să-i fie rău.

Totuşi, îi tăie o felie de două ori mai mare decît a ei.

– Aduc şi cafeaua.

– Ar trebui să-ţi mai spun ceva, începu el, în timp ce lua farfuriile. Am de gînd să te ating. Mult. Poate găseşti o soluţie ca să te obişnuieşti.

– Nu-mi place să fiu mînuită. .

– Nu aşa intenţionam să încep.

Zack o urmă pînă la masă, puse jos farfuriile cu prăjiturile şi se aşeză.

– Deşi mînuirea, şi de-o parte şi de alta, poate avea nişte rezultate reciproc-avantajoase. Nu le las semne femeilor, Nell. Nu aşa îmi folosesc eu mîinile.

– Prefer să nu vorbesc despre asta, răspunse ea scurt.

– Nici nu ţi-o cer. Vorbim despre tine şi mine şi despre situaţia de-acum.

– Acum nu există nici o situaţie... de acel gen.

– Va exista, insistă Zack, gustînd o bucată de prăjitură. Dumnezeule, femeie, dacă ai vinde-o pe-asta pe piaţă, în şase luni ai fi milionară.

– N-am nevoie de bogăţii.

– Ţi-ai îndreptat spatele, comentă el, continuînd să mănînce. Nu mă deranjează. Unii bărbaţi preferă femeile care se încovoaie, care se lasă călcate în picioare, care nu au personalitate.

Ridică din umeri, înfingînd furculiţa într-o fragă grasă.

– Mă întreb ce-or fi găsit la ele. Mie, unuia, aşa ceva mi s-ar părea plicticos, pentru amîndoi partenerii. N-are scînteie, dacă înţelegi ce vreau să spun.

– Nici de scîntei n-am nevoie.

– Toată lumea are nevoie de scîntei. Totuşi, dacă sar la cea mai mică mişcare... în fine, ajung cam obositoare şi ele.

Ceva îi spunea lui Nell că Zack n-ar fi obosit prea repede.

– Dar, continuă el, dacă din cînd în cînd nu se aprinde şi cîte o scînteie, o să-ţi lipsească incandescenţa care o însoţeşte. Dacă ai găti fără sare şi piper, ai obţine o mîncare comestibilă, dar fără nici un gust.

– Interesantă comparaţie. Există însă şi unii care preferă o dietă mai strictă.

– Unchiul meu, Frank, gesticulă Zack cu furculiţa, înainte de a lua iar din prăjitură. Ulcer. Unii spun că l-a făcut doar din răutate şi greu i-aş putea contrazice. Era un yankeu îndărătnic şi căpos. Nu s-a căsătorit niciodată. Prefera să se culce cu registrele lui contabile în pat, decît cu o femeie. A trăit pînă la nouăzeci şi opt de ani.

– Şi care-i morala?

– A, nu mă gîndeam la nici o morală. Numai la unchiul meu Frank. Cînd eram mic, ne duceam să luam cina la bunica mea, în cea de-a treia duminică a fiecărei luni. Făcea cea mai bună friptură la ceaun – ştii genul, cu cartofi şi morcovi în jur. Unchiul Frank venea şi mînca budincă de orez, în timp ce noi, ceilalţi, ne ghiftuiam. Mă speria îngrozitor. Nici acum nu mă mai pot uita la o cratiţă cu orez fără să m-apuce tremuratul.

Probabil era un soi de vrajă, conchise Nell, care o făcea să se relaxeze cu desăvîrşire ori de cîte ori se afla în apropierea lui.

– Cred că cel puţin jumătate din povestea asta e o scornealâ.

– Nici o vorbă. Poţi să-l cauţi în registrul bisericii metodiste de pe insulă. Francis Morris Bigelow. Bunica s-a măritat cu un Ripley, dar era o Bigelow din naştere,

soră mai mare a lui Frank. Şi ea a trăit peste o sulă de ani. Sîntem o familie de longevivi, motiv pentru care cei mai mulţi dintre noi nu ne căsătorim înainte de treizeci de ani.

– Înţeleg...

Întrucît Zack îşi terminase prăjitura, Nell o împinse pe a ei spre el şi nu se miră deloc cînd îl văzu că începe s-o mănînce.

– Întotdeauna am crezut că yankeii din New England sînt nişte taciturni. Ştii genul: mda, nnţ, poate.

– Noi sîntem o familie de guralivi. Iar asta-i cea mai bună masă pe care-am luat-o vreodată, după cinele duminicale de la bunica mea.

– Un compliment mai mare nici că se putea.

– Iar finalul ideal ar fi o plimbare pe plajă.

Pe plajă se mai aflau şi alţi plimbăreţi – aproape numai perechi. Ţinîndu-se de mînă sau de braţ. Ca măsură de prevedere, Nell îşi îndesă mîinile în buzunare, după ce se descălţase şi-şi suflecase jeanşii.

Ici şi colo se zăreau grămezi de lemne aduse de valuri, care la căderea întunericului urmau să fie aprinse în focuri de tabără. Nell se întrebă cum ar fi fost să stea la lumina flăcărilor, cu un grup de prieteni. Rîzînd şi conversînd fel de fel de nimicuri.

– Încă nu te-am văzut intrînd.

– Unde?

– În apă.

Nu avea costum de baie, dar nu găsea nici un motiv de a i-o spune lui Zack.

– Am făcut baie de vreo două ori.

– Nu înoţi?

– Sigur că înot.

– Atunci, hai.

O luă pe sus atît de repede, încît inima lui Nell se opri undeva între piept şi gît. Abia mai putea să respire, necum să mai şi ţipe. Înainte ca panica să ajungă deplină, se pomeni în apă.

Zack rîdea, răsucindu-se cu ea în braţe pentru a o feri de un val. Nell alunecă, se rostogoli, încercă să-şi regăsească echilibrul. Cu un gest sigur, Zack o cuprinse iar de mijloc şi o rezemă pe picioare.

– Nu poţi trăi pe Insula Celor Trei Surori fără a te da măcar o dată la fund, comentă el, scuturîndu-şi pe spate părul ud.

– E rece ca gheaţa...

– Recişoară. Încă nu te-ai obişnuit. Uite că vine unul mare. Ţine-te de mine.

– Nu vreau să...

Voia, nu voia, marea le ştia pe ale ei. Valul îi lovi, o răsturnă, iar picioarele lui Nell se încurcară printre ale lui Zack.

– Idiotule!

Dar, cînd ieşi la suprafaţă, rîdea. Aerul îi atinse pielea udă, făcînd-o să se scufunde din nou pînă la gît.

– Şeriful ar trebui să aibă mai multă minte, nu să se-arunce în ocean îmbrăcat complet.

– M-aş fi dezbrăcat, dar încă nu ne cunoaştem destul de bine.

Zack se întoarse cu faţa în sus, făcînd pluta.

– Apar primele stele. Nimic nu se compară cu asta. Hai şi tu.

Marea o legăna, o făcea să se simtă imponderabilă, în timp ce privea cum cerul îşi schimba culoarea. De-

venea tot mai închis, iar stelele se aprindeau una cîte una.

– Ai dreptate, nimic nu se compară. Dar eu tot îngheț.

– E de ajuns o iarnă pe insulă ca să te călești.

O luă de mînă, în timp ce pluteau la o lungime de braț distanță.

– Niciodată n-am petrecut mai mult de trei luni la rînd plecat de pe insulă, iar asta a fost în perioada colegiului. Am făcut trei ani, apoi n-am mai suportat. Oricum, știam ce voiam. Și cu asta m-am ales.

Ritmul valurilor, legănatul cerului. Sunetul calm al vocii lui plutind prin întuneric.

– E un fel de magie, nu-i așa? oftă Nell, în timp ce boarea umedă și rece îi adia peste față. Să știi ce vrei, să știi și nimic mai mult. Și să obții.

– Magia nu face rău nimănui. Iar munca te ajută. Ca și răbdarea, și multe altele.

– Știu ce-mi doresc acum, și o voi obține. Pentru mine, asta e adevărata magie.

– Insula n-a dus niciodată lipsă de magie. Probabil fiindcă au înființat-o niște vrăjitoare.

– Crezi în așa ceva? îl întrebă Nell, surprinsă.

– De ce n-aș crede? Lucrurile există, indiferent dacă oamenii cred în ele sau nu. În noaptea trecută s-au văzut pe cer niște lumini care nu erau stele. Chiar dacă nu te uitai la ele, tot acolo erau.

Zack își rezemă din nou picioarele de fundul mării, ridicînd-o pe Nell cu fața spre el, stînd în apă pînă la brîu. Se înnoptase complet, iar stelele se oglindeau în suprafața unduitoare a oceanului.

– Și la mine poți să nu te uiți, continuă el, înde-

părtîndu-i de pe față părul ud. Dar tot aici sînt.

Nell îi puse o mînă pe umăr, în timp ce gura lui cobora spre a ei. Ar fi vrut să se întoarcă, îşi impunea să se întoarcă, să revină în lumea unde totul era sigur, simplu şi ordonat.

Dar scînteia despre care vorbise Zack scăpără înăuntrul ei, caldă şi strălucitoare. Nell îşi încîrligă degetele peste cămaşa lui udă, lăsîndu-se în voia senzației.

Viață. Frig, acolo unde aerul rece îi atingea pielea. Căldură, în abdomen, unde începea să se întețească dorința. Ca să se pună la încercare, se aplecă spre Zack şi-şi întredeschise buzele sub ale lui.

Zack nu se grăbi, atît pentru el însuşi cît şi pentru ea. Gusta, savura. Nell avea gustul mării. Mirosea a mare. Un moment, în valurile luminate de stele, Zack se lăsă să se înece.

Apoi se retrase, cu mîinile coborîndu-i de pe umerii ei în josul brațelor, înainte ca degetele să li se înlănțuie.

– N-a fost chiar atît de complicat.

O sărută din nou, uşor, deşi îi era greu să se abțină.

– Hai să te conduc acasă.

CAPITOLUL 8

– Mia, pot să-ţi vorbesc?

Cu zece minute înainte de ora deschiderii, Nell coborî grăbită din cafenea. Lulu factura deja comenzile prin poştă şi îi aruncă o privire suspicioasă, în timp ce Mia continua să finiseze o vitrină cu cărţi.

– Desigur. Ce te frământă?

– Păi, aş...

Magazinul era destul de mic, şi destul de gol, pentru ca Lulu să audă fiecare cuvînt.

– Mă gîndeam că am putea urca în biroul tău, pentru cîteva minute.

– E bine şi aici. Nu te lăsa descurajată de mutra acră a lui Lulu, spuse Mia, în timp ce construia un mic turn din noile ediţii estivale. Se teme că-mi vei cere un împrumut

şi, evident, inimoasă cum sînt, m-aş lăsa jupuită de vie. Nu-i aşa, Lu?

Lulu nu făcu decît să pufnească pe nas, bătînd în tastele maşinii de marcat.

– A, nu, nu despre bani e vorba. Niciodată nu ţi-aş cere... după ce ai fost atît de... Fir-ar să fie.

Nell îşi strînse pumnii în păr, trăgînd pînă cînd durerea o făcu să-şi îndrepte şira spinării. Apoi, deliberat, se întoarse cu faţa spre Lulu.

– Înţeleg că eşti protectoare cu Mia şi că nu ai nici un motiv să ai încredere în mine. Am venit de cine ştie unde şi nu-i nici o lună de cînd sînt aici. Dar nu sînt nici o hoaţă, nici o profitoare. Iar dacă Mia mi-ar cere să servesc sandvişuri stînd într-un picior şi cîntînd *„Yankee Doodle Dandy"*, mi-aş da toată silinţa să iasă bine. Pentru că am venit de nicăieri, cu nimic care să fie al meu, iar ea mi-a oferit o şansă.

Lulu pufni din nou.

– N-am spus niciodată că eşti necinstită, replică ea, dar asta nu înseamnă că am să fiu mai puţin atentă la tine.

– N-am nimic împotrivă. Te înţeleg.

– Toate sentimentalismele astea, comentă Mia, tamponîndu-şi genele. Praful se-alege de rimelul meu.

Apoi făcu un pas înapoi, îşi studie vitrina şi dădu din cap aprobator.

– Despre ce voiai să-mi vorbeşti, Nell?

– Doamna Macey îşi aniversează căsnicia, luna viitoare. Ar dori să dea o petrecere mai elegantă, cu aprovizionare...

– Da, ştiu, răspunse Mia, întorcîndu-se să îndrepte volumele de pe rafturi. O să te cam scoată din minţi cu

ideile, schimbările şi întrebările ei, dar ai să poţi face faţă.

– Încă n-am acceptat... Abia ieri am stat de vorbă. Nu ştiam că ai aflat deja. Voiam ca mai întîi să mă consult cu tine.

– Insula e destul de mică, vorba umblă repede. N-ai nevoie să mă consulţi în legătură cu o comandă externă de aprovizionare, Nell. În timpul liber faci ce vrei.

– Voiam să-ţi spun doar că, dacă primesc comanda, nu va afecta munca mea aici.

– Sper că nu, mai ales din moment ce-ţi voi mări salariul.

Se uită la ceas.

– E timpul să deschidem, Lu.

– Îmi măreşti salariul?

– Meriţi. *Te-am angajat cu un salariu de probă. Oficial*, perioada de încercare s-a încheiat.

Mia descuie uşa şi se duse să dea drumul la muzică.

– Şi cum a fost cina cu Zack? întrebă ea amuzată. *Cum spuneam, insula e mică.*

– Reuşită. Doar o cină între prieteni.

– Arătos băiat, comentă Lulu. Şi de calitate.

– Încerc să nu-l duc în ispită.

– Atunci ai ceva la cap.

Lulu îşi coborî pe vîrful nasului ochelarii cu rame de argint, privind-o pe deasupra lor. Era o expresie cu care se mîndrea în mod deosebit.

– Dacă eu aş fi cu cîţiva ani mai tînără, l-aş duce în toate ispitele. Ştiu c-are nişte mîini grozave şi pun pariu că se pricepe să şi le folosească.

– Fără îndoială, răspunse Mia. Dar o faci pe Nell să se simtă prost. Deci, unde rămăsesem? Despre aniver-

sarea lui Gladys am vorbit... Despre salariu am vorbit... Despre cina cu Zack am vorbit...

Făcu o pauză, bătîndu-se cu degetul peste buze.

– A, da. Nell, voiam să te întreb: ai vreo obiecție religioasă sau politică față de cosmetice ori bijuterii?

Nell nu găsi altă soluție mai constructivă decît să pufnească zgomotos.

– Nu.

– Sînt uşurată. Poftim.

Îşi scoase cerceii de argint de la urechi şi i-i întinse.

– Pune-ți-i pe ăştia. Dacă întreabă cineva de unde-i ai, sînt de la „Tot ce străluceşte", cu două uşi mai încolo. Ne place să ne facem publicitate între noi. Cînd ieşi din schimb, am să mi-i pun din nou. Mîine, poate încerci puțin fond de ten, un ruj, fard de pleoape...

– N-am de nici unele.

– Scuză-mă.

Mia îşi duse o mînă la inimă, rezemîndu-se cu cea-laltă de tejghea.

– Mă ia cu leşin. Ai spus că n-ai *nici un fel* de ruj?

Colțul gurii lui Nell se arcui într-un zîmbet, aducîndu-i o gropiță în obraz.

– Mă tem că n-am.

– Lulu, trebuie s-o ajutăm pe femeia asta. Sîntem datoare. Rezerva strategică – imediat!

Cu buzele tresăltînd într-un fel de zîmbet, Lulu scoase de sub tejghea o trusă mare de cosmetice.

– Are o piele de calitate.

– Ca o pînză albă, Lu. O pînză albă. Vino cu mine, îi ordonă ea lui Nell.

– Cafeneaua... clienții regulați trebuie să apară din clipă-n clipă...

– Sînt rapidă şi mă pricep. Hai odată!

O apucă de mînă şi, ducînd-o la etaj, o împinse la toaletă.

Peste zece minute, Nell îşi servea primii clienţi, cu cerceii de argint în urechi, buzele rujate în culoarea piersicii şi pleoapele conturate expert în cenuşiu.

Sentimentul de a fi din nou femeie avea ceva foarte reconfortant, conchise ea.

A primit comanda de aprovizionare şi şi-a încrucişat degetele. Cînd Zack a întrebat-o dacă voia să vină la o croazieră de seară, a acceptat şi a simţit că avea putere.

Cînd un client a întrebat-o dată putea face un tort în formă de balerină, pentru o zi de naştere, a răspuns afirmativ. Iar din bani şi-a cumpărat o pereche de cercei.

Pe măsură ce se ducea vestea, a primit să pregătească o petrecere în stil picnic pentru douăzeci de persoane, la data de 4 Iulie, şi să trimită zece porţii la pachet pentru un prînz particular de Ziua Marinei.

Nell îşi întinsese pe masa din bucătărie însemnări, dosare cu fişe, meniuri. Treptat, îşi înfiinţa o firmă la domiciliu. Ceea ce părea absolut potrivit, îşi spuse ea, privind în jur.

Auzind o bătaie în uşă, ridică privirea, pentru a o vedea pe Ripley intrînd.

– Ai un moment liber?

– Sigur. Stai jos. Vrei ceva?

– Mulţumesc, nu.

Ripley se aşează şi îl luă în braţe pe Diego, care-i adulmeca pantofii.

– Faci planuri pentru gătit?

– Trebuie să organizez comenzile astea de aprovi-

zionare. Dacă aveam un computer... Mă rog, pînă la urmă o să-l am. Mi-aş vinde şi sufletul pentru un mixer profesional. Şi ambele picioare, pentru un procesor de alimente la nivel comercial. Deocamdată, însă, mă descurc cu ce am.

– De ce nu foloseşti computerul de la librărie?

– Mia e deja destul de ocupată cu el.

– În fine. Ascultă, am o întîlnire în Patru. Cu un posibil... adăugă ea. Fără pretenţii, pentru că Zack şi cu mine vom fi mai mult sau mai puţin de serviciu, toată seara. Uneori, artificiile şi berea la dau oamenilor prea mult chef de petrecere ca să le fie bine.

– Abia aştept să văd artificiile. Toată lumea spune că sînt spectaculoase.

– Da, vor fi foarte reuşite. Problema e că i-am căzut cu tronc tipului ăstuia – e consultant de securitate pe continent – şi m-am hotărît să-i acord o şansă.

– Ripley, e atît de romantic, încît mi se taie respiraţia!

– Şi e bine clădit, continuă Ripley scărpinîndu-l pe Diego între urechi, aşa că sînt şanse ca după artificii să urmeze alte artificii, şi mai focoase. Oricum, am vorbit despre un picnic de seară şi, cumva, mi-a revenit mie sarcina să aduc mîncarea. Şi, de vreme ce vreau să-l încalec, n-am chef ca înainte de asta să-l otrăvesc.

– Un picnit romantic în doi... murmură Nell, notînd pe hîrtie. Vegetarian sau carnivor?

– Carnivor. Şi nu prea pretenţios, da?

Ripley luă un bob de strugure din fructiera de pe masă şi şi-l aruncă în gură.

– Nu vreau să-l intereseze mai mult mîncarea decît eu.

– S-a notat. Vii să le iei, sau ţi le aduc eu?

– Ce mişto! comentă Ripley, luînd încă un bob. Pot să le iau. Ce zici, intră sub cincizeci?

– Sub cincizeci... Spune-i să aleagă un vin alb sec. Dacă ai un coş de picnic...

– Avem noi unul, pe undeva...

– Perfect. Adu-l, şi îl vom umple. Deci, cu mîncarea s-a aranjat. Încălecarea depinde de tine.

– O rezolv eu. Ştii, dacă vrei, pot întreba să vedem dacă are cineva un computer la mîna a doua de vînzare.

– Ar fi excelent. Mă bucur că ai trecut pe-aici.

Nell se ridică şi luă două pahare.

– Mă temeam să nu fii supărată pe mine.

– Nu, pe tine nu sînt. Subiectul e cel care mă supără. O grămadă de baliverne, la fel ca...

Se încruntă, privind prin plasa de la uşă.

– Poftim, vorbeşti de lup...

– Eu încerc să nu vorbesc despre el, replică Mia, intrînd. De ce să caut necazul cu lumînarea?

Puse o hîrtie pe bufet.

– Un mesaj telefonic pentru tine, Nell. Gladys şi ultima ei şedinţă de modificări pentru petrecere.

– Îmi pare rău. Ştiu că n-ai timp să te tot trambalezi pînă aici. Am să vorbesc cu ea din nou şi-ţi promit că-mi voi pune şi-un telefon.

– Nu-ţi face probleme. Oricum voiam să fac o plimbare, altfel aş fi lăsat pe mîine. Beau şi eu un pahar de limonadă din-asta.

– Are nevoie de-un computer, spuse sec Ripley. Nu-l foloseşte pe cel de la librărie ca să nu te deranjeze.

– Ripley! Nu, Mia, mă descurc perfect şi aşa.

– Desigur, poate folosi computerul de la magazin oricînd este liber, îi spuse Mia lui Ripley. Şi n-are nevoie

să-ți tot bagi tu coada între ea și mine.

– N-are nevoie nici să tot încerci tu să-i bagi pe gît parapsihozbanțurile tale.

– „Psiho-Zbanț" sună ca o denumire de bandă rock de mîna a doua și n-are nici o legătură cu ceea ce sînt eu. Însă chiar și așa ceva ar fi de preferat, decît să tot negi orbește, numai din încăpățînare. Cunoașterea e întotdeauna mai bună decît ignoranța.

– Auzi, vezi să nu-ți dau eu ție acuma ignoranță! se răsti Ripley, ridicîndu-se în picioare.

– Terminați! trecu Nell între ele, tremurînd pe dinăuntru. Potoliți-vă. E ridicol. Întotdeauna vă luați de păr așa?

– Da, răspunse Mia, sorbind delicat limonadă din pahar. Ne face plăcere, nu-i așa, domnișoară ajutor de șerif?

– Mi-ar făcea mai mare plăcere să-ți dau una, dar pe urmă ar trebui să mă auto-arestez.

– Încearcă, o provocă Mia, ridicînd bărbia. Îți promit că n-am să te dau în judecată.

– Nimeni nu dă-n nimeni, în casa mea.

Spășită dintr-o dată, Mia lăsă jos paharul, bătînd-o ușor pe Nell cu mîna pe braț. Era țeapăn ca fierul.

– Iartă-mă, surioară. Ripley și cu mine ne putem călca pe nervi între noi, avem de mult obiceiul ăsta, dar nu trebuia să te băgăm la mijloc. Nu e cinstit, adăugă ea către Ripley.

– Cu asta sîntem amîndouă de acord. Hai să stabilim ceva: dacă ne mai întîlnim aici, sîntem într-o zonă neutră. Știi, ca spațiul romulan. Fără război.

– Zona Neutră Romulană. Întotdeauna ți-am admirat cultura de nivel popular. De acord.

Mia mai luă un pahar și i-l oferi lui Ripley.

– Poftim. Vezi, Nell, deja ai o influenţă bună asupra noastră, spuse ea, întinzîndu-i lui Nell al treilea pahar. Să bem pentru influenţele pozitive.

Ripley ezită, dregîndu-şi vocea.

– Okay, okay, ce naiba... Pentru influenţele pozitive.

Şi, stînd în cerc, ciocniră. Paharele răsunară ca un clopot de argint, cu un clinchet cristalin, în timp ce dintre ele ţîşnea pentru un moment o coloană de lumină.

Mia zîmbi încet.

Nell scoase un ţipăt de surpriză amuzată.

Ripley bombăni:

– La dracu', nu pot să sufăr chestiile-astea...

Parcă ar fi mărşăluit într-o campanie militară, sub comanda unui general veteran, îşi spuse Nell, în timp ce-şi îndesa în sacoşă blugii, tricoul şi adidaşii. Se simţea ca un soldat de rînd, îndeplinind ordinele.

– *Cum te simţi?*

– Vinovată. E... extraordinar.

Neputîndu-se stăpîni, Nell îşi frămîntă degetele de la picioare în sandalele cele noi. Mai avea pe ea o pereche de pantaloni roz şi un maiou de-a dreptul... decadent, dacă-l purta fără sutien. Decadent şi complet fără spate. Banii care-i mai rămăseseră erau într-o poşetă cît palma, pe care o purta cu cureaua în diagoală, atîrnînd pe şold.

– Hai că-ţi stă bine. Şi-acum, să-ţi cumpărăm şi nişte cercei potriviţi.

Nell renunţă la orice rezistenţă. Era Ziua Independenţei, îşi aminti ea. De cum văzu cele două picături de cuarţ roz, se îndrăgosti pe dată.

Mai tîrziu, în timp de şi-i atingea cu degetul pentru a zecea oară, spuse:

– Pot să te întreb ceva?

– Zi.

– Sînt aici de-o lună, şi în tot timpul ăsta nu te-am văzut cu nimeni. Cu un bărbat, vreau să zic...

– Pe moment, nu mă interesează nimeni.

Mia îşi puse mîna streaşină la ochi, scrutînd plaja.

– Da, am avut pe cineva. Cîndva. Dar asta a fost altă etapă a vieţii mele.

– L-ai iubit?

– Da. Foarte mult.

– Iartă-mă. N-am dreptul să mă amestec.

– Nu e nici un secret. Iar rana s-a vindecat de mult. Îmi place să trăiesc singură, stăpînă pe soarta meă şi pe toate hotărîrile pe care le am de luat zilnic. Viaţa cuplului necesită un anume altruism. Eu sînt o fiinţă egoistă din naştere.

– Nu-i adevărat.

– Generozitatea are mai multe niveluri.

Mia o luă din loc, cu faţa ridicată în vînt.

– Şi nu e sinonimă cu altruismul. Fac ce-mi convine, ce-mi foloseşte. Şi nu văd nici un motiv de a mă scuza pentru asta.

– Cunosc egoismul din proprie experienţă. Poate că faci ceea ce-ţi convine, Mia, dar niciodată n-ai face intenţionat rău cuiva. Te-am urmărit în relaţiile cu oamenii. Au încredere în tine, fiindcă ştiu că pot avea.

– Faptul că nu le fac rău se datorează unei responsabilităţi provenite din ceea ce mi s-a dat. Şi tu eşti la fel.

– Nu văd cum ar fi posibil. Eu am fost neputincioasă.

– Şi tocmai din cauza asta ai o anumită empatie pentru cei în suferinţă şi fără nici o speranţă. Nimic nu ni se întîmplă fără un anume scop, surioară. Ceea ce fa-

cem din cauza asta, şi ce facem pentru asta, e cheia a ceea ce şi cine sîntem.

Nell privi spre mare, unde bărcile pluteau în larg şi înotătorii săltau veseli pe valuri. Ar fi putut duce o viaţă normală şi calmă acolo.

Sau ar fi putut să aibă mai mult.

– În noaptea cînd am rămas la tine, noaptea solstiţiului, cînd te-am văzut pe faleză, am crezut că visam.

Mia nu se întoarse, continuînd doar să privească oceanul, calmă.

– Asta ai vrut să crezi?

– Nu sînt tocmai sigură. Am visat locul ăsta. Încă de cînd eram mică, am avut tot felul de visuri. Un timp nu le-am dat atenţie, sau am încercat să mi le opresc. Cînd am văzut tabloul – faleza, farul, casa ta – am ştiut că trebuia să vin aici. Parcă mi s-ar fi permis, în sfîrşit, să vin acasă.

Întoarse capul spre Mia.

– Cîndva, credeam în basme. Apoi, m-am învăţat minte. În cele mai dureroase condiţii.

„La fel ca mine," îşi spuse Mia. Asupra ei nu ridicase mîna nici un bărbat, dar existau şi alte moduri de a lovi şi răni.

– Viaţa nu e un basm, şi orice dar are preţul lui.

Pe Nell o străbătu un fior prin şira spinării. I-ar fi fost mai uşor să se întoarcă din drum, îşi spuse ea. Să se întoarcă, să fugă.

Dintr-o barcă de pe mare ţîşni o rachetă. Foşnetul vesel se sfîrşi cu o explozie de lumină care aruncă în toate părţile frînturi aurii. Un murmur încîntat se înălţă de pe plajă. Un copil strigă de uimire.

– Spuneai c-ai să mă înveţi.

Mia expiră prelung. Se bazau atît de multe pe acel lucru.

– Am să te învăţ.

Se întoarseră amîndouă să privească următoarea rachetă înălţîndu-se.

– Vei sta să te uiţi la artificii? întrebă Nell.

– Nu. Le pot vedea şi de la mine. Iar acolo e mai liniştit. Şi-n plus, nu-mi place să fiu a cincea roată la căruţă.

– A cincea roată?

– Domnişoarelor...! salută Zack, apropiindu-se.

Era una dintre rarele ocazii cînd îşi prinsese insigna pe cămaşă.

– Va trebui să vă cer să circulaţi. Două femei frumoase care stau pe plajă pot prezenta un pericol pentru ordinea publică.

– Nu-i aşa că-i drăguţ? comentă Mia, cuprinzîndu-i faţa între palme pentru a-i da un sărut zgomotos. Cînd eram în clasa a treia, voiam să mă mărit cu el şi să locuim într-un castel de nisip.

– Ai fi putut să-mi spui şi mie.

– Tu n-aveai ochi decît pentru Hester Burmingham.

– Nu-i adevărat, mi-era poftă doar de bicicleta ei Schwinn roşie. Cînd am împlinit doisprezece ani, am primit şi eu una de Crăciun, iar Hester a încetat să mai existe pentru mine.

– Toţi bărbaţii sînt nişte porci.

– Poate, dar mai am bicicleta şi acum, iar Hester are două gemene şi-un microbuz. A ieşit bine pentru toată lumea.

– Hester îţi mai măsoară şi-acum fundul cînd treci pe lîngă ea, îl informă Mia, observîndu-l cu satisfacţie cum

rămînea cu gura căscată. Şi cu asta, eu îmi iau rămas-bun. Distracţie plăcută cu artificiile.

– Femeia asta reuşeşte întotdeauna să aibă ultimul cuvînt, murmură Zack. Pînă să i se dezlege omului limba, s-a şi dus. Şi apropo de limbi legate, arăţi grozav.

– Mulţumesc, spuse Nell, îndepărtîndu-şi braţele de trup. Mi-am făcut de cap.

– Ţi-ai făcut bine de tot. Dă-mi mie asta, îi luă el sacoşa din mînă.

– Trebuie s-o duc acasă şi să rezolv cîteva treburi.

– Te pot însoţi şi eu cîţiva paşi în aceeaşi direcţie. Sperasem să te văd azi. Am auzit că ai fost ocupată să trimiţi salată de cartofi pe toată insula.

– Cred că am făcut douăzeci de bidoane şi destui pui fripţi ca să împuţinez populaţia galinaceelor pentru trei luni de-acum încolo.

– Cred că nu ţi-a mai rămas nici unul.

Lui Nell i se iviră gropiţe în obraji..

– Ba s-ar putea...

– Abia dacă am avut timp să îmbuc ceva – controlul circulaţiei, patrularea pe plajă... A trebuit să supraveghez doi copii care găseau că e o distracţie nemaipomenită să arunce petarde în cutii de conserve şi să le vadă cum sar în aer. Am confiscat destule petarde, pocnitori şi sticle incendiare ca să încep o insurecţie personală, dacă am chef. Şi nu m-am ales decît cu doi hot dogs.

– Mi se pare nedrept.

– Aşa şi este. Am zărit vreo două dintre prînzurile tale la pachet. Parcă-parcă era pe-acolo şi plăcintă cu mere...

– Ai vedere ageră. S-ar putea să mai găsesc cîteva copane şi să adun o farfurie de salată. Poate chiar şi o

felie de plăcintă, ca s-o donez unui slujbaş public care s-a spetit cu munca.

– Iar dacă e şi neimpozabilă, cu atît mai bine! Trebuie să supraveghez focurile de artificii.

În capătul străzii, Zack se opri.

– De obicei, începem pe la nouă, spuse el, lăsînd jos sacoşa, ca să frece cu mîinile braţele goale ale lui Nell. În jurul lui nouă jumate, zece fără un sfert, lumea începe să se împrăştie. Am dat cu banul, cu Ripley, şi am pierdut, aşa că eu va trebui să fac ultima patrulare, cutreierînd insula ca să mă asigur că nimeni nu şi-a dat foc la casă. Poate ţi-ar plăcea să faci o plimbare.

– Poate.

Degetele lui îi jucară în susul şi-n josul spatelui.

– Vrei să-mi faci o favoare? Pune-ţi mîinile pe umerii mei. Aş vrea ca de data asta, cînd te sărut, să te ţii de mine.

– Zack...

Nell trase aer în piept, o dată, şi încă o dată, cu mare grijă.

– Aş dori ca de data asta să te ţii şi tu de mine.

Zack o cuprinse în braţe. Ea îi încercui gîtul. Un moment stătură astfel, cu buzele la un deget distanţă, în timp ce organismul ei trepida de nerăbdare.

Gurile li se întîlniră, se retraseră, se atinseră din nou. Ea fu aceea care gemu, ea îşi apăsă buzele peste ale lui, într-un imbold de poftă fierbinte.

Nu-şi îngăduise să dorească. Chiar şi cînd aţîţase acele nevoi adormite, trezindu-le din nou la viaţă, avusese mare grijă să nu dorească. Pînă acum.

Îi dorea forţa, tăria, apăsarea acelui trup dur, bărbătesc. Dorea aroma coaptă şi fierbinţeala lui.

Dansul mătăsos al limbilor, muşcătura sîcîitoare a dinţilor, fiorul vibrant de a simţi o inimă bătînd lipită de a ei. Scoase un mic geamăt de plăcere cînd Zack îşi schimbă poziţia capului, pentru a o săruta mai bine.

Şi se avîntă din nou. Îi stîrnea junghiuri care palpitau ca nişte pulsaţii prin trupul lui înfierbîntat. Din gîtul ei emanau sunetele joase ale dorinţei, aprinzîndu-i sîngele în vene. Pielea ei era ca mătasea fierbinte, iar senzaţia ei sub mîini îi contura în minte imagini erotice – dorinţe, nevoi care aparţineau întunericului.

Ca prin ceaţă, auzi încă o rachetă explodînd, în strigătele de admiraţie ale celor de pe plajă.

Ar fi putut-o duce la ea acasă în două minute. În trei, ar fi avut-o sub el, goală.

– Nell...

Cu răsuflarea tăiată, clocotind spre disperare, Zack întrerupse sărutul.

Nell îi zîmbi. Ochii erau întunecaţi, plini de plăcere şi încredere.

– Nell, repetă el, coborîndu-şi fruntea spre a ei.

Ştia că existau momente cînd primeai, şi momente cînd aşteptai. Abia reuşi să-i spună:

– Trebuie să-mi fac rondul.

– Bine.

Îi luă sacoşa şi i-o întinse.

– Ai să te-ntorci?

– Da. Am să mă-ntorc.

În timp ce se răsucea pe călcîie şi pornea spre uşa casei, Nell avu senzaţia că plutea prin văzduh.

CAPITOLUL 9

– Puterea, îi spuse Mia lui Nell, poartă cu sine responsabilitate, respect pentru tradiție. Trebuie să fie temperată cu ajutorul compasiunii, al inteligenței și al înțelegerii lipsurilor omenești. Niciodată nu trebuie să fie folosită nechibzuit, deși lasă loc și pentru umor. Mai presus de orice, nu trebuie să fie folosită niciodată pentru a face rău.

– Cum ai aflat că ești... De unde-ai aflat *ce* ești?

– Vrăjitoare.

Mia se așeză pe călcîie. Își plivea grădina de buruieni. Porta o rochie diformă verde, cu buzunare adînci, mănuși de grădină înflorate și o pălărie de paie cu boruri largi. În acel moment, numai a vrăjitoare *nu arăta*.

– Poți pronunța cuvîntul. Nu e scos în afara legii. Nu

sîntem niște cotoroanțe cu pălării ascuțite și călări pe mături, așa cum ne reprezentau atîtea povești. Sîntem oameni ca toți oamenii – gospodine, instalatoare, femei de afaceri. Singure hotărîm cum ne trăim viața.

– Și sabbaturile?

– Tot o alegere personală. Eu, una, n-am prea participat. Iar majoritatea celor care formează grupuri sau studiază Meșteșugul nu caută decît răspunsuri, sau căi de a-și petrece timpul liber. Nu e nimic rău în asta. A te numi vrăjitoare și a oficia ritualuri e una, a fi e cu totul altceva.

– Care e deosebirea?

– Cum să-ți spun, Nell...

Se aplecă din nou, tăind cu grijă uscăturile.

– Ai ceva în tine, o ardere... O cîntare în cap, o șoaptă la ureche... Și tu le cunoști la fel de bine ca mine. Numai că nu le recunoști încă.

Uscătura căzu în coș, printre buruieni.

– Cînd cureți un măr, nu te-ai gîndit niciodată că, dacă reușești să obții o panglică neîntreruptă de coajă, ți se va împlini o dorință sau vei avea noroc? N-ai rupt niciodată un iadeș? Nu ți-ai încrucișat degetele? Mici farmece, vechi tradiții, încheie ea, așezîndu-se la loc.

– Nu poate fi atît de simplu.

– E la fel de simplu ca dorința și la fel de complex ca dragostea. La fel de periculos ca un trăsnet. Puterea înseamnă risc. Dar și bucurie.

Luă o floare uscată, cuprinzînd-o ușor în palme. Cînd deschise palmele din nou, îi oferi lui Nell un boboc proaspăt, galben.

Încîntată și fascinată, Nell îl răsuci între degete.

– Dacă poți face asta, de ce le lași să moară?

– Există un ciclu, o ordine a naturii. Trebuie s-o respectăm. Schimbarea e necesară.

Se ridică, își luă coșul cu buruieni și flori ofilite și îl duse spre un tomberon de gunoi.

– Fără ea, n-ar mai exista progres, nici renaștere și nici anticipare.

– O floare se ofilește pentru a-i face loc alteia.

– În mare parte, Meșteșugul e filosofie. N-ai vrea să încerci ceva mai practic?

– Eu?

– Da, un descîntec simplu. O boare de vînt, cred, dacă stau să mă gîndesc. În plus, e o zi caldă, iar o briză ar fi binevenită.

– Vrei să... fac aerul să se miște? întrebă Nell, descriind un cerc cu degetul.

– Totul e o chestiune de tehnică. Trebuie să te concentrezi. Să simți cum ți se mișcă aerul peste față, peste trup. Să-l vezi în minte, unduindu-se, formînd vîrtejuri. Să-l auzi, să-i percepi muzica.

– Mia.

– Nu. Lasă îndoiala deoparte și gîndește-te la aceste posibilități. Concentrează-te. Ai un obiectiv foarte simplu. Este de jur-împrejurul tău. Nu trebuie decît să-l pui în mișcare. Ia-l în mîini, spuse ea, ridicîndu-și-le, și rostește cuvintele. Aerul e suflare și suflarea e aer. Învîrtește-l de-aici și pînă aici. Formează un vîrtej și rotește-l încet. Cum vei voi, Nell, așa va fi. Rostește cuvintele, o dată de trei.

Mesmerizată, Nell le repetă. Simți o adiere slabă pe obraz. Le rosti din nou și-și văzu părul învolburîndu-se. A treia oară, i se alătură și vocea Miei.

Vîntul se învîrteji în jurul lor, ca un carusel de aer,

răcoros şi înmiresmat, cu un cîntecel vesel. Acelaşi cîntec răsuna şi înlăuntrul ei cînd Nell se întoarse, începînd să se învîrtească în loc, cu cascheta de păr scurt dansîndu-i pe cap.

– E o senzaţie minunată! Tu ai făcut-o!

– Eu i-am dat ultimul impuls, rîse Mia, cu rochie învolburîndu-i-se pe trup. Dar tu ai pornit-o. Foarte bine, pentru prima încercare. Acum, potoleşte-l la loc. Foloseşte-ţi mintea. Vizualizează-i oprirea. Aşa... Bun. Îţi imaginezi bine lucrurile.

– Întotdeauna mi-a plăcut să desenez momente în cap, spuse Nell, cu respiraţia tăiată. Ştii, imagini care îmi plac sau pe care vreau să le ţin minte. Cam aşa ceva... Mamă, am ameţit!

Se aşează pe pămînt, cu spatele drept.

– Simt în mine nişte furnicături, dar nu sînt neplăcute. Aproape ca atunci cînd te gîndeşti – cînd te gîndeşti cu adevărat – la sex.

– Magia e sexy, confirmă Mia, aşezîndu-se lîngă ea. Mai ales cînd ai puterea. Te gîndeşti mult la sex?

– Nu m-am mai gîndit de opt luni.

Mai calmă, Nell îşi scutură părul pe spate.

– Nici măcar nu eram sigură dacă mai voiam să am de-a face cu vreun bărbat. De la Patru Iulie încoace, mă gîndesc mult la sex. În felul acela care-ţi dă mîncărimi.

– Ei, am trecut şi eu prin asta. Şi-atunci, de ce nu faci ceva? De ce nu te scarpini?

– M-am gîndit, am presupus, că după artificiile de săptămîna trecută Zack şi cu mine ne vom culca împreună foarte curînd. Dar, după ce ne-am plimbat cu maşina şi şi-a încheiat patrularea, m-a dus acasă. M-a sărutat de rămas-bun în faţa uşii, un sărut din alea care

îți zboară capul de pe umeri, învîrtindu-ți-l. Şi pe urmă a plecat acasă.

– Cred că nu ți-a trecut prin minte să-l tragi înăuntru, să-l trînteşti la podea şi să smulgi hainele de pe el.

Ideea o făcu pe Nell să chicotească.

– Nu pot face aşa ceva.

– Acum un minut nu credeai nici că poți să stîrneşti o briză. Ai puterea, surioară. Zacharian Todd este genul de bărbat care e dispus să-ți pună în mîini o asemenea putere, să-ți dea posibilitatea de a alege momentul şi locul. Dacă pe mine m-ar atrage un asemenea bărbat, şi ar fi şi el atras de mine, mi-aş folosi puterea asta.

Nell simți din nou furnicăturile, de astă dată freamătul începînd înăuntrul ei.

– N-aş şti cu ce să încep.

– Vizualizează, surioară, îi spuse Mia strengăreşte. Vizualizează.

Zack nu se putea gîndi la un mod mai plăcut de a-şi petrece dimineața de duminică decît făcînd nudism cu fata pe care o iubea. Apa era răcoroasă, soarele cald şi laguna destul de discretă pentru a permite asemenea activități.

Înotau împreună prin apa liniştită, într-o tăcere prietenoasă. Cînd un bărbat avea o iubită atît de credincioasă şi nesofisticată ca ea, nu-şi mai putea dori nimic mai mult.

În clipa următoare, iubita cea nesofisticată scoase un sunet de emoție, îi azvîrli lui Zack în față o jerbă de stropi şi porni spre mal. Zack o văzu părăsindu-l pentru femeia care stătea pe țărmul neamenajat.

Lucy sări pe uscat şi alergă drept spre Nell, împin-

gînd-o cu doi paşi înapoi şi potopind-o cu apă de mare şi sărutări de cîine.

Zack ascultă rîsul lui Nell, privind-o cum îşi freca mîinile de blana udă a lui Lucy.

Poate că, totuşi, chiar şi avînd o cățea frumoasă, nu avea totul, îşi spuse el.

– Salut! Cum merge?

– Merge-bine.

Umerii, îşi spuse ea. Tipul avea nişte umeri uluitori.

– Cum e apa?

– Aproape perfectă. Intră să vezi.

– Mulțumesc, dar n-am costumul la mine.

– Nici eu, zîmbi Zack. Motiv pentru care n-am urmat exemplul lui Lucy.

– A...!

Privirea lui Nell se repezi în jos, pentru a reveni imediat la vreun cot deasupra capului lui Zack.

– Aha... Mda.

Vizualizează, îi spusese Mia. Dar nu părea momentul cel mai potrivit.

– Îți promit că nu mă uit. Deja eşti udă.

– Totuşi, cred că voi rămîne aici.

Lucy sări înapoi în apă, de unde apucă o minge de cauciuc ferfeniţită. După ce urcă la loc pe mal, o depuse la picioarele lui Nell.

– Vrea să se joace, îi spuse Zack.

La fel ca el.

Nell luă mingea şi o aruncă. Încă înainte de a fi atins suprafața apei, Lucy se şi avîntase pe urmele ei.

– Ai stil la aruncări. Peste vreo două săptămîni vom avea un meci de softball, dacă te interesează, spuse Zack, apropiindu-se de mal.

Nell culsese mingea aportată de Lucy şi o aruncă din nou.

– Eventual... Mă gîndeam să încerc altă reţetă.

– Aşa...?

– Comenzile mele de aprovizionare au atins proporţiile unei adevărate întreprinderi. Dacă vreau să mă extind, trebuie să pot oferi specialităţi mai diversificate.

– Cred din toată inima în capitalism, aşa că voi face tot ce pot ca să te ajut.

Nell coborî privirea.

Zack avea un chip atît de frumos... Avea să se concentreze asupra aceluia, fără să se mai gîndească şi la restul făpturii lui. Deocamdată.

– Îţi mulţumesc, şerifule. Pînă acum am cîntat după ureche, dar cred că e timpul să-mi fac o listă propriu-zisă, cu preţuri şi servicii. Apoi, trebuie să cer autorizaţie de funcţionare...

Asta n-ar fi fost o problemă, se asigură ea. Era curată.

– Vei avea de lucru.

– Îmi place să am de lucru. Nimic nu e mai rău decît să n-ai cu ce să-ţi umpli timpul.

Clătină din cap.

– Plicticoasă mai sînt...

– Ce părere ai despre recreere?

– Sînt de acord cu recreerea...

Nell înălţă din sprîncene, cînd Zack întinse o mînă şi o apucă de gleznă.

-- Şi asta ce mai e?

– Aş zice că e braţul lung al legii.

– N-ai tu inimă să mă tragi în apă, după ce-am făcut atîta drum pînă aici ca să mă ofer să-ţi dau de mîncare.

– Ba am inimă... o trase el scurt, în joacă, dar îți dau șansa să te dezbraci mai întîi.

– Frumos din partea ta.

– Mama mea m-a crescut bine. Hai în apă și te joacă, Nell.

Se uită înapoi spre Lucy, care lipăia în jur cu mingea în bot.

– Avem și escortă...

De ce nu? se întrebă Nell. Voia să fie cu el. Mai mult, voia să fie fie genul de femeie care *putea* fi cu el. O femeie încrezătoare în sine și destul de deschisă pentru a face o nebunie, aruncîndu-și hainele de pe ea și sărind în apă.

Îi zîmbi scurt, cu nepăsare și începu să se descalțe. Zack o privea, călcînd apa.

– M-am răzgîndiit, o preveni el, am să mă uit. Ți-aș spune că n-am să trag cu ochiul, dar aș minți.

– Ești un mincinos?

– Numai cînd n-am încotro.

Privirea îi coborî, în timp ce Nell își apuca tivul tricoului.

– Așa că n-am să-ți spun nici că-mi voi ține mîinile acasă, după ce ajungi în apă. Te doresc, udă și goală, Nell. Simplu spus: te doresc.

– Dacă aș vrea să-ți ții mîinile acasă, n-aș fi acum aici.

Nell trase aer adînc în piept și începu să-și scoată tricoul.

– Domnu' șerif Todd! Domnu' șerif Todd!

– Nu există Dumnezeu, mormăi Zack, în timp ce fermecătoarea fîșie de piele roz dispărea sub tricoul tras în grabă la loc. Aici! strigă el. Tu ești, Ricky?

Îi spuse lui Nell:

– N-o să dureze decît două minute, maximum trei, pînă-l înec. Nu te îndepărta.

– Am înţeles, domnule şerif.

Un băiat roşcovan coborî în fugă panta pietroasă, cu obrajii pistruiaţi roşii de emoţie. O salută în grabă pe Nell.

– Săru mîna. Domnu' şerif, mama a zis că să vin şi să vă zic imediat. Chiriaşii lu' Abbott s-au luat la omor. S-aud zbierete şi trosnete şi-njurături şi de toate.

– Care, cei din casa lui Dale Abbott, sau a lui Buster?

– A lu' Buster, domnu' şerif. Aia de vizavi de-a noastră. Mama a zis că după cum s-aude s-ar zice că un bărbat îşi zvîntă nevasta în bătaie.

– Vin acum. Du-te înapoi. Fugi direct acasă şi intră înăuntru.

– Da, domnu'!

Nell rămase pe loc. Văzu ca prin ceaţă o formă bronzată şi musculoasă, cînd Zack ieşi din apă.

– Îmi pare rău, Nell.

– N-ai de ce, trebuie să te duci. E nevoie de ajutorul tău.

În timp ce-l privea trăgîndu-şi bulgii, parcă ar fi avut o mîzgă pe creier.

– Grăbeşte-te.

– Am să mă întorc cît pot de repede.

O lăsă unde era, cu mîinile încleştate strîns, şi se repezi în sus pe scară pentru a-şi lua cămaşa.

Ajunse la casa cu chirie a lui Buster Abbott în mai puţin de patru minute. Cîţiva oameni se adunaseră pe stradă, iar din casă răsunau răcnete şi zgomote de sticlă spartă.

Un bărbat pe care Zack nu-l cunoştea se apropie în fugă.

– Sînteţi şeriful? Eu sînt Bob Delano, chiriaşul din vecini. Am încercat să aflu ce se-ntîmplă, dar uşile-s încuiate. M-am gîndit să sparg una, dar am auzit că veneaţi încoace.

– Mă ocup eu, domnule Delano. Poate îi ţineţi pe loc pe oamenii ăştia.

– Sigur. L-am văzut pe tip, domnule şerif. E o huidumă. Aveţi grijă ce faceţi.

– Mulţumesc. Şi-acum, luaţi distanţă.

Zack bătu cu pumnul în uşă. Deşi ar fi preferat s-o aibă alături şi pe Ripley, nu riscase să aştepte pînă-i răspundea la semnalul trimis pe pager.

– Sînt şeriful Todd. Vă cer să deschideţi uşa, imediat!

În casă se sparse ceva, iar o femeie începu să se văicărească.

– Dacă uşa nu se deschide în cinci secunde, o sparg!

Locatarul apăru în prag. Delano avusese dreptate. Era ditamai huiduma.

Înalt de vreun metru nouăzeci şi sărit bine peste suta de kile. Arăta mahmur şi ciufut.

– Ce mă-ta vrei?

– Vreau să te dai la o parte şi să-ţi ţii mîinile la vedere.

– N-ai dreptu' să intri aicea. Am plătit chiria în avans.

– Contractul de închiriere nu include şi distrugerea bunurilor. Şi-acum, la o parte.

– Fără mandat, aicea nu intri.

– Pe pariu? replică încet Zack.

Mîna i se repezi, ca fulgerul, apucă încheietura individului şi-i răsuci antebraţul.

– Dacă încerci să mă loveşti, continuă el, la fel de calm, vom adăuga împotrivire la arestare şi ultraj asupra unui ofiţer de poliţie. Sînt mai multe hîrtii de rezolvat, dar pentru asta sînt plătit.

– Cînd o termina avocatul meu, insula asta de căcat o să fie a mea!

– N-ai decît să-l suni – de la secţie.

Zack îi puse cătuşele şi întoarse capul, uşurat, cînd o auzi pe Ripley urcînd pe trepte.

– Iartă-mă. Eram tocmai la „Scoica spartă". Ce-i aici? Conflict familial?

– Şi altele. Ea e ajutoarea mea, îl informă Zack pe prizonier. Crede-mă pe cuvînt, e-n stare să-ţi aranjeze mai bine mutra. Urcă-l pe bancheta din spate, Ripley. Ia-i datele şi citeşte-i drepturile.

– Cum vă numiţi, domnule?

– Pula-n pizdă.

– Bine, domnule Pula-n Pizdă, sînteţi arestat pentru...

Ripley îl privi pe Zack, care pornise printre cioburi spre femeia aşezată pe podea, cu faţa ascunsă în palme, plîngînd.

– Distrugere de bunuri în proprietate privată, tulburarea ordinii şi a liniştii publice, vătămare corporală...

– Ai auzit? Ei, acum, dacă nu vrei să-ţi ard un şut în cur de faţă cu toţi oamenii ăştia cumsecade, mergem noi frumos la maşină şi facem o plimbăricâ. Ai dreptul să taci, continuă ea, ajutîndu-l cu un brînci.

– Doamnă...

Femeia avea spre patruzeci de ani. Probabil era destul de drăguţă, cînd nu avea buzele sparte şi ochii învineţiţi.

– Trebuie să veniţi cu mine. Vă duc la doctor.

– N-am nevoie de nici un doctor, refuză femeia, făcîndu-se ghem.

Zack îi observă braţele pline de tăieturi, amintiri de la cioburi.

– Ce-o să i se-ntîmple lui Joe?

– Vom vorbi despre asta. Îmi puteţi spune cum vă numiţi?

– Diane. Diane McCoy.

– Daţi-mi voie să vă ajut, doamnă McCoy.

Diane McCoy stătea cocoşată într-un scaun, cu o pungă de gheaţă pe ochiul stîng. Continua să refuze asistenţa medicală.

După ce-i oferi o cafea, Zack îşi trase scaunul de la birou, sperînd ca astfel s-o facă să se mai liniştească.

– Doamnă McCoy, vreau să vă ajut.

– N-am nimic. O să plătim toate pagubele. Spuneţi la agenţia de închirieri să facă o listă şi plătim totul.

– Va trebui să ne ocupăm şi de asta. Acum vreau să-mi spuneţi ce s-a întîmplat.

– Ne-am certat şi noi, atîta tot. Se mai ceartă oamenii... Nu e nevoie să-l închideţi pe Joe. Dacă e de plătit vreo amendă, o plătim şi pe-aia.

– Doamnă McCoy, vă sîngerează buza, aveţi un ochi vînăt şi braţele pline de tăieturi şi contuzii. Soţul dumneavoastră v-a agresat.

– N-a fost aşa.

– Atunci, cum a fost?

– Eu i-am cerut-o.

Cînd Ripley expiră cu furie, Zack ridică spre ea o privire prevenitoare.

– I-aţi cerut să vă lovească, doamnă McCoy? Să vă

trîntească pe jos, să vă spagă buza?

– L-am enervat. Suferă multe presiuni.

Cuvintele i se rostogoleau cam neclare, printre buzele umflate.

– Veniserăm în vacanţă şi nu trebuia să-l sîcîi aşa.

Probabil simţise dezaprobarea furioasă a lui Ripley, căci întoarse capul, cu o privire sfidătoare.

– Joe munceşte din greu, cincizeci de săptămîni pe an. Tot ce pot face eu e să-l las în pace în vacanţă.

– Pare-mi-se, ripostă Ripley, că ar putea şi el să nu vă pocnească în faţă în vacanţă.

– Ripley, adu-i doamnei McCoy un pahar cu apă.

Şi taci din gură. Ultimele cuvinte nu fusese nevoie să le rostească. I se citeau în expresie.

– De unde a pornit conflictul, doamnă McCoy?

– Cred că m-am sculat cu faţa la cearşaf. Joe a băut aseară pînă tîrziu. Orice om are dreptul să stea la televizor cu cîteva beri, cînd e-n vacanţă. Şi a lăsat mizerie – cutii de bere, cipsuri împrăştiate pe covor. M-a enervat şi m-am luat de el imediat ce s-a trezit din somn. Dacă tăceam cînd mi-a spus, nu se mai întîmpla nimic.

– Şi pentru că n-aţi tăcut cînd v-a spus, avea dreptul să vă ia la pumni, doamnă McCoy?

Femeia începea să se zbîrlească.

– Ce se-ntîmplă între bărbat şi nevastă nu e treaba nimănui, numai a lor. Nu trebuia să spargem lucrurile şi o să le plătim. Eu însămi am să fac curăţenie.

– Doamnă McCoy, în Newark există programe de consultanţă familială, începu Zack, şi cămine pentru femeile care au nevoie de adăpost. Pot să dau cîteva telefoane, să vă obţin unele informaţii.

Deşi umflaţi, ochii ei aruncau flăcări de furie.

– N-am nevoie de nici un fel de informaţii. Nu-l puteţi ţine pe Joe în arest dacă nu depun plîngere, şi n-am să depun.

– Aici vă înşelaţi. Îl pot ţine închis pentru tulburarea liniştii publice. Iar proprietarii pot depune şi ei plîngere.

– O să iasă şi mai rău...

Pe obraji începuseră să-i şiroiască lacrimi. Luă paharul de hîrtie din mîna lui Ripley şi bău cu sete apa.

– Nu vă daţi seama? Şi mai rău o să iasă. E un om bun. Joe e un om cumsecade, numai că-i sare repede ţandăra, atîta tot. Am spus c-o să plătim. O să vă scriu un cec. Nu vrem să mai avem şi alte probleme. Eu sînt de vină că l-am înfuriat. Şi eu am aruncat cu lucruri în el. Ar trebui să mă-nchideţi şi pe mine. Şi ce rost ar avea?

Ce rost avea? se întrebă Zack, mai tîrziu. Nu putuse intra în comunicare cu ea şi nu era chiar atît de egoist, încît să creadă că el era primul care încercase. Nu putea da nici un ajutor, cînd ajutorul era refuzat. Soţii McCoy intraseră într- un cerc vicios.

Nu putea decît să înlăture cercul de pe insulă.

Fu necesară o jumătate de zi pentru a rezolva totul. Un cec de două mii de dolari mulţumi compania de închirieri. Cînd soţii McCoy îşi terminară de făcut bagajele, echipa de curăţitori venise deja. Zack aşteptă, fără să spună nimic, în timp ce Joe McCoy încărca valizele şi răcitoarele în portbagajul unui Grand Cherokee ultimul tip.

Cei doi se urcară în maşină. Diane purta ochelari de soare, ca să-şi ascundă vînătăile.

Nu-i dădură nici o atenţie lui Zack, în timp ce acesta îi urma cu maşina lui pînă la feribot.

Rămase pe cheu, privind, pînă cînd jeepul şi cei dinăuntru dispărură spre continent.

Nu se aşteptase s-o mai găsească pe Nell în acelaşi loc şi conchise că era mai bine aşa. Era prea deprimat şi furios ca să stea de vorbă cu ea. În schimb, se aşeză în bucătărie, cu Lucy, bînd o bere. Tocmai se gîndea s-o înceapă şi pe a doua, cînd intră Ripley.

– Nu înţeleg. Pur şi simplu nu le *înţeleg* pe femeile ca ea. Tipul are cu-o sută cincizeci de livre mai mult, dar *ea* e de vină c-a luat-o la pocealâ. Şi era convinsă de asta!

îşi luă şi ea o bere, destupînd-o cu o mişcare smucită.

– Poate că simte nevoia să fie convinsă.

– Hai mai scuteşte-mă, Zack, ştii? Scuteşte-mă!

Continuînd să fiarbă, Ripley se trînti pe scaun, în faţa lui.

– E sănătoasă, are minte. Ce cîştigă stînd agăţată de un tip care-o foloseşte drept sac de box cînd i se năzare lui? Dacă ar fi depus plîngere, îl puteam ţine aici timp destul ca să-şi facă ea bagajele şi să plece. Oricum ar fi trebuit să-l reţinem.

– Atunci, n-ar fi plecat. Şi nu rezolvam nimic.

– De acord, ai dreptate. O ştiu şi eu. Numai că mă roade, atîta tot.

Sorbi din bere, privindu-l.

– Te gîndeşti la Nell. Crezi că la fel s-a întîmplat şi cu ea?

– Nu ştiu ce s-a întîmplat cu ea. Nu vorbeşte despre asta.

– Ai întrebat-o?

– Dacă voia să spună, mi-ar fi spus.

– Bine, bine, am pus şi eu o întrebare, nimic mai mult, spuse împăciuitor Ripley, proptindu-şi picioarele pe scaun, lîngă el. Şi asta, fiindcă te cunosc, frate-meu mai mare. Dacă simţi ceva pentru ea, iar din acest ceva va ieşi cu adevărat *ceva*, nu vei avea linişte pînă nu afli toată povestea. Fără poveste, n-ai cum s-o ajuţi, iar cînd nu poţi s-o ajuţi, simţi că-ţi ieşi din minţi. În momentul de faţă îţi rumegi gîndurile fiindcă n-ai putut ajuta o femeie pe care n-o mai văzuseşi în viaţa ta şi nici n-ai s-o mai vezi vreodată. Vorbeşte Bunul Samaritean din tine.

– Pe insula asta nu mai e nimeni pe care să-l baţi la cap?

– Nu, fiindcă pe tine te iubesc cel mai mult. Şi-acum, în loc de încă o bere, ce-ar fi s-o iei pe Luce şi să ieşiţi în larg? Mai e destulă lumină şi-ţi vei limpezi minţile. N-ai nici un haz cînd eşti melancolic.

– Poate am să mă duc.

– Bun. Du-te. Nu prea sînt şanse să mai avem o a doua criză în aceeaşi zi, dar am să dau o raită, pentru orice eventualitate.

– Bine.

Zack se ridică şi, după un moment de ezitare, se aplecă şi o sărută pe creştet.

– *Şi eu te iubesc cel mai mult pe tine.*

– Mie-mi spui?

Ripley îl aşteptă să ajungă la uşă.

– Ştii, Zack, oricare ar fi povestea lui Nell, există o diferenţă între ea şi Diane McCoy. Nell a plecat.

CAPITOLUL 10

Luni, tot satul vorbea despre incidentul din casa lui Abbott. Fiecare avusese timp să-şi facă o opinie, în special cei care nu asistaseră la eveniment.

Lui Nell îi crăpa capul de durere, auzindu-le pe Dorcas Burmingham şi Biddy Devlin, verişoara de gradul trei a Miei, dîndu-şi cu presupusul în cafenea. Nu suporta să mai audă o vorbă despre Diane McCoy.

Ce ştiau ele? se întreba ea, cu înverşunare. Două femei fără probleme, trăindu-şi vieţile lor fără probleme. Ce ştiau ele ce însemnau frica şi neputinţa?

Dar nu avu timp să facă mai mult decît să înghită două tablete de aspirină.

Peg, care întîrziase, năvăli în magazin plină de scuze şi în ochi cu o licărire care o anunţă pe Nell că un bărbat

fusese motivul nepunctualității ei. Întrucît avea o întîlnire cu Gladys Macey, pentru ca – Doamne, te rog! – să finalizeze meniul petrecerii, Nell trebuia să treacă pe-acasă şi să-şi ia toate hîrtiile.

Cînd bătu la uşa lui Gladys, durerea de cap atinsese un nivel de coşmar.

– Nell, ți-am zis că nu trebui să bați. Intri şi doar strigi c-ai venit! spuse Gladys, trăgînd-o în casă. Sînt aşa de emoționată. Mai deunăzi am văzut o emisiune pe canalu' Casa şi Grădina. Mi-a dat tot felul de idei care să le discut cu tine. Cred c-ar fi frumos să punem beculețe d-alea albe prin pomi şi lampioane cu inimioare pe alee şi pe pian. Ce zici?

– Doamnă Macey, cred că puteți pune tot ce vreți. Eu nu fac decît aprovizionarea.

– Ei, scumpo, eu zic că eşti şefa de sală! Ia hai să ocupăm noi un loc în living.

Camera era curată-lună, ca şi cum praful ar fi fost un păcat contra naturii. Toată lemnăria era din arțar-dulce, inclusiv suportul televizorului cu diagonală mare unde tocmai se transmitea o emisiune de bîrfă de la Hollywood.

– Am o flebețe pentru emisiunile astea. Numai lume celebră! Mor să văd ce haine mai poartă. Ocupă un loc, îi ordonă Gladys. Fă-te comodă. Eu mă duc s-aduc neşte cola rece, şi pe urmă ne scuipăm în palme şi la treabă cu noi!

Nell începu să-şi pregătească hîrtiile, pînă cînd vocea ciripitoare a prezentatoarei emisiunii îi stîrnui pe neaşteptate un junghi în stomac.

– Gala de aseară a adunat laolaltă toate numele mari şi glorioase. Evan Remington, avocatul starurilor, un om

cu o putere de influenţă extraordinară, arăta la fel de senzaţional ca propriii lui clienţi în Hugo Boss. Deşi Remington neagă zvonurile despre o posibilă aventură între el şi însoţitoarea lui de aseară, fermecătoarea Natalie Winston – care a strălucit într-o rochie cu perle de la Valentino – surse demne de toată încrederea susţin cu totul altceva.

Remington a rămas văduv în luna septembrie a anului trecut, cînd soţia lui, Helen, se pare că a pierdut controlul volanului în timp ce se îndrepta spre casa lor din Monterey.

Mercedes-ul ei sedan s-a prăbuşit în mare, de pe Şoseaua nr. 1. Din păcate, trupul nu a fost recuperat. *Hollywood Beat* se bucură să vadă că Evan Remington şi-a revenit după tragicul eveniment.

Nell se ridicase în picioare, cu respiraţia sacadată. Chipul lui Evan părea să umple tot ecranul lat, pînă la ultimul fir de păr auriu.

Parcă-i auzea glasul, limpede şi înspăimîntător de calm:

Crezi că nu te pot vedea, Helen? Crezi c-am să te las să-mi scapi?

– N-am vrut să-ntîrziu atîta da' m-am gîndit că poate ţi-ar plăcea să mai guşti şi ceva gătit de altcineva, ca să mai schimbi. Ieri am făcut prăjitura asta şi Carl a şi dat-o gata aproape pe jumate. Nu-nţeleg unde-ncape-atîta – păi eu, dac-aş mînca doar atîtica din cît mănîncă el...

Cu tava în mînă, Gladys se opri, devenind imediat îngrijorată cînd văzu faţa lui Nell.

– Scumpo, ce palidă eşti! Ce s-a-ntîmplat?

– Iartă-mă, iartă-mă... Nu mă simt bine...

Panica îi cuprinsese pîntecele ca o pungă de gheaţă.

– Mă doare capul. Nu cred că putem rezolva treaba acum...

– Vai de mine, sigur că nu! Sărăcuța de tine! Nici o grije, te duc cu mașina acasă și drept în pat te bag.

– Nu, nu, prefer să merg pe jos. Să iau aer. Îmi pare atît de rău, doamnă Macey...

Nell începu să-și adune hîrtiile, aproape izbucnind în suspine cînd acestea îi scăpară printre degetele tremurătoare.

– Am să vă sun, să stabilim pentru altă dată...

– Nu-ți fă nici o problemă! Nell, iubițico, tremuri toată!

– Nu trebuie decît să mă duc acasă...

Și, cu o ultimă privire îngrozită spre ecranul televizorului, se repezi spre ușă.

Nu era sigură cît timp dormise, dar se trezi ca după o lungă boală care-i lăsase trupul îngreunat și sensibilizat. Tare ar mai fi vrut să adoarmă la loc și să nu se mai trezească, dar asta n-ar fi rezolvat nimic.

Fugise iar. După aproape un an, apariția lui Evan pe un ecran de televizor o îngrozise pînă la un pas de orbire.

O îmbolnăvise, îl spulberase toată armura pe care și-o construise în timp, lăsînd-o tremurătoare, pradă panicii.

Pentru că o îngăduise. Îl lăsase să aibă această putere asupra ei. Numai ea putea să schimbe situația. Își găsise curajul de a fugi. Acum, trebuia să-și găsească și curajul de a rezista.

Pînă cînd nu se putea gîndi la el, pînă nu-i putea rosti numele fără teamă, n-avea să fie liberă.

Își imagină fotografia lui, o văzu în minte spărgîn-

du-se, se văzu pe sine însăşi lovind cu un ciocan în sticlă.

– Evan Remington, şopti ea, acum nu mă mai poţi atinge. Nu-mi mai poţi face nici un rău. Tu eşti un capitol încheiat, iar eu nu fac decît să încep.

Efortul o epuizase, dar îl puse pe Diego jos, se ridică în picioare şi luă pe ea o cămaşă groasă şi un şort. Avea să se apuce din nou de treabă, să-şi proiecteze meniul. Era timpul să se gîndească la instalarea unui birou în dormitor.

Dacă Gladys Macey îşi dorea o şefă de sală la petrecere, atunci asta urma să capete. În timp ce-şi aduna hîrtiile pe care le scăpase din mînă cînd dăduse buzna în casă, văzu surprinsă că afară încă mai strălucea soarele.

Avea senzaţia că dormise ore întregi. Ceasul de pe aragaz arăta abia ora şase.

Avea timp destul să se gîndească la propunerea lui Gladys Macey şi să întocmească o listă completă pentru prima comandă a firmei pe care urma s-o numească „Aprovizionarea Surorilor".

Bătaia în uşă o făcu să se răsucească în loc.

Cînd îl văzu pe Zack prin plasă, primul ei gînd fu: nu, nu acum; nu încă. Nu avusese timp să se adune complet.

Dar Zack deschidea deja uşa, privind-o atent.

– Te simţi bine, Nell?

– Da.

– Nu arăţi bine deloc.

Putea să-şi imagineze cum arăta.

– Adineaori, mi-a fost cam rău.

Jenată, îşi trecu o mînă prin păr.

– M-a durut capul aşa că am tras un pui de somn. Acum mi-am mai revenit.

Palidă, cu ochii duşi în fundul capului şi nici pe departe în apele ei, conchise Zack.

Nu putea să plece, lăsînd-o singură, cum n-ar fi putut lăsa nici un cățel rătăcit în mijlocul drumului. Diego îi oferi pretextul, repezindu-se dintr-un colț asupra pantofilor lui. Zack îl luă în mînă, ciufuindu-i blana în timp ce păşea spre Nell.

– Ai luat ceva?

– Da.

– Ai mîncat?

– Nu. N-am nevoie de asistență medicală, Zack. N-a fost decît o durere de cap.

O simplă durere de cap nu făcea pe nimeni s-o tulească afară din casa cuiva ca şi cum i s-ar fi ținut pe urme toți dracii – conform descrierii lui Gladys.

– Pari cam dărîmată, iubito, aşa că am să-ți prepar tradiționalul fortifiant al familiei Todd.

– Îți mulțumesc, dar mă pregăteam să lucrez un timp.

– Dă-i înainte, o încurajă Zack, înmînîndu-i pisoiul, în timp ce pornea spre frigider. Nu-mi petrec prea mult timp la bucătărie, dar mă descurc – la fel ca mama, cînd cîte unul dintre noi nu se simțea bine. Ai jeleu?

Era chiar în fața lui, îşi spuse Nell arțăgoasă. Ce-or fi avut toți bărbații de orbeau în clipa cînd deschideau uşa frigiderului?

– Pe raftul al doilea.

– Nu-l... a, da. Noi foloseam mereu struguri, dar şi fragii ar trebui să meargă. Du-te şi apucă-te de lucru. Nu mă lua în seamă.

Nell îl puse pe Diego lîngă străchinuța lui cu mîncare.

– Ce vrei să prepari?

– Sandvişuri cu jumări de ouă şi jeleu.

– Jumări şi jeleu...

Prea obosită ca să mai obiecteze, Nell se aşează.

– Sună perfect. Ţi-a telefonat doamna Macey, aşa-i?

– Nu, ne-am întîlnit pe stradă şi mi-a spus că te tulburase ceva.

– Nu mă tulburase nimic, aveam doar o durere de cap. Vezi că tigaia e în dulapul de jos, la stînga.

– Găsesc eu tot de ce am nevoie. Bucătăria asta nu-i atît de mare încît să poţi ascunde multe prin ea.

– Le faci jumări cu jeleu tuturor celor de pe insulă cînd îi doare capul?

– Depinde. Ţie ţi le fac fiindcă nu-mi place deloc să intru aici şi să te văd arătînd de parcă ar fi trecut un compresor peste tine.

Nell nu spuse nimic, în timp ce Zack spărgea ouăle, turna lapte şi adăuga peste măsură de multă sare. Era un om bun. Blînd şi civilizat.

– Zack, nu-ţi voi putea dărui ceea ce cauţi, ce doreşti tu. Ştiu că ieri am dat de înţeles că aş putea... că aş vrea. Nu trebuia s-o fac.

– De unde ştii ce caut şi ce doresc eu? întrebă el, amestecînd ouăle în castron. Şi, orice-ar fi, e problema mea, nu?

– Nu e cinstit din partea mea să-ţi dau impresia că ar putea să existe ceva între noi.

– Sînt băiat mare.

Puse în tigaie atît de mult unt, încît Nell se strîmbă.

– Nu mă aştept ca toate să fie cinstite. Iar adevărul e că deja există ceva între noi. Dacă-ţi închipui că nu-i adevărat, n-ai să reuşeşti să schimbi nimic.

Se întoarse spre ea, în timp ce se topea untul.

– Faptul că nu ne-am culcat împreună nu schimbă cu nimic situaţia. Ieri am fi făcut-o, dacă nu eram chemat la datorie.

– Ar fi fost o greşeală.

– Dacă viaţa n-ar fi plină de greşeli, ar deveni îngrozitor de obositoare. Iar dacă eu nu voiam decît o tăvăleală în aşternut, de mult te-aş fi adus acolo.

– Probabil că ai dreptate – tocmai asta vreau să spun...

– Am dreptate în legătură cu greşelile sau cu sexul? întrebă el, începînd să ungă feliile de pîine cu jeleu.

Nell conchise că, şi dacă ar fi ştiut răspunsul, tot n-ar fi contat. Da, era bun, blînd, civilizat... şi încăpăţînat ca un catîr.

– Fac cafeaua.

– La astea nu merge cafeaua. Mai bun e ceaiul. Şi am să-l fac eu.

Umplu ibricul, îl puse pe aragaz, apoi turnă în tigaia încinsă ouăle, care începură să sfîrîie.

– Te-ai supărat.

– Cînd am intrat aici eram deja pe jumătate supărat, iar o singură privire a fost de-ajuns ca să rezolve şi a doua jumătate. Curios, însă, eu pot să mă înfurii pe o femeie, şi totuşi mă abţin să dau cu ea de toţi pereţii. Uluitor, cît autocontrol am!

Nell trase aer în piept ca să se calmeze, împreunîndu-şi mîinile pe masă.

– Sînt perfect conştientă că nu fiecare bărbat îşi descarcă nervii prin violenţă fizică. Uluitor, cîtă inteligenţă am!

– Bravo nouă.

Zack mai căută prin jur, pînă găsi pliculeţele de ceai, o compoziţie de plante pentru care ar fi fost mai potrivite nişte ceşti de porţelan fin decît cănile masive de ceramică existente în bucătărie.

Puse ouăle pe farfurii, găsi două furculiţe şi rupse cîteva bucăţi dintr-un prosop de hîrtie, în loc de şervetele.

În sfîrşit, se aşeză în faţa ei, îl lăsă pe Diego să i se caţăre cu curaj pe cracul blugilor şi îl primi în poală.

– Mănîncă.

Nell luă o îmbucătură, gustînd.

– Sînt mai bune decît m-aş fi aşteptat, după ce ai pus cîte-o livră de sare la fiecare ou.

– Îmi place sărat.

– Nu-i da pisicii de mîncare la masă.

Nell oftă şi continuă să mănînce. Se simţea atît de firesc, stînd aşezată astfel şi mîncînd ouă mult prea sărate şi jeleu de fragi pe felii de pîine.

– Nu mai sînt în halul în care-am fost cîndva, dar mai am unele momente... spuse ea. Pînă nu-mi voi reveni complet, nu-s pregătită să-mi complic viaţa, şi nici pe-a altcuiva.

– Bine gîndit.

– Mă voi concentra asupra muncii mele.

– Tot omul trebuie să aibă anumite priorităţi.

– Există lucruri pe care vreau să le fac, altele pe care trebuie să le învăţ... Pentru mine însămi...

– M-hmm...

Zack şterse sosul din farfurie şi se rezemă de spătar, cu ceaiul în faţă.

– Ripley a spus că umbli după un computer. Agenţia de închirieri se pregăteşte să-şi caseze vreo două. S-ar

putea să obții unul în condiții avantajoase. Treci pe-acolo și întreabă de Marge, ea e administratora.

– Mulțumesc. Am să mă duc mîine. De ce nu mai ești supărat?

– Cine-a spus că nu mai sînt?

– Știu să recunosc supărarea.

Zack îi studie fața. Îi mai revenise culoarea în obraji, dar părea extenuată.

– Nici nu mă mir. Nu prea are rost...

Își duse farfuria la chiuvetă și o spălă.

– S-ar putea să cad pe gînduri mai tîrziu. Am un talent unic la rumegatul necazurilor, după cum susține sora mea.

– Eu eram o rumegătoare campioană.

Convinsă că erau pe picior de egalitate, Nell își luă și ea farfuria.

– S-ar putea să văd dacă sînt în stare să mă apuc din nou. Ai avut dreptate în legătură cu leacul tradițional Todd. Și-a făcut efectul.

– Nu ratează niciodată. Oricum, cu jeleu de struguri e și mai bun.

– Am să-mi fac o provizie, pentru orice eventualitate.

– Perfect. Acum te las să lucrezi... peste-un minut.

O trase brusc spre el, ridicînd-o pe vîrfuri, și-i acoperi gura cu a lui, într-un sărut fierbinte, posesiv.

Nell avu impresia că-i năvălea sîngele în cap, după care se scurse din nou, lăsînd-o ametită, slăbită și chinuită de dorință.

Îi scăpă un geamăt sugrumat, înainte de a simți din nou podeaua sub picioare. Se agăță de marginea bufetului ca să nu-și piardă echilibrul.

– Asta n-are nimic rațional, dar ține de realitate, îi

spuse Zack. Va trebui să ţi-o înghesui pe lista de priorităţi. Vezi să nu lucrezi pînă la miezul nopţii.

Şi ieşi agale, lăsînd uşa cu plasă să se trîntească ţiihnit în urma lui.

În visul lui Nell din noaptea aceea apărea un cerc. O linie subţire, trasată pe pămînt, strălucind ca argintul. În interiorul acelei sfere se aflau trei femei, îmbrăcate în robe albe. Vocile lor se scurgeau ca o muzică, deşi cuvintele îi erau necunoscute.

În timp ce cîntau, din cerc ţîşneau săgeţi de lumină, bare argintii irizate pe catifeaua neagră a nopţii.

Nell văzu o cupă, un cuţit cu prăsele arcuite şi cîteva fire de iarbă verzi ca vara. Băură din cupă, una cîte una. Iar Nell simţi pe limbă gust de vin, dulce şi slab. Femeia cea brunetă desenă cîteva simboluri pe pămînt, cu vîrful pumnalului. Nell simţi miros de pămînt, proaspăt şi tenebros. În timp ce dădeau ocol, cîntînd, din mijlocul cercului izbucni o flacără ca aurul curat. Dogoarea ei îi încălzi pielea.

Apoi se înălţară, deasupra focului auriu, deasupra săgeţilor de lumină argintie, ca şi cum ar fi dansat în văzduh. Şi cunoscu libertatea şi bucuria, în timp ce vîntul o săruta pe obraji.

CAPITOLUL 11

Închisă în biroul Miei, Nell năduşea printre atîtea cifre, fapte, realitate şi posibilităţi.

El mai mult îi plăceau posibilităţile, întrucît acestea includeau un computer la mîna a doua, cu toate facilităţile necesare, o trusă de vînzări atrăgătoare, cărţi de vizită profesionale, un birou la domiciliu comod dar funcţional şi un procesor de alimente la nivel comercial.

Faptul de netăgăduit era că avea nevoie de toate acele lucruri, plus alte cîteva, în scopul de a-şi *crea* o firmă viabilă şi rezonabil de profitabilă.

Cifrele dovedeau că putea transpune posibilităţile în fapte, dacă alegea o realitate nepretenţioasă – sub aspectul mîncării, al băuturii şi al îmbrăcămintii – pentru aproximativ douăsprezece luni.

După cîte se părea, avea de ales între o viaţă de cîrtiţă timp de vreun an şi a se lipsi de ustensilele profesionale care ar fi ajutat-o să-şi întemeieze firma.

Viaţa de cîrtiţă nu era chiar atît de neplăcută, reflectă Nell. În esenţă, la fel trăise luni de zile, înainte de a fi venit pe insulă.

Dacă nu şi-ar fi tocat banii pe clopoţei de vînt, sandale şi cercei, nu şi-ar fi amintit cît de distractiv era să toci banii.

Acum trebuia să înceteze.

Cu un oftat, se rezemă de spătar, răsfirîndu-şi părul cu degetele. Omisese uniforma.

Nu putea duce comenzile lui Gladys Macey în blugi şi tricou, sau într-un maiou decoltat şi sexy. Avea nevoie de pantaloni negri sobri, o cămaşă albă scrobită, pantofi negri decenţi dar şi eleganţi.

Ridică privirea, cînd Mia intră.

– Salut. Îţi fac loc acum.

– Nu e nevoie, o opri Mia cu un gest. N-am nevoie decît să verific ceva în catalogul pe septembrie.

Luă catalogul de pe un raft, începînd să-l răsfoiască, în timp ce o privea pe Nell pe deasupra paginilor.

– Probleme financiare?

– De unde ştii?

– Vibraţiile.

– Nu sînt atît probleme, cît obstacole de diverse mărimi. Recunosc dezolată că mă înham la prea multe, prea repede.

– De ce? Nu de ce eşti dezolată, ci de ce spui că te înhami la prea multe? întrebă Mia, aşezîndu-se ca o pisică pe covorul din faţa vetrei.

– Cîteva comenzi colaterale, cîteva prînzuri la pa-

chet, o petrecere importantă, iar eu desenez sigle şi cărţi de vizită, încercînd să storc bani pentru un computer cînd de fapt mi le pot organiza pe toate într-un caiet. Trebuie să fiu mai temperată.

– Nimic nu e mai plicticos decît temperanţa, declară Mia. Cînd am pus bazele magazinului ăstuia, majoritatea oamenilor nu mă credeau în stare să merg pînă la capăt. Librăriile şi cafenelele pretenţioase sînt pentru marile oraşe şi suburbiile cu snobi. S-au înşelat. Ştiam ce voiam şi ce eram capabilă să realizez. La fel cum şi tu ştii.

– Peste încă şase luni, sau un an, fu Nell de acord. Dar eu mă grăbesc prea tare.

– Şi de ce să mai aştepţi? Ai nevoie de capital, dar nu poţi risca să ceri un împrumut de la bancă. Oricît de atentă ai fost, e posibil să fi lăsat urme, şi eşti prea inteligentă ca să-ţi asumi un asemenea risc.

– M-am gîndit şi eu la asta, recunoscu Nell. Dacă n-aş deschide în felul ăsta, niciodată n-aş reuşi să mă mai relaxez. Nell Channing nu are antecedente de credit şi aş avea nevoie de timp ca să mi le creez.

– Ceea ce reprezintă unul dintre obstacole în calea capitalului. Există anumite vrăji, desigur. Dar îmi displace să fac vrăji pentru cîştigurile financiare. Mi se pare... de prost gust.

– Mie nu mi se pare deloc de prost gust cînd încerc să-mi forţez bugetul pentru a-mi cumpăra cîteva echipamente elementare de birotică.

Ţuguindu-şi buzele, Mia îşi bătu vîrfurile degetelor unele de altele, gînditoare.

– Am avut o cunoştinţă care ajunsese cam strîmtorată cu banii. A făcut un farmec prin care cerea să scape de actualele griji financiare. Şi, brusc, a cîştigat

cincizeci de mii la loterie în săptămîna următoare. Un cîştig mare.

– Serios?

– Serios. Şi-a putut plăti toate datoriile, plus o săptămînă la Băile Dorel din Miami. La întoarcere, i s-a stricat maşina, i s-a spart acoperişul, i s-a inundat pivniţa şi s-a pomenit cu o somaţie de revizie contabilă de la I.R.S. În ultimă instanţă, nu făcuse decît să scape de nişte griji ca să se- aleagă cu altele. Singurul beneficiu net a fost săptămîna la Miami.

Nell zîmbi uşor la adresa umorului din cuvintele Miei.

– Am înţeles ideea. Magia nu e o cîrjă pe care s-o foloseşti cînd îţi vine la socoteală.

– Înveţi repede, surioară. Aşa că, hai să vorbim despre afaceri.

Îşi scoase pantofii şi-şi strînse picioarele sub trup.

– Sînt dispusă să fac o investiţie.

– Mia, *nici nu-ţi pot spune cît de recunoscătoare sînt*, dar...

– *Vrei să faci totul singură*, aşa şi pe dincolo.

Cu un gest scurt, Mia îi reteză încercarea de a protesta.

– Te rog, hai să ne comportăm ca nişte persoane în toată firea.

– Încerci să mă iriţi sau să mă intimidezi, ca să accept un împrumut?

– În general nu încerc să irit sau să intimidez, deşi mi s-a spus că mă pricep şi la una, şi la alta. Şi n-am spus nimic despre vreun împrumut. Discutăm despre o investiţie.

Se descovrigă alene şi scoase din minifrigider două sticle de apă minerală.

– Cred că l-aş considera un împrumut pentru costurile tale de pornire. Să zicem, zece mii, plătibili pe parcursul unei perioade de cinci ani, cu dobîndă de doisprezece la sută.

– N-am nevoie de zece mii, răspunse Nell, răsucind nervoasă capacul sticlei. Iar doisprezece la sută e o dobîndă ridicolă.

– O bancă ţi-ar cere mai puţin, dar eu nu sînt bancher şi nu pun întrebări incomode.

Buzele Miei se arcuiră, roşii şi pline, peste gura sticlei.

– Dar prefer o investiţie. Sînt femeie de afaceri şi-mi place profitul. Ai un talent care poate fi comercializat şi şi-a dovedit deja şansele pe insulă. Simt că firma ta o poate ajuta pe a mea, în loc de a-i face concurenţă. De fapt, am unele idei în sensul ăsta, dar putem discuta despre ele mai tîrziu. Eu fac o investiţie de zece mii, devenind partenera ta nedeclarată, contra unei compensaţii rezonabile de, să zicem, opt la sută din profitul brut.

– N-am nevoie de zece mii.

Trecuse mult timp de cînd nu mai negociase contracte şi onorarii.

Era uluitor cît de repede îi reveneau toate în minte.

– Cinci îmi ajung, continuă ea. Pentru şase la sută, din profitul net.

– Atunci, cinci pentru şapte din net.

– S-a făcut.

– Excelent. Îi voi cere avocatului să redacteze un contract.

– Eu voi deschide un cont în bancă, pentru firmă.

– Ar fi mai comod dacă m-aş ocupa eu de el şi de cererea pentru licenţă?

– Le fac eu. Trebuie să stau pe propriile mele picioare, odată şi-odată.

– Surioară, stai pe propriile tale picioare de luni de zile. Dar le las în seama ta, Nell, mai spuse Mia, deschizînd uşa. O s-ajungem mari!

În ziua petrecerii de la Gladys Macey, Nell stătea în bucătăria acesteia, supervizînd scena. Lucra la faţa locului de la ora patru şi mai avea treizeci de minute pînă la sosirea invitaţilor.

Toată bucătăria era organizată conform precizărilor ei.

În zece minute fix, urma să înceapă punerea aperitivelor pe mese. Cum lista oaspeţilor depăşise o sută, îşi folosise toată puterea de convingere pentru a o determina pe Gladys să renunţe la masa formală, în favoarea unui bufet interesant şi nostim, plasat pe mese în poziţii strategice din casă şi curte.

Se ocupase personal de aranjamentele florale şi îl ajutase pe Carl cu beculeţele şi lampioanele. O angajase pe Peg ca s-o ajute la servit, şi pe Betsy, de la *„Magick Inn"*, pentru a servi la bar.

Ea urma să penduleze între ambele zone, ori de cîte ori putea lăsa bucătăria nesupravegheată.

– Arată excelent, anunţă, ieşind în uşa dinspre curte.

Se anunţa o seară senină. Şi ea şi Gladys trecuseră prin chinuri de nedescris, temîndu-se că s-ar fi putut să plouă.

Nell îşi trase în jos poalele vestei pe care şi-o adăugase la uniformă.

– Încă o dată, Peg: circuli, încercînd să faci cîte un circuit complet la fiecare cincisprezece minute. Cînd tava

ţi s-a golit, sau e pe-aproape, te întorci la bucătărie. Dacă nu mă găseşti acolo, aranjezi tu seria următoare, aşa cum ţi-am arătat.

– Am repetat-o de un catralion de ori.

– Ştiu.

O bătu încurajator pe spate.

– Betsy, voi încerca să ţin pasul cu golirea sticlelor. Dacă rămîn în urmă, sau dacă tu rămîi în pană cu ceva, îmi dai un semn.

– Am reţinut. Şi să ştii că totul arată extraordinar.

– Pînă acum, totul e bine.

Şi era hotărîtă să fie şi mai bine.

– Carl junior răspunde de muzică, aşa că nu-mi fac nici o grijă. Hai, s-o punem pe picioare. Peg, salată de crudităţi, la punctul unu.

Pentru Nell era mai mult decît o petrecere – era un nou început. În timp ce aprindea ultima dintre lumînări, se gîndi la mama ei şi la prima comandă oficială de aprovizionare pe care o onoraseră împreună.

– Am făcut un cerc, mamă, murmură ea. Şi-l voi face să strălucească.

Atingînd feştila cu flacăra, avînd-o în gînd pe mama ei, Nell făcu acest jurămînt.

O oră mai tîrziu, casa era ticsită, iar Nell lucra cu toată viteza.

– Devorează totul de pe tăvile astea ca nişte hoarde nemîncate, comentă Peg, năvălind în bucătărie. Ai zice că fiecare a postit o săptămînă înainte să vină aici.

– Au s-o lase mai încet după ce începe dansul.

Cu mişcări repezi, Nell umplu tava la loc.

– La punctul... fir-ar al dracu', nici nu mai ţin minte

numerele... Perişoarele sînt pe jumătate terminate. Mi-ai spus să te anunţ.

– Mă ocup eu. E ceva ce n-are succes?

– N-am observat.

Peg ridică tava.

– După cum merge, aş zice că ăştia ar mînca şi şerveţelele de hîrtie, dacă ai pune sos pe ele.

Amuzată, Nell scoase ouăle umplute care se încălzeau în cuptor. În timp ce le aranja pe o tavă, dădu buzna Ripley.

– Grozav bairam!

– Excelent, nu-i aşa?

– Daaa, ţuţ!

– Şi tu arăţi destul de ţuţ, comentă Nell.

Ripley îşi privi rochia neagră, simplă. Era scurtă, satisfăcător de mulată pe trup, cu avantajul de a fi purtată atît la petreceri cît şi, cu un blezăr pe deasupra, la birou.

– Mi-am luat modelul ăsta pe negru şi pe alb. Cred că asta-i tot ce am în materie de rochii.

Privi în jur, văzu ordinea desăvîrşită, auzi zumzetul spălătorului de vase, simţi mirosul de mirodenii.

– Cum ţi le ţii pe toate organizate aici?

– Am geniu.

– Aşa se pare.

Ripley luă un ou umplut, aruncîndu-şi-l în gură.

– Mîncarea e fabuloasă, spuse ea cu gura plină. Nu ţi-am spus niciodată, dar picnicul ăla pe care mi l-ai pregătit atunci a fost extraordinar.

– Zău? Cum a ieşit?

– Gigea, mulţumesc mult, replică Ripley.

Zîmbetul ei fudul fu înlocuit de o expresie încruntată, cînd intră Mia.

– Voiam să-mi prezint complimentele, începu ea, apoi observă ouăle umplute. A, o nouă ofrandă.

Luă unul şi muşcă din el.

– *Delicios. Bună, Ripley, era să nu te recunosc, în ţinuta asta de fată. Cum te-ai hotărît dacă în seara asta* să-ţi iei varianta neagră sau pe cea albă?

– Ba pe-a mă-tii.

– Nu-ncepeţi! N-am timp să arbitrez.

– Nici o grijă.

Ripley mai înhăţă un ou umplut.

– N-am chef să-mi consum energia cu Hecate aci de faţă. Tocmai a sosit nepotul lui Gladys de la Cambridge şi arată perfect. Am de gînd să mă dau la el.

– Ce liniştitor e să ştii că unele lucruri nu se schimbă niciodată!

– Nu v-atingeţi de nimic! ordonă Nell şi ieşi grăbită cu tava.

– Aşa...

Întrucît prefera să evite mulţimea, dar în acelaşi timp voia şi să mănînce, Ripley luă capacul de pe o tavă acoperită.

– Nell pare să fie okay.

– De ce n-ar fi?

– Nu face pe proasta, Mia. Nu se potriveşte, la mutra asta a ta de pisică.

Ripley se servi cu două fursecuri în formă de inimă, cu glazură de ciocolată.

– N-am nevoie de un glob de cristal ca să văd că a trecut printr-o perioadă grea. O femeie ca ea nu apare pe o insulă, doar cu un rucsac şi un Buick la second hand, dacă nu fuge de cineva. Zack bănuieşte că un tip a dat cu ea de toţi pereţii.

Cînd Mia nu spuse nimic, Ripley se rezemă de bufet, muşcînd dintr-un fursec.

– Ascultă, eu o plac, iar frate-meu e mort după ea. Nu vreau s-o hărţuiesc, dar s-ar putea să-i fiu de folos, dacă are nevoie.

– Cu sau fără insignă?

– Ori, ori – sau şi, şi. Am impresia că îşi pune bazele aici, nu numai angajîndu-se la tine, ci şi înfiinţînd firma asta de aprovizionare. Îşi ia viaţa de la început, pe Insula Celor Trei Surori. Asta mă face s-o simt mai aproape de mine.

– Dă-mi şi mie unul din alea, întinse Mia mîna, aşteptînd pînă cînd Ripley îi dădu un furesc. Ce anume vrei să mă întrebi, Ripley?

– Dacă Zack are dreptate – şi, în caz că are, dacă va veni cineva după ea.

– Trebuie să respect orice confidenţă mi-a făcut Nell.

Loialitatea Miei, fu Ripley nevoită să recunoască, nu intra niciodată în discuţie. Era aproape o religie.

– Nu-ţi cer să-i trădezi încrederea.

Mia muşcă din fursec.

– Pici de curiozitate să afli, aşa-i?

– Of, mai pupă-mă-n cur!

Ripley trînti capacul la loc pe tavă, dînd să iasă valvîrtej. Ceva însă, în înfăţişarea emoţionată şi fericită a lui Nell, pe cînd lucra în bucătăria miraculos de ordonată, o reţinea pe loc.

Se răsuci din nou spre Mia.

– Spune-mi ce-ai văzut. Vreau s-o ajut.

– Da, ştiu.

Mia îşi termină fursecul şi-şi scutură degetele de firimituri.

– Există un bărbat. O urmăreşte şi la propriu, şi la figurat. Reprezintă realitatea fizică a tuturor temerilor, grijilor şi îndoielilor ei. Dacă vine aici, dacă o găseşte, Nell va avea nevoie de noi amîndouă. Şi va mai avea nevoie de curaj, ca să-şi ia în mîini propria putere şi s-o folosească.

– Cum îl cheamă?

– Nu-ţi pot spune asta. Nu mi s-a arătat.

– Dar ştii.

– Nu pot da mai departe ceea ce mi-a dat ea. Nu-i pot încălca încrederea.

Ripley simţea în burtă, ca un junghi de gheaţă, îngrijorarea din vocea Miei.

– Însă chiar dacă aş putea şi aş face-o, numele lui n-ar avea nici o importanţă. Asta e calea ei, Ripley. Noi putem s-o îndrumăm şi s-o sprijinim, s-o instruim şi s-o asistăm. Dar, în final, decizia îi va reveni ei. Ştii legenda la fel de bine ca mine.

– *Nu vreau să mă amestec în asta, respinse Ripley* subiectul cu un gest tăios. Este vorba despre siguranţa cuiva. Despre siguranţa unei prietene.

– Sînt de acord. Dar mai este vorba şi despre destinul unei prietene. Dacă vrei într-adevăr s-o ajuţi, ai putea începe prin a-ţi asuma răspunderea propriului tău destin.

Şi, cu aceste cuvinte, Mia ieşi.

Lui Ripley îi pierise atît pofta de mîncare, cît şi dorinţa de a-l cuceri pe nepotul lui Gladys Macey. Aşa-i trebuia, dacă-şi pierduse vremea cu Mia Devlin!

Dezgustată, ieşi din bucătărie. Primul pe care-l văzu fu Zack.

Stătea în mijlocul mulţimii, iar oamenii gravitau în jurul lui. Dar se vedea bine că privirea şi gîndurile i se îndreptau în altă direcţie.

Nu avea ochi decît pentru Nell.

Deşi putea ignora şi chiar respinge aluziile Miei la destin şi responsabilităţi cînd era vorba de ea însăşi, în cazul unei prietenii noi şi încă în curs de formare lucrurile stăteau altfel. Mai ales dacă la mijloc era şi fratele ei.

Ripley n-ar fi refuzat să facă nimic pentru Zack. Nici chiar să dea mîna cu Mia.

Trebuia să urmărească situaţia cu maximă atenţie, s-o reevalueze periodic. Să gîndească pe îndelete şi temeinic.

– E la un pas, îi şopti Mia la ureche. Pasul fatal dinaintea răsturnării.

– Am şi eu ochi să văd, nu crezi?

– Ştii ce se va întîmpla cînd o să cadă?

Ripley luă paharul cu vin din mîna Miei şi bău jumătate din el.

– De ce nu-mi spui tu?

– Va fi gata să-şi dea viaţa pentru ea, fără a ezita o clipă. E cel mai admirabil bărbat din cîţi cunosc.

Luă paharul înapoi, sorbind şi ea.

– Ăsta, cel puţin, e un punct în care amîndouă sîntem întru totul de acord.

Ştiind că aşa era, Ripley se mai îmbună.

– Vreau o vrajă protectoare. Vreau să te ocupi tu de asta.

– Am şi făcut tot ce pot. Pînă la urmă, va trebui să fie un cerc de trei.

– Nu mă pot gîndi la aşa ceva acum. N-am să discut acum despre chestiile astea.

– Bine. Atunci, hai doar să stăm şi să ne uităm cum se îndrăgosteşte un bărbat puternic şi admirabil. Un moment atît de pur nu trebuie să se piardă.

Mia puse o mînă pe umărul lui Ripley, formînd o legătură firească.

– Ea nu vede. Chiar şi cînd trece pe deasupra ei ca o boare de aer cald, încă nu e destul de întreagă ca să ştie.

Cu un oftat în care parcă se simţea o undă infimă de invidie, coborî privirea spre paharul cu vin.

– Hai cu mine. Îţi fac cinste.

– I-ai văzut pe Gladys şi pe Carl cum dansau împreună?

Nell, care punea tăvile goale pe placa de marmură a bufetului din bucătărie, îşi apăsă cu o mînă şalele îndurerate.

– De treizeci de ani sînt împreună, şi totuşi, cînd dansau în curte, uitîndu-se unul la altul, parcă acum ar fi făcut-o pentru prima oară. Pentru mine, ăsta a fost momentul cel mai reuşit al serii. Şi ştii de ce?

– De ce?

Se întoarse spre el.

– Pentru că dansul lor împreună, felul cum se priveau, era esenţialul. Nu decoraţiunile, nici beculeţele şi nici cocktailul de creveţi. Era vorba de o legătură între oameni, o legătură în care credeau. Şi credeau şi unul în celălalt. Ce s-ar fi întîmplat dacă oricare dintre ei, cu atîţia ani în urmă, ar fi bătut în retragere sau ar fi apucat-o pe altă cale? Ar fi pierdut dansul din seara asta, şi tot ce-a fost de-atunci şi pînă acum.

– Eu nici n-am apucat să dansez cu tine.

Zack întinse o mînă, mîngîind-o cu vîrfurile degetelor pe obraz.

– Nell...

– Aici erai!

Cu ochii strălucitori şi umezi, în bucătărie năvăli Gladys.

– Mă temeam că ai întins-o.

– În nici un caz! Trebuie să termin aici, apoi să trec toată casa în revistă ca să mă asigur că am lăsat totul în ordine.

– Nici să nu te gîndeşti! Ai muncit destul, nici nu m-aşteptam la atîta. În viaţa mea n-am mai avut aşa o petrecere, nici în viaţa vieţilor mele. Păi da', ani de zile o să vorbească lumea!

O luă pe Nell de umeri, sărutînd-o pe amîndoi obrajii.

– Ştiu c-am fost o pacoste.

Apoi, o strînse la piept de-i trosniră oasele.

– A fost aşa o minunăţie şi să ştii că n-am s-aştept alţi treizeci de ani ca s-o fac din nou. Şi-acum, fuga imediat acasă şi te culcă!

Îi îndesă în mînă o hîrtie foşnitoare de o sută de dolari.

– Asta-i pentru tine.

– Doamnă Macey, nu se poate să-mi daţi başiş! Peg şi...

– Am avut grijă şi de ele. Mă jigneşti dacă nu-i iei, să-ţi cumperi ceva frumos. Şi-acuma, şterge-o. Orice altceva mai e de făcut, poa' s-aştepte pînă mîine. Şerifule, ajut-o pe Nell a noastră să-şi dúcă tăvile la maşină.

– Asta am să şi fac.

– A fost mai frumos şi ca la nuntă, declară Gladys, pornind spre uşă, apoi le făcu cu ochiul. Ia să vedem,

acum o să fie mai frumos şi ca-n noaptea nunţii?

– Se pare că pe Carl îl aşteaptă o surpriză, comentă Zack, luînd tăvile. Hai să mergem, să-i lăsăm singuri pe tinerii căsătoriţi.

Îşi descheiase cămaşa la gît, lăsînd să i se vadă pieptul bronzat.

Cu un surîs uşor pe buze, privi cum luminile din casa Macey se stingeau una cîte una.

Cînd simţi freamătul dorinţei, Nell nu mai încercă să şi-l stăvilească. În schimb, făcu un pas înainte.

– N-am băut decît o jumătate de pahar de şampanie. Sînt lucidă, cu mintea limpede, iar reflexele îmi funcţionează perfect.

Zack întoarse capul spre ea.

– În calitate de şerif, mă bucur să aud.

Continuînd să-l privească, Nell scoase cheile din buzunar.

– Vino cu mine acasă. Condu tu maşina.

Lucirea din ochii lui deveni tăioasă ca un brici.

– N-am să te întreb dacă eşti sigură.

Cu genunchii tremurîndu-i uşor, Nell se apropie de maşină şi intră, în timp ce Zack se aşeza la volan.

Cînd o smuci peste fotoliu, cotropindu-i gura, Nell uită de toate şi se repezi să se aşeze în poala lui.

– Stai puţin, numai puţin... Iisuse Christoase...

Zack înfipse cheia în contact.

Motorul se trezi la viaţă, iar Zack întoarse rapid maşina în U, cu un scrîşnet de saboţi, smulgîndu-i lui Nell un chicotit nervos.

– Încă un minut... gîfîi el. Un minut doar...

În sfîrşit, frînă în faţa casei lui Nell, cu o smucitură violentă.

Abia mai reuşi să oprească motorul înainte de a se repezi spre ea. Îi găsi gura din nou, lăsîndu-şi mîinile să-i cutreiere trupul în voie.

– În casă...

Se simţea excitat şi nerăbdător ca un adolescent, deschizînd pe bîjbîite uşa maşinii.

– Să mergem în casă...

O luă pe Nell în braţe, cu respiraţia sacadată, în timp ce începeau deja să se lupte unul cu hainele celuilalt.

– O, cît îţi iubesc mîinile!... Vreau să le simt peste tot...

– O să am eu grijă... Of, ce naiba are uşa asta?

Uşa se deschise brusc şi căzură amîndoi grămadă peste prag.

– Aici... chiar aici... murmură Nell, trăgîndu-l cu degetele de crea.

– Stai... Doar o... să închid...

Zack abia mai reuşi să se rostogolească, trîntind uşa.

Camera era scăldată în lumina lunii. Pardoseala era tare ca piatra. Nici unul nu mai vedea nimic în jur, în timp ce-şi smulgeau hainele de pe trupuri. Zack îi întrezărea erotic potrţiuni de piele palidă, curbe blînde, linii delicate.

Voia să privească. Voia să se desfete.

Trebuia să primească.

Nell vibra sub el, ca un vulcan în pragul erupţiei. Străfulgerări albe, fiori de dorinţă, îi goneau prin tot trupul.

Se arcui, mai mult cerînd decît oferind, în timp ce unghiile lui i se înfigeau nervoase în spinare. Lumea se învîrtea tot mai repede şi mai repede, ca un carusel nebun, şi numai minunata greutate a trupului lui Zack deasupra o mai ţinea pe Nell ţintuită la pămînt.

– Acum! îl apucă ea de şolduri, desfăcîndu-şi coapsele. Acum acum acum...!

Zack se avîntă, lăsîndu-şi trupul s-o cucerească, lăsîndu-şi mintea în voia ei. Nell îl cuprinse ca un pumn fierbinte şi umed, iar el o simţi strîngîndu-se, întinzîndu-se ca un arc, înainte de a-şi da drumul cu un strigăt de triumf.

Orgasmul ei îi străbătu ca un val de nebunie.

Plăcerea ţîşnea ca un gheizer, inundînd simţurile, înecînd raţiunea. Zburînd liberă, Nell îl înfăşură cu totul, luîndu-l cu ea. •

Iar bucuria ei curată îl proiectă în abis.

CAPITOLUL 12

Îi sunau urechile. Sau poate nu era decît sunetul propriei lui inimi zbuciumîndu-se între coaste, ca un pumn pe clapele unui pian. Oricum, nu putea nici să-şi limpezească mintea, nici să- şi mişte trupul.

– Okay... reuşi el să gîfîie, trăgînd aer în piept. În regulă...

Şi, din nou:

– Cred că m-am împiedicat...

– Şi eu.

Nell zăcea sub el, în poziţia ideală pentru a-l săruta pe gît.

– Te-ai lovit?

– Nu. Mi-ai amortizat tu căderea.

Îi frecă gîtul cu vîrfurile dinţilor.

– Ce mai erou...

– Mhm... Pe bune...

– Te-am luat cam prea repede. Sper că nu te-ai supărat.

– Pe moment, mi-e cam greu să mă plîng.

Zack îşi găsi energia de a se rostogoli într-o parte, trăgînd-o după el.

– Dar sper că-mi vei da ocazia de a-mi arăta stilul şi finețea.

Nell înalță capul, scuturîndu-şi părul pe spate şi zîmbindu-i complice.

– Ce e? întrebă Zack.

– Mă gîndeam cît de mult îmi place stilul tău. De fiecare dată cînd te zăream, astă-seară la petrecere, îmi venea să mă ling pe buze. Şeriful Todd, înalt şi chipeş, purtînd fără chef un costum cu cravată, fără să se atingă decît de-o bere, toată seara, ca să poată duce oamenii cu maşina acasă, şi privindu-mă cu ochii lui verzi şi răbdători pînă mă excitam atît de tare încît trebuia să mă duc la bucătărie ca să mă calmez.

– Chiar aşa?

Zack îşi ţrecu mîinile peste braţele ei.

– Ştii la ce mă gîndeam eu cînd mă uitam la tine?

– Mai mult sau mai puţin...

– Mă gîndeam că arătai ca o dansatoare, graţioasă şi agilă. Şi încercam să nu-mi imaginez ce purtai pe sub cămaşa albă scrobită şi vestuţa aia sexy...

Nell îşi azvîrli capul pe spate.

– O, Doamne! Mă simt plină de viaţă! Nu vreau să mai înceteze niciodată!

Se aplecă din nou, îl sărută apăsat, apoi se ridică în picioare.

– Vreau să beau şampanie. Vreau să mă îmbăt şi să fac dragoste cu tine toată noaptea.

– Îmi place ideea.

Zack se săltă în şezut, după care făcu ochii mari, cînd Nell deschise larg uşa.

– Ce faci?!?...

– Merg să aduc şampania din maşină.

– Aşteaptă să-mi iau pantalonii şi o aduc eu. Nell!

Stupefiat, sări în picioare, cînd Nell o zbughi afară, goală- puşcă.

– Pentru numele lui Dumnezeu!

Zack îşi înhăţă pantalonii şi se duse la uşă, cu ei în mînă.

– Vino-napoi imediat, pînă nu te arestez pentru încălcarea bunelor moravuri!

– Cine să mă vadă?

Se simţea fabulos, şi atît de firesc, goală în aerul răcoros al nopţii, care-i mîngîia pielea înfierbîntată de pasiune.

Îşi aruncă braţele în lături şi se învîrti pe loc, cu firele de iarbă gîdilîndu-i picioarele.

– Vino afară, e o noapte minunată! Luna, stelele şi glasul mării.

Arăta imposibil de ispititoare, cu părul auriu argintat de lumina stelelor, pielea albă ca laptele lucind irizat şi faţa ridicată spre cer.

Apoi, privirea ei întîlni ochii lui Zack, cu o intensitate atît de puternică încît îi tăie respiraţia. Un moment, Zack fu gata să jure că scînteia toată.

– Există ceva în aer, spuse Nell, întorcîndu-şi mîinile cu căuşurile palmelor în sus, ca şi cum ar fi putut capta astfel suflarea nopţii. O simt înăuntrul meu, ca o pulsa-

ţie... Şi cînd simt asta, am impresia că aş putea face orice.

Întinse mîna spre el, cu palma făcută căuş.

– Vii să mă săruţi la lumina lunii?

Zack n-ar fi putut rezista, nici măcar nu încercă. Porni spre ea şi îi prinse mîna întinsă. Sub ploaia de lumină ce şiroia din cer, îşi coborî gura peste a ei, într-un sărut cald.

Cînd o luă în braţe, Nell îşi rezemă capul pe umărul lui, ştiind că acolo era binevenită şi în siguranţă.

Zack o duse în casă, pînă în vechiul pat care fremătă încet sub greutatea lor.

Mai tîrziu, îşi spuse în timp ce se pierdea într-însa, avea să se gîndească la ceea ce simţea îndrgostindu-se de o vrăjitoare.

Nell se trezi înainte de crăpatul zorilor. Îi simţi căldura şi greutatea. Firescul situaţiei, normalitatea lui statornică şi simplă, o liniştea şi o excitau în acelaşi timp.

Îi desenă în minte chipul, trăsătură cu trăsătură. Cînd îl termină, îl păstră acolo, în timp ce se dădea jos din pat.

Făcu un duş, apoi luă pe ea un şort şi o cămaşă cu mîneci scurte. Încet, culese hainele pe care şi le împrăştiaseră prin dormitor şi intră în bucătărie parcă plutind.

Niciodată nu mai simţise o asemenea dorinţă, încordată ca un animal gata să se repeadă şi s-o înfulece dintr-o înghiţitură.

Şi spera să mai treacă şi altă dată prin aceeaşi stare.

Nell Channing avea un amant. Iar acesta dormea în patul ei. În extaz, fierse cafeaua şi, în timp ce aroma acesteia parfuma aerul, frămîntă aluatul pentru chiflele

cu scorțișoară și pentru pîine. În timp ce lucra, cînta de una singură și se uita cum ziua cea nouă împodobea cerul cu trandafiri.

După ce stropi grădina și-și bău prima cafea, introduse o tavă cu chifle în cuptor. Cu cana într-o mînă și un creion în cealaltă, începu să pregătească meniul pentru săptămîna viitoare.

– Ce faci?

La auzul glasului somnoros al lui Zack, Nell tresări ca un iepuraș, vărsînd cafeaua pe hîrtie.

– Te-am trezit? Iartă-mă, am încercat să nu fac zgomot.

Zack întinse o mînă.

– Nell, nu-mi veni cu din-astea. Mă enervează.

Glasul îi era îngroșat de somn, iar Nell, împotriva propriei voințe, simți un junghi de teamă în stomac, cînd Zack se apropie de ea.

– Am să-ți cer un lucru.

Îi luă cana și bău o înghițitură, ca să-și limpezească glasul și gîndurile.

– Niciodată să nu mă confunzi cu el. Dacă mă trezeai din somn și aș fi fost nemulțumit, îți spuneam. Dar adevărul e că m-am trezit fiindcă tu nu mai erai în pat și mi-era dor de tine.

– Unele obiceiuri sînt greu de lepădat, oricît de tare te-ai strădui.

– Ei bine, mai străduiește-te.

Zack vorbise simplu, mergînd spre aragaz ca să-și toarne și el o cană.

– Ai pus deja ceva la copt? întrebă, adulmecînd prin aer. Maică Precistă... murmură el. Chifle cu scorțișoară?

În obrajii lui Nell se iviră gropițele.

– Şi dacă le-am pus...?

– Atunci voi fi sclavul tău.

– Ce uşor mi-e cu tine, şerifule! comentă Nell, scoţînd o mănuşă groasă din sertar. De ce nu stai jos? Îţi voi da micul dejun, apoi o să discutăm ce anume aştept de la sclavul meu.

Luni dimineaţă, Nell intră în *„Café Book"* încărcată cu cutii pline de bunătăţi, salută veselă şi urcă în goană la etaj.

Lulu se întrerupse din facturarea comenzilor prin poştă, cu buzele tresărindu-i, în timp ce Mia se întorcea dinspre rafturile unde aranja cărţile.

– Cineva a avut baftă în weekend-ul ăsta, comentă Mia.

– Ai s-o descoşi?

– Te rog!

Mia puse în raft încă o carte, apoi îşi scutură o scamă de pe fustă.

– Dansează driadele în păduri?

Amuzată, Lulu plescăi din limbă.

– Ei, atunci nu uita să-mi spui şi mie.

Mia intră în cafenea, unde domnea un miros irezistibil de chifle cu scorţişoară.

– Ai fost ocupată în weekend, comentă ea, privind peste delicatesele aduse.

– Te cred.

– Iar petrecerea de sîmbătă seara a fost grozavă. Ai făcut o treabă nemaipomenită, surioară.

– Mulţumesc.

Nell alinie chiflele, înainte de a-i turna Miei prima cafea de dimineaţă.

– În săptămîna asta am cîteva întîlniri cu diverşi posibili clienţi agăţaţi la petrecere.

– Felicitări. Dar...

Mia inhală mirosul cafelei.

– Nu cred că perspectiva comenzilor de aprovizionare e cea care te face să străluceşti aşa pe ziua de azi. Ia să gustăm noi una din chiflele astea...

Ocoli pînă după tejghea, în timp ce Nell alegea o chiflă.

– Categoric, arăţi ca o femeie care a făcut în weekend şi altceva pe lîngă gătit.

– Am lucrat şi în grădină. Pătlăgelele se coc de minune.

– Mm-hmm...

Mia ridică la buze chifla aromată şi muşcă din ea.

– Îmi imaginez că şi şeriful Todd a fost la fel de gustos. Sau şi mai şi. Vezi că deschidem în zece minute.

– N-ar trebui să vorbesc despre asta... E necuviincios, nu-i aşa?

– În nici un caz! E firesc şi necesar. Fii şi tu mai înţelegătoare, bine? N-am avut relaţii sexuale de un timp considerabil, aşa că am şi eu dreptul la un mic divertisment. Arăţi teribil de fericită.

– Sînt. A fost minunat.

Nell schiţă cîţiva paşi de dans în loc, apoi îşi luă şi ea o chiflă.

– Scandalos. Are o... bărbăţie nemaipomenită.

– Aha. Mmm, îşi trecu Mia limba peste buze. Hai, nu te opri tocmai acum.

– Cred că am bătut cîteva recorduri.

– Te lauzi, dar e-n regulă. Sîntem între prietene.

– Ştii care-i partea cea mai extraordinară?

– Sper că ai să-mi spui – şi asta, şi alte părţi...

– Nu se poartă cu mine ca şi cum aş fi în pericol să mă sparg, sau, cum să spun... rănită. Aşa că nu mă simt fragilă sau vulnerabilă în prezenţa lui. Prima dată abia am reuşit să ajungem în casă şi ne-am pomenit pe podea, smulgîndu-ne hainele de pe noi. Era atît de *normal*...

– Tuturor ne-ar prinde bine puţină normalitate dinasta, din cînd în cînd. Sărută nemaipomenit, nu-i aşa?

– Mamă, Doamne, şi cînd a...

Nell lăsă fraza neterminată, pălind.

– Aveam cincisprezece ani, îi explică Mia, muşcînd iar din chifla cu scorţişoară. M-a adus acasă de la o petrecere şi ne-am satisfăcut reciproc curiozitatea cu vreo două sărutări prelungite şi intense. Totuşi, chiar dacă n-am avut senzaţia că m-aş fi sărutat cu fratele meu, am stabilit că nu ne potriveam prea bine şi am rămas doar prieteni. Însă au fost într-adevăr nişte sărutări formidabile.

Îşi linse glazura de pe degete.

– Aşa că am o oarecare idee despre deliciile pe care le-ai trăit în weekend.

– Mă bucur că n-am ştiut înainte. S-ar fi putut să mă simt intimidată.

– Ce dulce eşti! Şi-acum ce ai de gînd să faci cu Zacharian Todd?

– Să-l savurez.

– Perfect răspuns.

– Şi are nişte mîini extraordinare, nu-i aşa? mai comentă Mia, îndepărtîndu-se.

– Ar cam fi timpul să închizi gura.

Rîzînd, Mia porni în jos pe trepte.

– Mai ales că e timpul să deschid prăvălia.

„Şi tu la fel, surioară", adăugă ea în gînd.

Mia n-ar fi fost surprinsă să afle că şi Zack trecea printr-un interogatoriu asemănător.

– Nu te-am prea văzut în weekend-ul ăsta.

– Am avut treburi. Şi ce, nu ţi-am adus un cadou?

Ripley se înfruptă cu entuziasm din prima chiflă.

– Mm... Delicioasă.... murmură ea. Cred că treburile tale nu sînt străine de cea mai bună bucătăreasă de pe insulă, de vreme ce ai primit o pungă cu şase chifle.

– Din care-au rămas numai patru.

Zack savura şi el una, în timp ce-şi parcurgea hîrtiile de pe birou.

– John Macey încă n-a plătit amenzile pentru parcare interzisă. Are nevoie să-i amintească cineva.

– Am să-i amintesc eu. Deci, Nell şi cu tine aţi trecut la rumba pe saltea?

– Ce inimioară romantică ai, Ripley! Nu ştiu cum treci prin viaţă, cu o asemenea greutate în piept.

– Ocolirea răspunsului înseamnă de obicei un răspuns afirmativ. Codul Poliţiei, articolul 101. Deci, cum a mers?

– Eu îţi pun vreodată întrebări despre viaţa ta sexuală?

Ripley îl ameninţă cu degetul, întrerupîndu-se un moment pentru a înghiţi.

– Da.

– Numai fiindcă sînt mai bătrîn şi mai înţelept.

– Mhm, vezi să nu.

Înhaţă încă o chiflă, nu numai fiindcă erau incredibile, ci şi ca să-l enerveze.

– Dacă-i pe-aşa, înseamnă că eu sînt mai tînără şi mai cinică. Îi vei studia trecutul în profunzime?

– Nu.

Zack deschise un sertar, puse punga cu chifle înăuntru şi îl închise la loc.

– Dacă ai intenţii serioase cu ea, ai nevoie de ajutor, Zack. N-a căzut din cer pe Insula Celor Trei Surori.

– Nu, a venit cu feribotul, replică el rece. Ce te roade, Ripley? Credeam că o simpatizezi.

– Într-adevăr. Ba chiar foarte mult.

– Dar, din motive care adeseori îmi scapă, şi pe tine te simpatizez cam la fel de mult. Ai o slăbiciune pentru fiinţele tulburate şi rănite, Zack, şi uneori, nu din vina lor, te pot muşca.

– M-ai văzut vreodată incapabil să-mi port singur de grijă?

– Te-ai îndrăgostit de ea.

Cînd Zack clipi din ochi, surprins, Ripley se ridică de pe birou, începînd să se plimbe nervoasă de colo-colo.

– Ce, mă crezi oarbă, sau proastă? te cunosc de-o viaţă şi-ţi ştiu toate intonaţiile, toate expresiile de pe mutra asta de fraier. Eşti îndrăgostit şi nici măcar nu ştii de cine.

– Este exact femeia pe care mi-am dorit-o toată viaţa.

Ripley, care tocmai dădea un şut în birou, se opri, ridicînd doi ochi blînzi şi neputincioşi.

– Of, Zack, mai dă-i dracului! De ce-a trebuit neapărat să zici una ca asta?

– Fiindcă ăsta-i adevărul. Aşa ni se întîmplă nouă, celor din neamul Todd, nu? Mergem cît mergem, singuri, şi pe urmă *zbang* dintr-o dată şi totul s-a terminat. Acum

m-a pocnit pe mine, şi-mi place. Da, îmi place tare mult.

– Bine, hai să revenim puţin în urmă.

Hotărîtă să-l ajute indiferent dacă el voia sau nu, Ripley se aplecă peste birou.

–.A avut probleme. A reuşit să scape, cel puţin temporar, dar tot le-a avut şi le mai are. S-ar putea să vină după ea. Dacă nu-mi făceam griji pentru tine, n-aş fi întrebat-o pe Mia. Mai repede mi-aş fi tăiat limba. Dar am întrebat-o, şi nu mi-a spus nimic clar.

– Iubito, ai dreptate cînd spui că mă cunoşti. Prin urmare, care crezi că e reacţia mea faţă de ceea ce mi-ai spus acum?

Ripley expiră şuierător.

– Că, dacă vine după ea, va avea de-a face cu tine.

– Eşti pe-aproape. N-ar trebui să pleci în patrulare, sau preferi să lucrezi tu la birou pe ziua de azi?

– Mai bine-aş mînca păduchi.

Ripley îşi puse şapca, scoţîndu-şi coada-de-cal prin fanta din spate.

– Ascultă, mă bucur că ai găsit o femeie care ţi se potriveşte. Şi mai mult mă bucur că-mi place şi mie. Dar Nell Channing nu e numai o fată drăguţă, cu un trecut tulbure, în stare să gătească precum o echipă de îngeri.

– Vrei să spui că mai e şi vrăjitoare, replică el nepăsător. Mda, am bănuit. N-am nici o problemă deosebită cu asta.

Şi, cu aceste cuvinte, Zack reveni la treburile zilnice, chicotind în sinea lui cînd Ripley trînti uşa după ea.

– Zeiţa nu cere jertfe, spuse Mia. E mamă. Şi, ca orice mamă, cere respect, iubire, disciplină, şi doreşte fericirea copiilor ei.

Seara era răcoroasă. Mia simțea deja mirosul sfîrșitului de vară. În curînd, pădurile verzi aveau să dobîndească alte culori, mai sălbatice. Văzuse deja omizile păroase, privise veveriţele adunînd grăbite alune. Semnele unei ierni lungi şi reci.

Pentru moment, însă, trandafirii erau înfloriți, iar cele mai plăpînde plante medicinale îşi răspîndeau mireasma printre pietrele din grădină.

– Magia izvorăşte din elemente şi din inimă. Dar ritualurile ei sînt oficiate cel mai bine cu unelte, chiar şi cu ajutoare vizuale, dacă vrei. Orice meşteşug se bazează pe anumite instrumente şi acţiuni de rutină.

Porni spre uşa bucătăriei şi i-o deschise lui Nell.

– Am cîteva pentru tine.

Încăperea era la fel de înmiresmată ca grădina. Mănunchiuri de plante se uscau agățate în cîrlige. Ghivece cu flori se înşirau de-a lungul bufetului neted. Pe aragaz stătea un fel de cazan, în care clocotea o fiertură cu aromă dulce de heliotrop.

– Ce fierbe acolo?

– A, un mic descîntec pentru o cunoştință care va da un interviu de angajare săptămîna asta. E neliniştită.

Mia îşi trecu o mînă prin aburi.

– Heliotrop pentru succes, floarea-soarelui pentru carieră, puține alune ca să comunice mai bine – unele, altele... Voi încărca pentru ea cu putere unele cristale potrivite, ca să şi le țină într-o punguță, în poşetă.

– Va primi slujba?

– Asta depinde de ea. Meşteşugul nu ne promite îndeplinirea tuturor dorințelor, nici nu e o proptea pentru cei slabi. Şi-acum, uneltele tale, continuă ea, arătînd spre masă.

Le alesese atent, cu imaginea lui Nell în minte.

– După ce ajungi acasă, va trebui să le cureți. Nimeni nu are voie să le atingă fără permisiunea ta. Au nevoie de energia ta. Bagheta e făcută dintr-o ramură de mesteacăn tăiată de pe un copac viu, la solstițiul de iarnă. Cristalul din vîrful ei e de cuarț. Am primit-o în dar de la cea care m-a învățat pe mine.

Era minunată, îngustă şi netedă, dîndu-i lui Nell o senzație aproape mătătoasă cînd îşi plimbă un deget de-a lungul ei.

– Nu-mi poți da un lucru pe care l-ai primit cadou.

– Trebuie să fie dată mai departe. Vei avea nevoie şi de altele. Arama e foarte bună. Asta-i mătura ta, continuă ea, ridicînd o mătură.

Nell îşi stăpîni rîsul.

– Iartă-mă, n-aş fi crezut... o *mătură?*

– N-ai să călăreşti pe ea. O agăți la uşa casei, pentru protecție, şi o vei folosi pentru a înlătura energiile negative. O ceaşcă – din nou, într-o zi va trebui să ți-o alegi pe a ta, dar deocamdată e bună şi asta. Am cumpărat-o de la raionul de sticlărie din *„Island Market"*. Uneori, lucrurile simple dau cele mai bune rezultate. Pentagrama e din lemn de arțar. Trebuie să stea întotdeauna în picioare. Cuțitul nu se foloseşte la tăiat, ci la dirijarea energiei.

Nu-l atinse, ci îi spuse lui Nell s-o facă.

– Unii preferă spadele, dar cred că ție nu ți-ar plăcea, adăugă ea, în timp ce Nell explora cu degetul prăselele încrustate. Lama e tocită, aşa cum şi trebuie să fie. În schimb, stiletul e destinat să taie obiecte fizice. Are mînerul curbat, ca să-l poți ține bine cînd îți culegi ierburile şi plantele, cînd ciopleşti baghete, încrustezi lumînări şi

aşa mai departe. Există şi vrăjitoare de bucătărie, care-l folosesc ca să taie mîncarea. Tu hotărăşti, desigur.

– Desigur, îi dădu Nell dreptate.

– Cred că îţi poţi alege şi cumpăra singură un cazan. Cele mai bune sînt de fontă. Poţi găsi un arzător de tămîie care să-ţi placă la un magazin de suveniruri, iar tămîia cea mai accesibilă pe plan local provine din conurile şi rămurelele de brad. Cînd ai timp, îţi poţi prepara singură pulberea. Vei avea nevoie de cîteva coşuri de paie şi fîşii de mătase. Nu vrei să le scrii pe toate astea pe hîrtie?

Nell răsuflă scurt.

– Cred c-ar fi mai bine.

– Lumînările, continuă Mia, după ce-i dădu un bloc-notes şi un creion. Îţi voi explica scopurile culorilor şi ale simbolurilor. Am cîteva cristale pentru tine, dar vei avea nevoie de mai multe. Două duzini de borcane cu capac, o piuliţă, sare de mare. Am un pachet de Tarot pe care-l poţi lua cu împrumut, şi cîteva cutii de lemn, deşi ţi le voi cere înapoi şi pe astea. Totul, numai pentru început.

– E mai complicat decît crezusem.

– Există lucruri pe care le vei putea face numai cu mintea şi cu inima, iar altele care necesită recuzită – ca o prelungire a puterii şi din respect pentru tradiţie. Acum, că ai computer, va fi bine să-ţi ţii evidenţa vrăjilor.

– Să-mi ţin evidenţa vrăjilor pe computer?

– De ce să nu fim practici şi eficienţi? Nell, ai vorbit ceva cu Zack despre toate astea?

– Nu.

– Şi te temi de reacţia lui?

Nell atinse din nou bagheta, întrebîndu-se.

– Parţial, dar nu ajungem niciodată să discutăm su-

biectul. N-aş şti cu ce să încep. Nici faţă de mine însămi încă nu sînt pe deplin lămurită.

– Merge. Tu alegi ce dezvălui şi ce nu, la fel cum hotărăşti ce dai şi ce iei.

– Ripley avînd părerile pe care le are, m-am gîndit că s-ar putea ca şi el să fie de aceeaşi opinie. Cred că nu vreau să risc prea curînd.

– Cine-ar putea să ţi-o reproşeze? Hai să mergem la o plimbare.

– Ar trebui să mă întorc acasă. Aproape s-a întunecat.

– O să te-aştepte.

Mia deschise o casetă sculptată şi-şi scoase bagheta. Avea în vîrf o bilă de cuarţ fumuriu ca ochii ei.

– Ia-ţi-o şi tu pe-a ta. E timpul să înveţi cum se formează un cerc. Vom proceda simplu, îi promise ea, împingînd-o uşurel spre uşă. Şi, după ceea ce am eu în minte, aproape pot să-ţi garanez că sexul va fi senzaţional.

– Nu e vorba numai de sex, începu Nell, dar este un cîştig categoric...

În timp ce mergeau spre pădure, pe pămînt începu să se aştearnă o ceaţă subţire. Umbre prelungi se prelingeau din copaci, dîre negre pe cenuşiul palid.

– Se schimbă vremea, spuse Mia. Ultimele săptămîni ale verii mă fac întotdeauna să fiu melancolică. E ciudat, fiindcă îmi place toamna, cu aromele şi culorile ei, răceala tăioasă a aerului dimineaţa cînd ieşi din casă...

„Te simţi singură." Nell fusese cît pe ce s-o spună, înainte de a se stăpîni. Cum ar fi putut părea o asemenea afirmaţie altfel decît înfumurată şi mulţumită de sine, din partea unei femei care tocmai îşi găsise un amant?

Ajunseră într-o poiană unde ceața era albită de lumina lunii care răsărea. Globul argintiu al acesteia strălucea printre copaci. De pe ramurile din jurul poienii atîrnau smocuri de ierburi. Sticlirea cristalelor licărea uşor, iar vîntul blînd le făcea să răsune încet.

Iar sunetul vîntului, al pietrelor, al mării din apropiere, toate formau o melodie.

Luminişiul inspira o senzaţie primitivă, *esenţială*.

– E frumos aici, începu Nell, şi... mi-ar veni să spun „sinistru", dar nu în sens rău. Aproape te aştepţi să vezi stafii, sau călăreţi fără cap. Iar dacă i-ai vedea, ar arăta absolut firesc, deloc înspăimîntător.

Se răsuci în loc, risipind cu picioarele ceața în fişii ca de mătase cenuşie, şi simţi mirsemele de verbină, rosmarin şi salvie, aduse de briză de pe ramurile copacilor.

Şi încă ceva – distinse un murmur slab, aproape ca o muzică.

– Aici ai fost în noaptea solstiţiului, înainte de a veni pe faleză.

– Locul ăsta e descîntat, spuse Mia. Se zice că aici au stat surorile, acum trei sute şi ceva de ani, făcîndu-şi vraja care le-a creat limanul. Indiferent dacă e adevărat sau nu, întotdeauna m-am simţit atrasă încoace. Vom întocmi împreună cercul. E un ritual elementar.

Îşi scoase cuţitul ritual din buzunar şi începu. Fascinată, Nell repetă cuvintele, gesturile, şi nu fu surprinsă cînd prin ceața ca un fum începu să lucească un cerc subţrie de lumină.

– Chemăm Văzduhul, Pămîntul, Apa şi Focul să ne păzească cercul şi să ne îndeplinească dorinţa. Să ocrotească şi martori să fie la acest rit. Deschideţi-vă minţile spre vraja nopţii.

Mia îşi puse jos cuţitul şi bagheta, dînd din cap spre Nell, după ce repetase invocaţia.

– *Îţi poţi forma propriul cerc cum vrei, cu propriile tale* cuvinte, cînd vei fi gata. Sper să nu te deranjeze, dar eu prefer să lucrez înveşmîntată în cer, cînd vremea mi-o permite.

Cu aceste cuvinte, îşi scoase rochia şi o împături cu grijă alături.

Nell o privi cu gura căscată.

– Mda, în fine, n-aş spune că mă...

– Nu e strict necesar.

Fără să se jeneze de goliciunea ei, Mia îşi luă din nou bagheta.

– Eu în general prefer aşa, mai ales pentru ritualul ăsta.

Avea un tatuaj – sau un semn din naştere? se întrebă Nell. O mică pentagramă, pe pielea albă ca laptele a coapsei.

– Care ritual?

– Vom trage în jos luna. Unii – majoritatea – o fac de obicei cînd au sarcini grele, dar eu am nevoie uneori de energia ei suplimentară. Pentru început, deschide-te. Minte, răsuflare, inimă, şale. Ai încredere în tine însăţi. Fiecare femeie e guvernată de lună, la fel ca marea. Ţine-ţi bagheta în mîna dreaptă.

Reproducînd gesturile Miei, Nell ridică braţele, încet, după care apucă bagheta cu ambele mîini.

– În această noapte, la această oră, chemăm puterea lunii. Contopeşte-te cu noi lumină în lumină.

Încet, baghetele se întoarseră, îndreptate spre inimile celor două femei.

– Femeie şi zeiţă luminos strălucind. Putere şi bu-

curie scurgă-se din tine. Cum vom voi, aşa va fi.

Nell simţea într-însa un torent de energie şi lumină, răcoros, fluid şi puternic. Pulsînd, la fel cum părea să pulseze globul alb al lunii, în timp ce se înălţa graţios pe deasupra copacilor. Aproape că putea să vadă razele argintii cu margini albastre care se depănau în jos, pînă în făptura ei.

O dată cu puterea se scurgea un şuvoi de bucurie. Nell scoase un hohot scurt de rîs, în timp ce Mia îşi cobora bagheta.

– Uneori e minunat să fii fată, nu-i aşa? Acum vom închide cercul. Cred, surioară, că vei găsi o descărcare potrivită pentru toată această energie proaspătă.

Cînd rămase singură, Mia îşi puse în alicare propria ei energie pentru a lega un descîntec protector.

Nell avea multă putere naturală, în mare parte necaptată. Putea şi urma s-o ajute să şi-o exploreze, s-o controleze şi s-o rafineze.

Acum, însă, îi frămînta gîndurile un lucru mai urgent.

În cerc, în pădure, văzuse un lucru care lui Nell îi scăpase. Privise un singur nor negru lunecînd peste inima lunii.

CAPITOLUL 13

Ultimele trei săptămîni ale verii trecură ca prin ceaţă. Zilele erau pline de activitate şi planuri pentru comenzile pe care le primise.

Nell îşi petrecea aproape toate nopţile cu Zack – profitînd de ultimul val de căldură, cu cine la lumina lumînărilor şi ieşiri în larg seara, după care făceau dragoste îndelung, cu desfătare, în cuibul cald al patului ei.

O dată, aprinse lumînări roşii, pentru pasiune. Păreau să dea rezultate excelenete.

Cel puţin două seri pe săptămîni lua lecţii rituale cu Mia.

Şi, în zori, gătea în bucătăria ei.

Dimineaţa, o ceaţă fină ca vata subţire de sticlă sclipea pe sol, numai pentru a fi topită de soare, lăsînd pe

firele de iarbă nişte stropi de apă ca lacrimile pe gene.

Începeau ploile, scăldînd plajele şi falezele, pentru a înceta apoi din nou, pînă cînd Nell avea impresia că întreaga lume scînteia ca o bijuterie sub o emisferă de sticlă.

Şi ea se afla sub acea cupolă, îşi spunea Nell. În siguranţă, la adăpost, departe de lumea care făcea prăpăd dincolo de mare şi lagună.

Cu puloverul larg fluturînd în vîntul iute, salută cunoscuţii, se opri un moment la intersecţie, apoi traversă grăbită spre piaţă, să cumpere costiţe de porc pentru cină.

Pamela Stevens, care venise pe insulă cu soţul ei, Donald, într-o vizită la libera inspiraţie, scoase un uşor ţipăt de surprindere şi coborî geamul B.M.W.-ului sedan închiriat.

– N-am să opresc la nici unul din magazinele astea, Pamela, oricît de fercheşe ar fi, pînă nu găsesc un loc de parcare.

– Tocmai am văzut o fantomă, spuse Pamela, cu o mînă pe inimă, lăsîndu-se la loc în fotoliu.

– Pe-aici umblă vrăjitoarele, Pamela, nu fantomele.

– Nu, nu, Donald. Helen Remington. Soţia lui Evan Remington. Jur că i-am văzut stafia.

– Nu ştiu de ce ar face atîta drum pînă aici ca să bîntuie pe cineva. Ăştia nici locuri de parcare n-au...

– Nu glumesc. Femeia aia parc-ar fi fost sora ei geamănă, mai puţin părul şi hainele. Helen n-ar fi umblat nici moartă cu pulovărul ăla oribil.

Îşi lungi gîtul, încercînd să nu piardă din ochi piaţa.

– Opreşte, Donald. Trebuie să mă întorc şi s-o văd mai bine.

– Ziua mea e în aprilie, dar n-am să stau la discuții, pentru că...

Nell se întrerupse. Inima începu să-i bată cu putere. Ziua de naştere a lui Helen Remington era în aprilie.

Nell Channing avea trecută, pe toate actele de identitate, data naşterii în nouăsprezece septembrie.

– Nu ştiu la ce mă gîndeam... Mi-a scăpat...

Întrucît palmele i se umeziseră, şi le şterse grăbită de jeanşi.

– Am fost atît de ocupată, încît uitasem că se apropie ziua mea.

Toată plăcerea de a-i fi adus cadoul se risipise, lăsîndu-i lui Zack o senzație de gol în stomac.

– Nu face asta. Să ții secrete e una. Să mă minți în față e cu totul altceva.

– Îmi pare rău, îşi muşcă Nell buzele, ruşinată.

– Şi mie.

O cuprinse de bărbie şi-i ridic fața spre el, privind-o în ochi.

– Tot aştept să faci pasul, Nell, iar tu întîrzii. Te culci cu mine, fără nici o reținere. Îmi vorbeşti despre ceea ce vrei să faci mîine, şi mă asculți cînd îți vorbesc. Dar nu-mi spui nimic despre ziua cea de ieri.

Încercase să nu stăruie asupra acestui lucru, încercase să-şi spună, aşa cum îi spusese şi lui Ripley, că nu era important. Dar acum, lovit în plină față, nu se mai putea preface.

– M-ai primit în viața ta din prima zi cînd ai păşit pe insulă.

Era cu desăvîrşire adevărat. Ce rost ar fi avut să nege?

– Pentru mine, viața mea a început atunci. Nimic din

tot ceea ce a fost înainte nu mai contează.

– Dacă n-ar conta, n-ai considera că e nevoie să mă minți.

Panica o strîngea de gît. Nell încercă s-o alunge cu o ieşire furioasă.

– Ce importanță are dacă ziua mea e mîine, sau peste o lună, sau cu şase luni în urmă? De ce trebuie să aibă importanță?

– Ceea ce are importanță e că nu ai încredere în mine. Şi mi-e greu, Nell, pentru că sînt îndrăgostit.

– Of, Zack, nu poți să...

– Sînt îndrăgostit de tine, repetă el, luînd-o în brațe pentru a o ține nemişcată. Şi o ştii şi tu.

Şi, desigur, acest lucru era la fel de adevărat.

– Dar nu ştiu ce să fac. Nu ştiu ce să fac cu ceea ce simt pentru tine. Nu mi-e deloc simplu să am încredere în asta, şi în tine. Mie nu mi-e simplu.

– Vrei să accept ceea ce-mi spui, dar refuzi să-mi explici de ce nu e simplu. Joacă cinstit, Nell.

– Nu pot.

O lacrimă i se prelinse printre gene, lucindu-i în josul obrazului.

– Iartă-mă.

– Dacă aşa e, atunci ne mințim amîndoi.

Îi dădu drumul din brațe şi plecă.

Să ciocănească la uşa lui Zack era unul dintre cele mai grele lucruri pe care le făcuse Nell în viața ei.

Acum trebuia să facă față mîniei, s-o ia pieptiş. Şir fără nici o apărare. ea cauzase acel tumult, numai ea putea să-i pună capăt.

Îi deschise Ripley, în niște streci tăiați sub genunchi

şi un tricou pătat de transpiraţie între sîni. O privi pe Nell lung, rece, rezemîndu-se de tocul uşii.

– Nu eram sigură că te-am auzit bătînd. Trăgeam de greutăţi şi pusesem muzica tare.

– Speram să vorbesc cu Zack.

– Mda, am bănuit. L-ai ofticat rău. Pentru aşa ceva, e nevoie de multă muncă. Eu, una, am avut ani de zile să exersez, dar tu cred că ai un talent nativ.

Nell îşi strecură mîna în buzunar, atingînd peruzeaua pe care şi-o luase pentru a o ajuta să comunice. Trebuia să spargă pavăza, ca să ajungă la ţintă.

– Ştiu că e supărat pe mine şi are toate motivele să fie. N-am dreptul să mă scuz?

– Sigur, dar dacă ai de gînd s-o faci cu suspine şi filfîieli din gene, să ştii c-ai să mă enervezi. Eu sînt mult mai a dracu' decît Zack.

– N-am de gînd să plîng şi să dau din gene, se enervă şi Nell, făcînd un pas înainte. Şi nu cred că lui Zack i-ar plăcea că te-ai amestecat între noi. Eu, una, ştiu că nu-mi convine.

– Bravo ţie.

Satisfăcută, Ripley îi făcu loc să intre.

– E pe terasa din spate, se uită prin telescop şi-şi îneacă dracii în bere. Dar, înainte să te duci şi să-i spui tot ce ai de spus, am să-ţi spun eu ceva. Ar fi putut să-ţi cerceteze trecutul, să-l demonteze bucată cu bucată. Eu, una, aşa aş fi făcut. Dar el are principii, principii personale, aşa că n-a făcut-o.

Vinovăţia care o apăsase de cînd ieşise din casă deveni şi mai grea.

– Ar fi considerat necuviincios aşa ceva.

– Exact. Pe mine mă doare-n cot de buna cuviinţă.

Aşa că sau te lămureşti cu el, sau o să ai de-a face cu mine.

– Ne-am înţeles.

Ripley se întoarse spre scara care ducea la etaj.

– Ia o bere cînd treci prin bucătărie. Eu trebuie să-mi termin antrenamentul.

Nell se lipsi de bere, deşi i-ar fi plăcut un pahar mare cu apă rece ca să-i potolească arsura din gît. Nu mai avea chef de nimic.

Trecu prin livingul unde domnea o dezordine plăcută, prin bucătăria la fel de răvăşită, şi urcă pe terasă.

Zack stătea aşezat într-un şezlong mare, decolorat de vreme, cu o sticlă de Sam Adams între coapse şi telescopul îndreptat spre stele.

Ştia că Nell venise, dar nu dădu nici un semn. Mirosea toată numai a piersici şi nervi.

– Eşti supărat pe mine şi o merit. Dar eşti nedrept că nu mă asculţi.

– S-ar putea ca pînă mîine să devin mai drept. Ar fi mai bine să ai răbdare.

– Îmi asum riscul.

Se întrebă dacă Zack ştia ce însemna asta – cît de mult însemna faptul că-şi asumase un asemenea risc.

– Am minţit. Am minţit adesea şi cu talent, şi am s-o mai fac. Aveam de ales între cinste şi supravieţuire. Pentru mine problema e încă actuală, aşa că n-am să-ţi spun tot ceea ce ai nevoie să ştii. Tot ceea ce meriţi să ştii. Îmi pare rău.

– Dacă doi oameni nu au încredere unul în altul, n-au ce să caute împreună.

– Uşor de zis, Zack.

Cînd Zack întoarse privirea dinspre stele către ochii

ei, cu o expresie arzătoare, Nell făcu un pas spre el. Inima îi bubuia în piept. Nu se temea că ar fi încercat s-o lovească. Se temea că niciodată n-ar mai fi încercat s-o atingă.

– Aşa e, insistă ea. Ţie ţi-e foarte uşor să vorbeşti. Locul tău e aici. Dintotdeauna a fost şi nu trebuie nici să-l pui la îndoială, nici să lupţi pentru el.

– Dacă am un loc, spuse el pe un ton măsurat, a trebuit să-l merit. Ca toată lumea.

– Nu e acelaşi lucru, fiindcă tu ai pornit pe o bază solidă. În ultimele cîteva luni, eu n-am făcut altceva decît să muncesc ca să-mi merit locul aici. E cu totul altceva.

– Bine, poate că aşa este. Dar şi tu şi eu am pornit de la acelaşi nivel, Nell, cînd e vorba de ceea ce construiam împreună.

Construiam, îşi spuse ea. Nu *construim*.

– Am trăit cu un bărbat, timp de trei ani. Un bărbat care m-a făcut să sufăr. Nu numai cu palmele şi cu pumnii. Loviturile alea nu lasă urme de neşters. Altele, însă, da.

Expiră, pentru a scăpa de presiunea din piept. simţea că se sufocă.

– Îmi şterbea sistematic încrederea în mine însămi, respectul de mine, curajul, posibilităţile de a alege, şi o făcea atît de abil, încît cînd mi-am dat seama ce se întîmpla le pierdusem deja pe toate. Nu mi-e uşor să le reclădesc, încă mai muncesc la asta. Venind aici, mergînd pînă la tine acasă în seara asta, am avut nevoie de tot ceea ce am reuşit să adun din nou pînă acum. N-ar fi trebuit să mă încurc cu tine şi nici n-am dorit-o. Dar ceva în prezenţa noastră împreună mă face să mă simt din nou normal.

– Ăsta-i începutul unui discurs reuşit. Ce-ar fi să stai jos şi să vorbeşti mai departe?

– Am făcut ceea ce-am făcut ca să scapde el. Nu-mi voi prezenta scuzele pentru asta.

– Nici nu ţi le cer.

– Şi n-am să intru în amănunte.

Nell se întoarse, rezemîndu-se de balustradă, cu privirea spre ocean.

– Am să-ţi spun numai că parcă aş fi trăit într-o groapă tot mai adîncă şi mai adîncă şi tot mai neagră şi mai rece. Ori ce cîte ori încercam să mă tîrăsc afară, cădeam la loc.

– Dar ai găsit o cale de ieşire.

– Şi n-am să mă mai întorc. Orice-ar trebui să fac, oriunde ar trebui să fug, înapoi nu mă mai întorc. Aşa că am minţit şi am înşelat. Am încălcat legea. Şi te-am făcut să suferi.

Reveni spre el.

– Ăsta e singurul lucru pentru care îmi pare rău.

O spusese pe un ton sfidător, aproape furios, cu pumnii strînşi, albiţi.

În sufletul ei se războiau teroarea şi curajul, îşi spuse Zack.

– De ce credeai că n-aş înţelege?

– Zack...

Nell îşi ridică mîinile, apoi le lăsă să-i cadă din nou pe lîngă trup.

– Nici acum nu înţeleg. Cînd l-am cunoscut, nu eram o cîrpă de şters pe jos. Nu eram o victimă care aştepta să fie exploatată. Proveneam dintr-o familie normală şi solidă, eram educată, independentă, ajutam la conducerea unei firme de afaceri. Mai avusesem bărbaţi în

viața mea, dar nimic serios, numai relații normale, sănătoase. Şi dintr-o dată, m-am pomenit maltratată şi manipulată. Şi prinsă într-o capcană.

„O, fetița mea," murmură Zack în sinea lui, la fel ca atunci cînd Nell se pierduse cu firea în bucătăria cafenelei.

– De ce contini să te învinuieşti singură pentru asta?

Întrebarea lui îi întrerupse ritmul.

Un moment, nu putu decît să-l privească nedumerită.

– Nu ştiu...

Se aşează pe scaunul de alături.

– Primul pas ar fi să încetezi.

O spusese simplu, trăgînd o duşcă de bere. Încă mai era furios, dar nu pe ea ci, pentru prima oară, împotriva bărbatului – a ființei fără chip şi nume – care o mutilase.

Probabil avea să se descarce luînd la pumni sacul de box al lui Ripley, mai tîrziu.

– De ce nu-mi vorbeşti despre familia ta? sugeră el, oferindu-i berea. Ştii că mama mea habar n-are să gătească şi că tatălui meu îi place să facă fotografii cu jucăria lui cea nouă? Ştii că au crescut aici, pe insulă, s-au căsătorit şi au făcut doi copii? Iar pe sora mea o cunoşti personal.

– Tatăl meu era militar. Locotenent-colonel.

– Deci, ofițer... A cam văzut lumea, nu-i aşa?

– Mda, circula mult. Îi plăcea mereu să primească noi ordine. Să aibă noi sarcini, cred. Era un om bun, foarte stabil, cu un rîs cald, minunat. Îi plăceau filmele vechi cu frații Marx şi tartele cu alune de la Reese. O, Doamne...!

Durerea o sufocă, amuțind-o.

– E-atîta timp de cînd nu mai e... Nici nu ştiu cum se poate, parcă ar fi fost abia ieri.

– Cînd iubeşti pe cineva, trăieşte veşnic în sufletul tău. Şi eu mă mai gîndesc la bunica mea din cînd în cînd.

O luă de mînă, fără să *i-o strîngă.*

– Iar atunci, îi simt mirosul. Apă de lavandă şi mentă piperată. A murit cînd aveam paisprezece ani.

Cum de o putea înţelege atît de bine? Aceasta, îşi spuse Nell, era magia lui.

– Tatăl meu a murit în Războiul din Golf. Credeam că era invincibil. Întotdeauna mi se păruse aşa. Toţi spuneau că era un militar bun, dar eu îmi amintesc că fusese şi un tată bun. Mereu mă asculta cînd simţeam nevoia să-i spun ceva. Era cinstit şi drept şi avea un cod al onoarei personal, care însemna mai mult decît toate legile şi regulamentele. Şi a... Doamne...!

Întoarse capul, studiind faţa lui Zack.

– Abia acum mi-am dat seama cît de mult semeni cu el. I-ai fi plăcut mult, domnule şerif Todd.

– Îmi pare rău că n-am avut niciodată ocazia să-l cunosc.

Zack întoarse telescopul spre ea.

– Ce-ar fi să arunci o privire, să vedem ce găseşti acolo, sus?

Lipindu-şi ochiul de ocular, Nell începu să scruteze stelele.

– M-ai iertat.

– Să zicem că ai făcut unele progrese.

– Cu atît mai bine pentru mine. Altfel, Ripley m-ar fi luat în şuturi.

– Şi să ştii că dă nişte şuturi de te termină!

– Ţine mult la tine. Şi eu mi-am dorit întotdeauna un frate sau o soră. Mama mea şi cu mine am fost apro-

piate şi cred că ne-am apropiat şi mai mult după ce l-am pierdut pe tata. Dar întotdeauna mi-am dorit o soră. Ai fi plăcut-o pe mama. Era dură şi isteaţă, şi plină de umor. Şi-a întemeiat firma pornind de la zero, după ce a rămas văduvă. Şi a pus-o pe picioare.

– Seamănă cu altă cunoştinţă de-a mea.

Buzele lui Nell se arcuiră.

– Tatăl meu spunea mereu că o moşteneam pe ea. Zack, cea care sînt eu acum e cea care a fost înainte. Cei trei ani intermediari, aceia au fost aberaţia. N-ai recunoaşte-o pe persoana care am fost în acel timp. Şi eu abia dacă o recunosc.

– Poate că a trebuit să treci prin perioada aia ca să devii cea care eşti acum.

– Poate.

Lumina din telescop deveni ceţoasă: ochii i se umpluseră de lacrimi.

– Am sentimentul că dintotdeauna m-am îndreptat încoace. Toate acele mutări, în perioada mea de creştere... Mă uitam în jur şi-mi spuneam: nu, nu-i aici; nu încă. În ziua cînd am traversat cu feribotul şi am văzut insula plutind pe apă, am ştiut: acesta era locul meu.

Zack ridică mîinile împreunate ale amîndurora, sărutînd dosul mîinii ei.

– În ziua cînd te-am văzut la tejgheaua cafenelei, am ştiut.

Fiorul străbătu braţul lui Nell, pînă drept în inimă. Se cutremură.

– Am bagaje cu mine, Zack. Am complicaţii. Mai multe decît ţi-aş putea spune. Eşti mai important pentru mine decît am crezut vreodată că ar putea fi cineva. Nu vreau să-ţi încurc viaţa cu problemele mele.

– Din punctul meu de vedere, Nell, e prea tîrziu ca să ne mai facem griji cu asta. M-am îndrăgostit de tine.

Un nou fior prelung o străbătu.

– Sînt atîtea pe care nu le ştii şi ar fi de ajuns una singură dintre ele ca să te facă să te răzgîndeşti.

– N-ai o părere prea bună despre consecvenţa mea.

– O, ba da, ba am... Bine.

Îşi retrase mîna şi se ridică. Făcea faţă mai bine crizelor stînd în picioare.

– Îţi mai pot spune un lucru şi nu cred că ai să-l înţelegi, nici c-ai să-l accepţi.

– Eşti cleptomană.

– Nu.

– Agentă a unei grupări separatiste clandestine.

Nell reuşi să rîdă.

– Nu. Zack...

– Stai, că mai am una. Eşti una din startrekistele alea care pot recita în întregime dialogurile din fiecare episod.

– Nu, numai din primul act al filmului original.

– Ei, atunci e bine. De acord, mă predau.

– Sînt vrăjitoare.

– Da? Perfect. Ştiam.

– N-o folosesc ca eufemism, continuă ea nervoasă. Vorbesc la propriu. Fac vrăji, farmece, descîntece... Vrăjitorii.

– Mda, mi-am dat seama în noaptea cînd te-am văzut dansînd goală pe iarba din faţa casei, luminoasă ca o lumînare. Nell, am trăit toată viaţa pe Insula Celor Trei Surori. Te aştepţi să fiu stupefiat, sau să-mi încrucişez degetele ca să mă păzesc de dracul?

Nesigură dacă să fie uşurată sau dezamăgită de reacţia lui, Nell se încruntă.

– Cred că mă aşteptam să ai o oarecare reacţie...

– M-a pus un moment pe gînduri, recunoscu el. Dar, în fond, viaţa alături de Rip a atenuat şocul. Desigur, ea nu se mai ocupă de treburile astea de ani de zile. Dacă mi-ai fi spus că mi-ai descîntat de dragoste, sau aşa ceva, poate că aş fi fost cam iritat.

– În nici un caz n-am făcut-o! Nici măcar nu ştiu cum. Abia acum... învăţ.

– Deci, o ucenică vrăjitoare.

Amuzat, Zack se ridică şi el.

– Cred că Mia te va ajuta să progresezi rapid.

Oare pe omul acela nu-l surprindea chiar nimic?

– Acum două nopţi, am tras luna în jos.

– Asta ce naiba mai înseamnă? Nu, lasă, nu prea am cap pentru metafizică. Sînt un om simplu, Nell.

Îşi trecu mîinile în lungul braţelor ei, reuşind s-o excite şi s-o calmeze în acelaşi timp.

– Ba nu eşti simplu deloc.

– Sînt destul de simplu ca să ştiu că stau aici cu o femeie frumoasă şi las lumina lunii să se irosească.

Îşi coborî gura spre a ei şi o cuprinse într-un sărut voluptuos.

Cînd capul lui Nell se lăsă pe spate, într-o stitudine de abandon, şi braţele ei îl cuprinseră pe Zack de gît, o întoarse spre uşa cu geam.

– Vreau să te duc în pat. În patul meu. Vreau să te iubesc – pe tine, fiica militarului, cea care îşi moşteneşte mama.

Deschise uşa şi o trase pe Nell în casă.

– Cît te mai iubesc...!

Acolo, îşi spuse ea, în timp ce se lăsau pe pat, era adevărul.

Şi compasiunea. Zack avea să i le dăruiască, dimpreună cu dorinţa, şi cu nevoia.

Cînd o atingea, acei fiori, acele dureri blînde, acele tînjiri fluide, erau binevenite.

Jinduirea după un cămin, pe care o simţise, era împlinită.

CAPITOLUL 14

Ripley îşi opri maşina şi o privi pe Nell cum îşi scotea lucrurile din portbagaj.

Soarele apusese şi, o dată cu valul de frig care cuprindea insula adus de vîntul dinspre nord-est, turiştii se retrăgeau în hotel, sorbind băuturi calde.

Majoritatea localnicilor stăteau în faţa televizoarelor sau îşi terminau cina.

Ripley abia aştepta să se angajeze şi ea în aceleaşi activităţi.

Dar nu apucase să vorbească între patru ochi cu Nell din seara cînd aceasta îi bătuse la uşă.

– Sau începi foarte tîrziu, sau exagerat de devreme, strigă Ripley.

Înfofolită în canadiana cu căptuşeală de puf pe care

şi-o comandase de pe continent; Nell săltă în braţe o cutie grea.

– E al doilea început. Clubul de lectură condus de Mia şi-a terminat vacanţa de vară. Diseară are loc prima reuniune.

– A, mda...

Ripley coborî din maşină. Purta o geacă aviatică veche şi roasă şi cizme de piele.

Şapca de baseball fusese înlocuită cu una tricotată din lînă.

– Ai nevoie de ajutor?

– N-aş refuza...

Mulţumită că nu simţea nici o urmă de animozitate, Nell arătă cu cotul spre a doua cutie.

– Trataţia pentru întrunire. Vii şi tu?

– Nici o şansă.

– Nu-ţi place să citeşti?

– Ba da, îmi place să citesc, dar nu-mi plac grupurile. Grupurile sînt formate din membri. Iar membrii sînt aproape întotdeauna oameni. Aşa că... înţelegi restul.

– Oameni pe care-i cunoşti.

– Grupul ăsta e un stol de găini care vor petrece la fel de mult timp ciugulind ultimele bîrfe ca şi discutînd despre orice carte folosită ca scuză ca să plece seara de-acasă.

– De unde ştii, dacă nu faci parte din club?

– Să zicem că am un al şaselea simţ, cînd e vorba de aşa ceva...

– Bine...

Nell îşi echilibră cutia în braţe, pe cînd mergeau spre intrarea din spatre. În pofida vremii, salvia Miei era agăţată afară, la fel de roşie şi proaspătă ca în iulie.

– De-asta nu accepți Meșteșugul? Pentru că e ca o integrare într-un grup?

– Ar fi un motiv suficient. Pe lîngă asta, nu-mi place să mi se spună că trebuie să mă aliniez după o direcție stabilită cu trei sute de ani înainte de a mă fi născut eu.

O rafală de vînt îi făcu coada să flutute. N-o luă în seamă.

– Îmi rezolv problemele fără să boscorodesc peste un cazan în clocot și nu-mi place ca oamenii să se întrebe dacă voi veni călare pe mătură, cu pălăria neagră și țuguiată în cap.

– Despre primele două motive n-am nimic de spus.

Nell deschise ușa, intrînd în căldura primitoare dinăuntru.

– Dar celelalte două nu țin. N-am auzit-o niciodată pe Mia boscorodind, nici cu cazan nici fără, și nici n-am văzut pe nimeni uitîndu-se la ea ca și cum s-ar fi așteptat să descalece de pe mătură.

– Pe mine nu m-ar mira.

Ripley intră în magazin, salutînd-o din cap pe Lulu.

– Lu.

– Rip.

Lulu continuă să instaleze scaunele pliante.

– Stai cu noi astă seară?

– Se joacă finala la hockey în iad?

– Din cîte-am auzit eu, nu, răspunse Lulu, adulmecînd. Simt cumva miros de ghimbir?

– Ai nimerit-o, răspunse Nell. Vrei să aranjez gustările într-un fel anume?

– Tu ești experta. Mia e încă sus. Dacă nu-i place cum le-ai pus, o să-ți spună.

Nell duse cutia la masă. Reușise să fisureze cara-

pacea lui Lulu, dar mai avea pînă s-o spargă complet. Recunoştea că această misiune devenea o ambiţie personală.

– Crezi că aş putea sta şi eu la discuţii?

Lulu o privi cu ochii îngustaţi, pe deasupra ochelarilor.

– Ai citit cartea?

La dracu'! Nell scoase platoul cu turtă-dulce, sperînd ca aroma de ghimbir să-i sporească şansele.

– Păi, nu... N-am ştiut despre club pînă săptămîna trecută, şi...

– Oricine îşi poate dedica o oră pe zi lecturii. Indiferent cît de ocupat ar fi.

– Auzi, Lulu, ia nu mai fi aşa de scorpie!

Reproşul lui Ripley o făcu pe Nell să rămînă cu gura căscată, dar privirea piezişă pe care i-o aruncă lui Lulu îi dezvălui că aceasta zîmbea amuzată.

– Nu pot. O am în fire. Poţi rămîne, dacă rămîne şi ea, adăugă, arătînd cu degetul mare spre Ripley.

– Nu mă interesează să mă înhăitez cu-o ciurdă de cloşti care cotcodăcesc despre o carte şi despre cine cu cine se culcă şi cu cine n-ar trebui. Şi-n plus, n-am mîncat de cină.

– Cafeneaua mai e deschisă încă zece minute, o informă Lulu. Supa de şuncă şi mazăre de azi e delicioasă. Şi-ţi va prinde bine să stai un timp printre femei. Ca s-o explorezi pe femeia din tine însăţi.

Ripley pufni. Dar ideea supei – de fapt, a oricărei mîncări pe care nu trebuia să şi-o facă singură – era prea tentantă.

– Femeia din mine însămi n-are nevoie de nici un fel de explorări. E slabă şi rea. Supa însă am s-o gust.

Porni cu pas săltat spre scară.

– S-ar putea să stau douăzeci de minute, anunță ea peste umăr. Dar numai cu condiția să încep eu turtițele astea cu ghimbir.

– Lulu? întrebă Nell, în timp ce aranja turtele-dulci în formă de stea pe un platou de sticlă.

– Ce?

– Ți-aș zice și eu scorpie, dacă asta ne va apropia ca persoane dispuse să le exploreze pe femeile din noi înșine.

Lulu pufni la rîndul ei.

– Ești iute de gură, cînd ții morțiș. Stai pe propriile-ți picioare și te ții de cuvînt. Pentru mine, asta înseamnă destul.

– Și fac turte cu ghimbir de calitate superioară.

Lulu se apropie și luă o turtă-dulce.

– Lasă-mă pe mine să judec. Și vezi ca pînă la următoarea discuție să citești cartea pe luna octombrie.

Lui Nell îi apărură gropițele în obraji.

– Promit.

La etaj, Ripley tocmai o enerva pe Peg, cerîndu-i o frafurie de supă cu cinci minute înainte de ora închiderii. Era zarvă.

– Am o întîlnire, așa că dacă n-o termini pînă plec, va trebui să-ți speli singură farfuria.

– Pot s-o las în chiuvetă, la fel cum ai fi făcut și tu, ca s-o spele Nell dimineață. Și mai dă-mi pe lîngă ea și o ciocolată fierbinte. Tot cu Mick Burmingham te întîlnești?

– Exact. Ne cuibărim la căldurică și punem de-un festival video. O să ne uităm la „*Scream*" – unu, doi și trei.

– Vai, ce sexy! Dacă vrei s-o ştergi mai repede, n-am să te torn lui Mia.

Peg nu ezită.

– Mersi, răspunse ea, smulgîndu-şi şorţul. M-am dus!

Mulţumită că în cafenea nu mai era nimeni, Ripley se aşează să-şi savureze supa în tihnă.

Nimic nu i-ar fi putut tăia mai sigur cheful decît ţăcănitul tocurilor Miei pe podea, după nici un minut.

– Unde-i Peg?

– I-am dat liber. Are o întîlnire.

– Nu-mi convine să le dai angajatelor mele permisiunea de a pleca mai devreme. Cafeneaua se închide peste patru minute, iar în atribuţiile lui Peg intră şi curăţenia la casă, pe tejghea şi în bucătărie, *după* ora închiderii.

– Ei, am scos-o afară în şuturi, aşa că poţi să te iei de mine, nu de ea.

Intrigată, Ripley continuă să-şi mănînce supa, în timp ce o studia lung pe Mia.

Rareori i se întîmpla s-o vadă pe calma domnişoară Devlin nervoasă şi emoţionată. Îşi răsucea lanţul amuletei de la gît, în timp ce se ducea la tejghea, continuînd să bombăne.

– În unităţile alimentare există anumite reguli de igienă. Dacă eşti atît de generoasă cu Peg, fă bine şi spală tu mizeria asta.

– Vezi să nu, mormăi Ripley, deşi simţea un junghi de vinovăţie care ameninţa să-i alunge pofta de mîncare. Ai draci pe tine, ce ai...?

– Am o firmă, care îmi cere mai mult decît să umblu ţanţoşă prin sat, treabă care-i specialitatea ta.

– Fututе-n cur, Mia. Ţi-ar prinde bine.

Mia se răsuci spre ea.

– Spre deosebire de tine, pentru mine futaiul nu-i soluţia tuturor problemelor.

– Dacă vrei s-o faci pe Crăiasa Zăpezii numai fiindcă Sam Logan ţi-a dat papucii, n-ai decît...

Ripley nu termină fraza, căindu-se amarnic, în timp ce Miei i se scurgea tot sîngele din obraji.

– Scuză-mă. Am întrecut măsura. Pe departe.

– Las-o baltă.

– Eu, cînd dau un pumn sub centură, îmi prezint scuzele. Chiar dacă tu ai intrat aici cu chef de ceartă. De fapt, nu numai că-mi cer iertare, dar te şi întreb ce s-a întîmplat.

– De ce naiba te interesează?

– În mod normal, nu m-ar interesa. Dar, tot în mod normal, nu te văd cu draci. Care-i treaba?

Cîndva fuseseră prietene – prietene bune. Aproape ca două surori. Din acest motiv, Miei îi era mai greu să se deschidă decît dacă Ripley ar fi fost o străină.

Dar problema era mai importantă decît toate rîcile şi discordiile dintre ele. Se aşeză în faţa lui Ripley, privind-o în ochi.

– E sînge pe lună.

– Of, pentru...

Înainte ca Ripley să termine, mîna Miei se repezi spre ea, apucînd-o de încheietură.

– Se-anunţă probleme, probleme mari. O forţă întunecată. Mă cunoşti destul de bine ca să ştii că n-aş spune-o, nu ţi-aş spune-o ţie, mai ales, dacă n-aş fi sigură.

– Iar tu mă cunoşti destul de bine ca să ştii ce părere am despre semnele prevestitoare.

Totuşi, Ripley simţea un fior rece străbătîndu-i şira spinării.

– Se apropie, va fi aici după ce va muri ultima frunză, înainte de prima zăpadă. Şi de asta sînt sigură, dar nu-mi pot da seama ce esle, nici de unde vine. Ceva îmi blochează vederea.

Ripley era tulburată cînd ochii Miei deveneau atît de adînci şi de întunecaţi. Parcă s-ar fi citit o mie de ani în străfundurile lor.

– Orice problema va fi pe insulă, o rezolvăm noi, Zack şi cu mine.

– Nu va fi de ajuns atît, Ripley. Zack o iubeşte pe Nell, iar tu ţii la Zack. Ei sînt în centrul problemei. O simt. Dacă nu eşti elastică, ceva se va frînge. Ceva ce nimeni din noi n-o să mai poată îndrepta. Nu pot face singură tot ceea ce este necesar, iar Nell încă nu e gata.

– În felul ăsta nu te pot ajuta.

– Nu vreî să mă ajuţi.

– Nu pot sau nu vreau, tot aia e.

– Într-adevăr, spuse Mia, ridicîndu-se în picioare.

În ochi nu i se citea furia – aceea ar fi fost uşor de înfruntat – ci oboseala.

– Negi ceea ce eşti, pierzi ceea ce ai. Sper sincer că nu regreţi.

Şi coborî la parter, ca să le ureze bun-venit membrelor clubului şi să înceapă şedinţa.

Rămasă singură, Ripley îşi rezemă bărbia în pumn. Era un complex de vinovăţie, atîta tot.

Cînd din ochii Miei nu ţîşneau mici săgeţi duşmănoase, începea s-o potopească vinovăţia.

Dar Ripley n-avea de gînd să se lase cu una cu două.

Orice pată roşie peste lună nu se putea datora decît vreunui fenomen atmosferic, n-avea nici o legătură cu ea.

Se auzeau vocile femeilor începînd să turuie în librărie şi se simţea mirosul tămîiei aprinse de Mia pentru protecţie.

Ripley preferă să se retragă prin spate. Acum, nici un regiment de buldozere n-ar mai fi putut-o împinge spre adunătura aia de muieri gureşe.

Lîngă uşa din dos văzu arzînd o lumînare neagră şi groasă, pentru a respinge relele. Ar fi zîmbit cu dispreţ, dar privirea îi fu atrasă în sus.

Cercul palid al lunii era învăluit într-o ceaţă subţire, sîngerie.

Ripley îşi înfundă mîinile în buzunare şi coborî ochii spre cizme, pornind spre maşină.

Nu-i mai ardea să zîmbească.

După ce ultima membră a clubului de lectură ieşi pe uşă, Mia încuie magazinul.

Nell strîngea deja farfuriile şi şervetele, în timp ce Lulu închidea casa.

– A fost distractiv! comentă Nell, adunînd ceştile de cafea, cu clinchete vesele. Şi foarte interesant. Niciodată n-am mai discutat în felul ăsta despre o carte. Promit că pe cea de luna viitoare o voi citi cu atenţie, ca să pot contribui şi eu.

– Mă ocup eu de vase, Nell. Cred că eşti frîntă de oboseală.

– Nu sînt obosită deloc. Astă seară a fost atît de multă energie aici...! Mă simt activată complet!

– Zack nu te aşteaptă?

– În seara asta nu. I-am spus că nu e rost de petrecere.

Lulu aşteptă pînă cînd Nell urcă la etaj.

– Ce s-a întîmplat? o întrebă ea pe Mia.

– Nu sînt prea sigură...

Ca să aibă o ocupaţie, Mia începu să strîngă scaunele pliante.

– Şi tocmai asta mă îngrijorează cel mai mult. Se apropie ceva, şi nu-mi pot da seama ce anume. Astă seară nu-i nici un pericol...

Ridică privirea în lungul scării, pe cînd ducea scaunele spre magazie.

– Şi nici mîine seară...

– Ea e centrul, comentă Lulu, aducînd şi ea un braţ de scaune.

– Cred că am simţit-o tot timpul şi n-am prea menajat-o. Dar adevărul e că-i o fată bună şi munceşte pe brînci. Vrea cineva să-i facă ceva?

– I-a şi făcut, şi nu-l voi lăsa să continue. Am să-ncerc o preîntîmpinare, dar trebuie să mă pregătesc. Am nevoie să-mi limpezesc mintea. Timp este. Nu ştiu cît anume, dar va trebui să fie de ajuns.

– Ai să-i spui?

– Încă nu. Va trebui să-şi facă propriile pregătiri şi purificări. E îndrăgostită, iar asta îi dă putere. Va avea nevoie de putere.

– Ţie ce-ţi dă putere, Mia?

– Hotărîrea. În cazul meu, dragostea n-a avut niciodată efect.

– Am auzit că e la New York.

Mia ridică din umeri.

Ştia la cine se referea Lulu şi o irita faptul că i se

pomenise despre Sam Logan de două ori în aceeaşi seară.

– New York-ul e un oraş mare, spuse ea sec. Acolo are destui prieteni. Nu vreau decît să termin şi să mă duc acasă. Am nevoie de somn.

– Idiotul... bombăni Lulu printre dinţi.

În lume erau prea mulţi bărbaţi idioţi, după părerea ei. Şi majoritatea dădeau peste femei încăpăţînate.

Vrăjile erau, de fapt, un fel de reţete, conchise Nell. Iar cu reţetele se simţea în elementul ei.

O reţetă avea nevoie de timp, de grijă şi de ingrediente în proporţii potrivite. Adăugînd puţină imaginaţie, devenea o specialitate personală.

Probabil pe Mia ar fi amuzat-o faptul că Nell considera manualul de vrăji pe care i-l dăduse un fel de carte de bucate metafizică.

– Descîntece de dragoste, descîntece de izgonire, descîntece de apărare, intonă ea, întorcînd paginile. Descîntece de legare, descîntece de bani, descîntece de tămăduire.

De toate pentru toţi, îşi spuse, amintindu-şi avertismentul Miei de a avea mare grijă ce anume îşi dorea.

O dorinţă neglijentă sau egoistă putea avea efecte de bumerang, cel puţin neaşteptate, dacă nu chiar neplăcute.

Avea să rămînă la un nivel simplu, alegînd o vrajă care nu implica pe nimeni şi nu putea provoca accidental nici un rău sau complicaţie.

Îşi luă mătura şi înlătură energiile negative, după care o puse lîngă uşa bucătăriei, pentru a le împiedica să intre la loc.

Alese lumînările, înscriind pe ele simbolurile potrivite, apoi cîteva cristale, ca să stimuleze energia. Le aranjă lîngă ghiveciul cu geranii degerate pe care îl luase de pe veranda lui Zack.

Expiră aerul din plămîni, apoi inspiră iar, adînc.

Privi descîntecul de tămăduire pe care Mia îl scrisese cu cerneală indiană pe o filă de pergament şi, închizînd ochii, potrivi în minte cuvintele după scopul pe care îl urmărea.

– Şi începem... şopti ea. Acest boboc vătămat caut să-l tămăduiesc, din ofilitele petale frumuseţe nouă să dezvăluiesc. Ăă... prea devreme a înflorit, culoarea lui rău n-a făcut, doar bucurie a dăruit. Floarea din el e liberă şi vie. Aşa voiesc eu, aşa să fie.

Îşi muşcă buzele şi aşteptă. Bobocul se încăpăţîna să rămînă veştejit în glastră. Nell se aplecă, căutînd atentă vreun semn de înverzire.

Apoi se ridică din nou.

– Hm... Se pare că încă nu-s gata să le fac singură.

Dar poate trebuia să mai încerce. Avea nevoie să vizualizeze, să *vadă* planta vie şi înflorită.

Avea nevoie de mirosul frunzelor şi al petalelor, care să-i canalizeze energia.

Sau, poate, era vorba de energia plantei?

În orice caz, jalnică era vrăjitoarea care se lăsa păgubaşă după prima încercare nereuşită.

Închise din nou ochii, apoi tresări, auzind o bătaie în uşă.

Se răsuci într-acolo atît de repede, încît Diego o zbughi speriat prin cameră.

Chicotind, Nell deschise uşa, pentru a o vedea pe Ripley.

– Treceam pe-aici şi am văzut lumina lumînării. Ai o pană de curent...?

În timp ce vorbea, Ripley văzu lumînările rituale pe masă.

– A...

– Exersam şi, după rezultate, mai am mult de exersat. Intră.

– Nu vreau să te întrerup.

Începînd din seara şedinţei de la club, Ripley îşi impusese ca în fiecare seară să treacă pe la Nell, sau măcar pe strada ei.

– Asta nu-i planta moartă de pe veranda noastră?

– Încă n-a murit, dar nici mult nu mai are. L-am întrebat pe Zack dacă pot încerca s-o vindec.

– Să vrăjeşti o floare uscată? Hai că m-ai omorît.

– M-am gîndit că, dacă greşesc, nimeni nu va avea de suferit. Vrei un ceai? Adineaori l-am luat de la fiert.

– Mda, poate. Zack mi-a spus să te anunţ că vine aici cînd termină. Am avut un caz de beţie şi tulburare a liniştii publice. Minor, a şutit un bax de beri din frigiderul părinţilor. Zack îl conduce acasă. Mia ce mai face? întrebă Ripley, aplecîndu-se să-l ia pe Diego în braţe.

– Bine. În ultima vreme, pare cam distrată...

Nell înalţă sprîncenele.

– De ce întrebi?

– Fără nici un motiv. Cred că e ocupată cu planurile pentru Halloween.

– Vom împodobi magazinul. M-a avertizat că toţi copiii de pe insulă vor trece pe la cafenea pentru *trick or treat*.

– Cine se poate abţine să nu ceară dulciuri de la vrăjitoare? Acum te las...

Îl scărpină scurt pe Diego între urechi, lăsîndu-l jos.

– Zack trebuie să apară. Dacă te deranjează, pot să iau şi mortăciunea asta de-aici...

Aruncă o privire spre ghiveci, iar cuvintele îi pieriră în gît.

Tulpina verde şi sănătoasă era încununată cu petale stacojii.

– Ia te uită, japiţa...!

– Am reuşit! A mers!

Dintr-un salt, Nell ajunse la masă, îngropîndu-şi nasul în floare.

– Nu-mi vine să cred! Oh! Adică, voiam să cred, dar n-am crezut cu adevărat că voi reuşi. Nu-i aşa că-i minunat?

– Mda, e drăguţ...

Ripley cunoştea prea bine acel val de putere, acel fior luminos. Plăcerile, atît mici cît şi uriaşe. Le simţea vibraţia, în timp ce Nell ridica glastra cu un gest victorios.

– Nu e vorba numai de flori şi raze de lună, Nell.

– Ce s-a întîmplat? o întrebă Nell, strîngînd ghiveciul la piept ca pe un copil. Ce ţi s-a întîmplat, Ripley, încît duşmăneşti ceea ce ai?

– Nu duşmănesc nimic. Atîta doar că nu-mi doresc asta.

– Eu nu aveam nici o putere. Acum mă simt incomparabil mai bine.

– „Incomparabil mai bine" nu înseamnă să faci florile uscate să înflorească, ci să ai grijă de tine. Iar pentru asta n-ai nevoie de vrăji.

– Nu se exclud între ele.

– Poate că nu. Dar viaţa e de-o mie de ori mai simplă cînd nu le amesteci.

Ripley se duse la uşă şi o deschise.

– Vezi să nu-ţi laşi lumînările nesupravegheate.

Cînd sosi Zack, Nell pusese deja masa. Prin bucătărie plutea aroma de friptură şi mirosul rămaş de la lumînări.

– Iartă-mă că am întîrziat.

– Nu face nimic. A trecut pe-aici Ripley şi mi-a spus că ai să întîrzii.

– Atunci, cred că nu mai am nevoie de astea, spuse el, scoţînd de la spate un buchet de garoafe.

– Nu, dar am eu nevoie, replică Nell, luîndu-i-le din mînă. Mulţumesc. Mă gîndeam să încercăm vinul ăsta australian despre care am citit, dacă eşti tu bun să-l destupi...

– Perfect.

Zack se răsuci să-şi pună geaca în cui şi văzu ghiveciul cu geranii pe bufet. Tresări puţin, dar după o mică ezitare îşi văzu de treabă.

– Cred că nu cu îngrăşăminte chimice ai făcut chestia asta.

– Nu, răspunse Nell, cuprinzînd între degete cozile garoafelor. Te deranjează cu ceva?

– Nu mă deranjează. Dar, apropo de asta, una e s-o ştiu, alta s- o văd cu ochii mei.

Deschise sertarul ca să scoată un tirbuşon.

– În orice caz, nu trebuie să te scuzi pentru orice fleac.

– Te iubesc, Zack.

Zack se opri cu tirbuşonul într-o mînă şi sticla de vin în cealaltă. Şi, deodată, nu se mai putu mişca. Era copleşit de emoţie.

– Mult am mai aşteptat să mi-o spui...

– Înainte, n-am putut-o spune.

– Şi acum de ce poţi?

– Fiindcă mi-ai adus garoafe. Fiindcă nu trebuie să mă scuz pentru orice fleac. Şi fiindcă iubirea e cea mai vitală magie. Vreau să ţi-o dăruiesc pe a mea.

Zack puse cu grijă tirbuşonul şi sticla pe masă şi păşi spre Nell. Cu blîndeţe, îi mîngîie obrajii şi părul.

– Toată viaţa te-am aşteptat...

O sărută tandru pe frunte.

– Şi vreau să-mi petrec tot restul ei alături de tine.

Nell nu-şi luă în seamă junghiul din stomac, concentrîndu-se asupra sentimentului de bucurie.

– Hai să ne dăruim unul altuia prezentul. Fiecare clipă e preţioasă.

Îşi rezemă capul de umărul lui.

– Fiecare moment contează.

CAPITOLUL 15

Evan Remington umbla prin încăperile casei sale ca un pălat, din Monterey. Plictisit, neliniştit, îşi contempla bogăţiile. Toate fuseseră alese cu grijă, fie de el personal, fie de un decorator, după instrucţiunile lui.

Ştiuse cu precize ce-şi dorea. Întotdeauna obţinuse orice voia. Cu orice preţ, cu orice efort.

Şi nimic nu-l satisfăcea.

Se gîndea la o licitaţie, ca să scape de obiectele pe care nu le mai dorea. Putea da de înţeles că se debarasa de acele lucruri pentru că îi aminteau prea dureros de răposata lui soţie.

De Helen a lui, cea frumoasă şi pierdută.

Se gîndea să vîndă chiar şi casa. Într-adevăr, îi amintea de ea.

Prima oară cînd se întorsese acasă, după dispariţia ei, fusese zdrobit de durere. Plînsese ca un nebun, trîntit pe patul pe care-l împărţise cu ea, strîngîndu-i în braţe cămaşa de noapte. Inspirîndu-i parfumul.

Îl devora o iubire arzătoare, iar durerea ameninţa să-l sfîşie de viu.

Îi *aparţinuse* lui.

Cînd valul trecuse, Evan începuse să rătăcească prin casă ca un duh, atingînd lucrurile pe care le atinsese ea, auzindu-i ecoul vocii, simţindu-i peste tot mirosul. Ca şi cum ar fi păstrat-o într-însul.

Stătuse o oră în debaraua ei, mîngîindu-i hainele. Şi uitînd de noaptea cînd o încuiase acolo pentru că se întorsese acasă cu întîrziere.

Medicul îi recomandase tratamente şi odihnă. Prietenii îl înconjuraseră cu compasiunea lor.

Începea să-i placă.

Într-o lună, uitase că el insistase ca Helen să se ducă în ziua aceea la Big Sur. Îşi închipuia că o îndemnase să nu plece, să rămînă acasă şi să se odihnească pînă se simţea bine din nou.

Şi, desigur, Helen nu-l ascultase. Niciodată nu-l asculta.

Duerea se transforma în furie, un torent de mînie pe care şi-l îneca în alcool şi singurătate. Îl trădase, plecase împotriva voinţei lui, insistase să se ducă la o petrecere frivolă, în loc să respecte dorinţa soţului ei.

Îi provocase o singurătate de neiertat.

Dar şi furia trecuse. Golul lăsat de ea se umplea cu o fantezie despre căsnicia lor. Îi auzea pe oameni vorbind despre ei ca despre perechea perfectă, spărţită brutal de o tragedie.

Citea același lucru în presă, îl asculta la știri. Îl credea.

Purta unul dintre cerceii ei pe un lanț, lîngă inimă, și lăsase ca vestea să transpire pînă la o sursă mass-media de încredere. Se spunea că și Clark Gable făcuse la fel cînd o pierduse pe Carole Lombard.

Cînd sună telefonul, nu-i dădu atenție, continuînd să mîngîie ușor cerculețul de aur cu încrustații, prin pînza subțire a cămășii.

– Domnule? Vă caută doamna Reece. Ar dori să vă vorbească, oricînd puteți.

Fără să spună nimic, Evan întinse o mînă după telefonul portabil.

N-o învrednici cu nici o privire pe servitoarea în uniformă care i-l adusese. Deschise ușa terasei și ieși în briza îmbălsămată, pentru a vorbi cu sora lui.

– Da, Barbara?

– Evan, mă bucur că te-am găsit. Săptămîna trecută am fost la o petrecere, foarte reușită și amuzantă... La Pamela și Donald. Pamela e uneori o pacoste pe capul omului, dar e clar că știe să dea petreceri. Și m-am gîndit că trebuie să-ți spun – sper să nu te superi. Mă temeam să nu afli de la altcineva.

– Ce, că-ți plac petrecerile Pamelei?

– Nu, dar mă tot pisa... o știi cum e...

– Despre ce anume?

– Acum două săptămîni a fost cu Donald într-o vacanță, în Est. La Capul Cod, în primul rînd, deși l-a convins să hoinărească puțin prin zonă și să stea la cîteva moteluri și pensiuni, ca nomazii. Și susține că, în timp ce erau acolo, vizitînd nu știu ce sat, a văzut o femeie care semăna perfect cu Helen.

Mîna lui Evan se strînse pe pahar.

– Cum adică?

– M-a înghesuit într-un colţ, la petrecere, şi a început să turuie. Susţinea că, în prima clipă, crezuse că a văzut o stafie. De fapt, era atît de insistentă în legătură cu asemănarea, ca şi cum ar fi fost... sosia lui Helen, încît m-a întrebat dacă nu cumva Helen avea o soră. I-am spus că n-avea nici o soră, bineînţeles. Cred că o fi văzut vreo blondă rafinată de aceeaşi vîrstă cu Helen şi a umflat totul în minte. Şi, după cum pălăvrăgeşte ea în stînga şi-n dreapta, n-am vrut ca tu să auzi vreun zvon care să te facă să suferi.

– E o idioată.

– Mă rog, cu siguranţă, are imaginaţie, continuă Barbara.

– Unde susţine Pamela că ar fi văzut stafia asta?

– A, pe nu ştiu ce insulă de lîngă Coasta de Est. Nu ştiu cum se numeşte, tot încercam să schimb subiectul. Ceva în legătură cu nişte surori.

Lulu locuia într-o căsuţă cît o solniţă, la două străzi distanţă de Strada mare. Casa ieşea în evidenţă, printre cele mai conservatoare ale vecinilor, datorită verandei şi a obloanelor roşii ca rujul de buze.

Pe peluza îngustă se afla un glob decorativ purpuriu, iar la umbra acestuia stătea ghemuit un gargui cu limba scoasă pe trecători.

Un dragon de vînt verde-iridiscent flutura pe acoperiş în chip de giruetă, lîngă un ciorap de vînt cu dungi viu colorate. Pe aleea scurtă staţionau demn un sedan negru ultimul tip şi Volkswagen-ul portocaliu Day-Glo al lui Lulu, model 1971.

Sub oglinda retrovizoare a acestuia atîrna o mascotă din aceeaşi epocă.

Urmînd instrucţiunile, Nell îşi parcă maşina la o casă distanţă, apoi luă cutia cu comanda şi o duse la uşa din spate.

Lulu îi deschise repede înainte de a apuca să ciocănească.

– Trebuie să ne grăbim, îi spuse ea, trăgînd-o în casă. I-am trimis pe toţi la o plimbare, dar cred că-n maximum douăzeci de minute vor fi înapoi. Syl mi-a stat ca un cui în cap, de cînd s-a născut.

– Sora ta.

– Părinţii mei insistă că aşa e, dar eu am îndoielile mele.

Imediat ce Nell puse cutia pe masa din bucătărie, Lulu îşi vîrî nasul în ea.

– Ideea că prin venele mele curge acelaşi sînge cu al încrezutei ăsteia înguste la minte îmi dă nevricale. Sînt cu un an şi jumătate mai mare, aşa că am trecut prin anii şaizeci la o diferenţă mică de vîrstă. Deosebirea e că ea şi-i aminteşte, ceea ce spune totul.

– Aha...

Nell încercă să şi-o imagineze pe Lulu în chip de hippie pe motocicletă, adeptă a dragostei libere, şi constată că efortul de imaginaţie nu era chiar atît de mare.

Pentru cina de familie, luase pe ea o cămaşă groasă care anunţa că i se terminase estrogenul şi avea un pistol.

Un avertisment corect, după părerea lui Nell.

– Hm... Totuşi, e frumos că uneori vă întruniţi aşa ca acum.

– Nu face decît să vină aici o dată pe an ca să se

dea mare față de mine. În Evanghelia după Sylvia scrie că o femeie nu e femeie decît dacă are un soț și copii, conduce un căcăcios de comitet și știe cum să decoreze pe neanunțate masa folosind crăci, scuipat și-o conservă goală.

– Noi vom face o treabă mult mai de soi.

Nell băgă friptura în cuptor, la încălzit.

– Am făcut-o în zeamă, așa că ai să iei sosul cu lingura, ca să-l servești peste garnituri. Salata de toamnă merge prima. Pentru plăcinta cu brînză și dovleac, le ceri să iasă din cameră.

– Asta o s-o uimească de-a binelea!

Lulu își mai turnă un pahar de vin, pentru a-și face curaj.

– Am avut un soț.

O spusese cu atîta înverșunare, cu atîta furie, încît Nell se întoarse spre ea, cu ochii mari.

– Așa...?

– Nu știu ce m-a apucat de-am vrut s-o facem cu acte. Nu eram nici drogată, nici nimic. Din prostie, cred, ca să dovedesc că încă mai eram o rebelă. Nu era bun de nimic, pe cît de chipeș, pe- atîta de puturos. După părerea lui, patul conjugal era unul unde te aciuiezi după ce te-ai tăvălit cu ultima fișneață pe care ți-a cășunat.

– Îmi pare rău.

– Nu e cazul. Omul cît trăiește învață. I-am dat papucii în optzeci și cinci. Nu mă enervează decît cînd Syl vine și se umflă în pene cu bărbat-su, care-i doar un contopist, cu plozii, care-s doi mucoși cu pantofi de două sute de dolari perechea, și cu bucuriile vieții în suburbii. Mai curînd m-aș împușca decît să locuiesc într-o casă șic în suburbii.

Întrcît vinul, sau poate prezența lui Syl, îi desferecase lui Lulu limba, Nell profită.

– Deci, n-ați crescut aici, împreună?

– Pe dracu'! Am crescut în Baltimore. Am întins-o la șapteșpe ani, direct la Haight-Ashbury. Un timp, am locuit într-o comună din Colorado, am călătorit, am cîștigat experiență... Cînd am venit aici, încă n-aveam douăzeci de ani. Și-au trecut treizeci și doi de-atuncea. Doamne...!

Revelația o făcu să-și dea paharul pe gît și să-și mai toarne.

– Bunica Miei m-a angajat să-i fac una, alta, iar cînd s-a născut Mia, mama ei m-a angajat să mă ocup de tot ce era nevoie. Cerly Devlin e destul de drăguță, dar adevărul e că n-o prea interesa creșterea copilului.

– Deci, tu ai crescut-o... Nu-mi dădusem seama.

Nu era de mirare că era atît de protectoare cu Mia.

– Indiferent ce crede sora ta, ai și tu o fiică, fie și numai una de suflet.

– Că bine zici!

Lulu dădu scurt din cap, apoi își puse paharul pe masă.

– Fă aici tot ce e de făcut, că vin și eu imediat.

Dădu să iasă, apoi se întoarse.

– Dacă Sylula Pilula vine înaintea mea, spune-i că sîntem colege și ai venit să mă întrebi ceva într-o problemă de serviciu.

– Nici o problemă.

Cu ochii la ceas, Nell pregăti masa, punînd salata și garnitura în frigider și cartofii cu fasole verde lîngă friptură.

Aruncă o privire în sufragerie, văzu că masa încă nu era pusă și începu să caute farfuriile și șervetele.

– Prima jumătate din onorariu, anunţă Lulu, revenind cu o pungă de hîrtie cam mototolită.

– Mulţumesc. Ascultă, nu ştiu ce farfurii voiai, dar cred că astea vor merge bine. Sînt simple, vesele, familiale...

– *Perfect, că tot n-am altele.*

Lulu o aşteptă pe Nell să se uite în pungă şi zîmbi încîntată cînd îi auzi exclamaţia de plăcere.

– O, nu, Lulu! Nu se poate!

Era un pulovăr simplu, pe gît, care putea fi purtat cu orice, din material uşor ca un nor, bleumarin închis, intens.

– Niciodată n-am mai avut aşa ceva.

Nell îl ridicase deja, frecîndu-şi-l de obraz.

– E absolut minunat.

– Porţi prea multe haine neutre.

Mulţumită, Lulu o şi ajută să şi-l ia pe ea, apoi făcu un pas înapoi ca să-şi admire opera.

– Alea îţi alungă toată culoarea din faţă. Ăsta o scoate în evidenţă, se potriveşte cu coloraţia ta. L-am început şi pe următorul, o tunică lungă, roşie.

– Nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc. Abia aştept să-l probez şi...

– S-au întors, şuieră Lulu, începînd imediat s-o împingă pe Nell spre uşă. Du-te! Ieşi!

– *Trebuie să pui salata chiar înainte de...*

– Bine, bine, valea!

Nell îşi strînse la piept pulovărul cel nou, în timp ce Lulu trîntea uşa după ea.

– ...a servi, încheie ea, începînd să chicotească.

Şi chicoti tot drumul, pînă la maşină.

Avea să-l poarte luni.

Deocamdată, cămaşa groasă era mult mai potrivită. Avea de lucru.

Cei trei dovleci o aşteptau pe masa din buătărie. Folosise deja o parte din miezul celui mai mare, pentru desertul lui Lulu. Aştepta doar să-i fie tăiaţi ochii şi gura.

Avea mîinile afundate pînă la coate în miez şi sîmburi de dovleac, cînd Zack intră pe uşă.

– Pe-al treilea îl fac eu.

Veni în spatele ei, cuprinzînd-o strîns în braţe.

– Sînt un maestru al felinarelor de Halloween.

– Cîte mai poţi afla despre oameni...!

– Vrei să-ţi arunc eu miezul?

– Să-l arunci? Şi eu cum îmi mai fac plăcintele?

Zack se încruntă, privind-o cum arunca bucăţile într-un castron mare.

– Vrei să zici că chiar foloseşti chestia aia?

– Sigur că da. Se vede că ai trăit foarte departe de realităţile vieţii, domnule şerif Todd. În sat e totul în ordine?

– Ca de obicei în duminicile din perioada asta a anului. I-ai pus totul la punct lui Lulu?

– Da. Nu ştiam că a fost măritată.

– Demult. Cu un hoinar care a lucrat un timp în port, am auzit. Parcă nici şase luni n-a durat, din cîte ştiu. Cred că asta a acrit-o faţă de bărbaţi, fiindcă de-atunci nimeni n-a mai văzut-o cu vreunul.

– A lucrat pentru bunica Miei, apoi pentru mama ei.

– Exact. Lu a crescut-o pe Mia. Mia a avut o relaţie cu Sam Logan – familia lui e proprietara hotelului. N-a ieşit, iar el a plecat de pe insulă. Să tot fie zece ani de-atunci, poate chiar mai mult.

– A, înţeleg...

Sam Logan, îşi spuse Nell. Bărbatul pe care-l iubise Mia cîndva.

– Sam şi cu mine am fost prieteni, în tinereţe, continuă Zack, în timp ce scobea dovleacul. Am pierdut legătura. Dar ţin mine că, pe vremea cînd Sam şi Mia erau împreună, Lulu stătea cu ochii pe ei ca un uliu.

Zîmbi, purtat de amintire, apoi scoase cuţitul din mijlocul dovleacului.

Nell îi văzu tăişul lucind în lumina becului, îl văzu şiroind. Văzu, în timp ce un vînt năvalnic îi umplea capul, sîngele care păta cămaşa şi mîinile lui Zack, scurgîndu-se într-o băltoacă la picioarele lui.

Fără să scoată nici un sunet, alunecă de pe scaun, în nesimţire.

– Hei, hei, hei...! Hai, Nell, gata acum, revino-ţi...

Glasul îi suna înfundat, ca şi cum amîndoi s-ar fi aflat undeva sub apă. Un obiect răcoros îi atinse faţa. Nell avea impresia că plutea în sus, din adîncuri, spre suprafaţă. Cînd deschise ochii, văzu o ceaţă albicioasă risipindu-se, strat cu strat, pînă ajunse să distingă chipul lui Zack.

– Zack!

Îngrozită, se repezi spre el, apucîndu-l de cămaşă în căutarea rănilor. Îşi simţea degetele îngroşate şi amorţite.

– Stai cuminte.

Lui Zack i-ar fi venit să rîdă de felul cum îl trăgea de nasturi, dacă n-ar fi fost palidă ca moartea.

– Culcă-te la loc, trage-ţi respiraţia...

– Sînge...! Peste tot e sînge!

– Şşt!

Prima lui reacție, cînd Nell leșinase, fusese de panică, și procedase ca întotdeauna. Făcînd primul lucru la îndemînă.

O luase în brațe, cărînd-o pînă la canapea, și o reanimase. Acum, frica pătrunzătoare pe care o emana Nell îi umplea stomacul de noduri.

– Sînt sigur că azi n-ai mîncat nici cît o păsărică, așa-i? Cineva care gătește atît de mult ca tine ar trebui să știe ce înseamnă mesele la ore fixe. Îți aduc un pahar cu apă și ceva de mîncare. Dacă nici atunci n-ai să te poți ține pe picioare, am să chem doctorul.

– Nu sînt bolnavă. N-am nimic. Îți curgea sînge.

Își trecu mîinile tremurătoare peste pieptul lui.

– Toată cămașa ți-era plină de sînge, și mîinile, și dușmeaua... Și cuțitul... Am văzut...

– Nu-mi curge nici un strop de sînge, iubito. N-am nici o zgîrietură.

Zack ridică mîinile, arătîndu-i-le pe ambele fețe.

– Doar o iluzie optică, atîta tot.

– N-a fost nici o iluzie optică.

Nell îl cuprinse cu brațele strîngîndu-l feroce.

– Am văzut cu ochii mei. Nu te mai atinge de cuțit. Nu pune mîna pe el!

– Bine.

O sărută pe creștetul capului, mîngîindu-i părul.

– Nu mă mai ating de el. Totul e-n regulă, Nell.

Nell își strînse pandantivul în mînă, recitînd în minte un descîntec de protecție.

– Vreau să-ți pui talismaul ăsta.

Mai sigură acum, se retrase puțin și-i petrecu lănțișorul pe după gît.

– Tot timpul. Să nu ți-l scoți niciodată.

Zack privi inima cu încrustații de la capătul lanțului și avu cea mai firească reacție pentru un bărbat.

– Îți mulțumesc, Nell. Crede-mă că-ți sînt recunoscător. Dar așa ceva poartă numai fetele.

– Poartă-l pe sub cămașă, insistă ea, agitată. Nu e nevoie să-l vadă nimeni.

Îi petrecu lanțul pe după gît, în timp ce Zack se strîmba decepționat.

– Vreau să-mi promiți că n-ai să te desparți de el.

Anticipîndu-i următorul protest, îi cuprinse chipul între palme.

– A fost al mamei mele. E singurul lucru pe care-l mai am de la ea. Singurul pe care l-am adus cu mine. Te rog, fă asta pentru mine, Zack. Promite-mi că n-ai să ți-l scoți, sub nici un motiv.

– Bine. Îți promit, dacă-mi promiți și tu că mănînci ceva.

– Vom mînca supă e dovleac. O să-ți placă.

În noaptea aceea, în timp ce dormea, Nell alergă nebunește prin păduri, neputîndu-și găsi drumul prin întunecimea lunii.

O urmărea mirosul sîngelui și al morții.

CAPITOLUL 16

Nell îşi alungase din minte toate gîndurile negre, sau cel puţin încercase, şi se apucase de treabă. Servea cafea şi chifle, glumea cu clienţii. Îşi purta pulovărul cel nou şi amesteca supa de dovleac pe care o pusese la fiert pentru prînz.

Totul era firesc, aproape vesel. Atîta doar că toată dimineaţa îşi căutase instinctiv, de o duzină de ori, medalionul pe care nu-l mai avea la gît.

Şi, de fiecare dată, în minte îi reapărea imaginea lui Zack plin de sînge.

În dimineaţa aceea, Zack trebuise să se ducă pe continent, iar ideea că era plecat de pe insulă o neliniştea şi mai mult. Putea să fie atacat pe stradă, tîlhărit. Lăsat să zacă pînă murea din cauza hemoragiei.

La sfîrştul schimbului, ajunsese la concluzia că nu făcuse destul şi trebuia să-l ajute în continuare.

O găsi pe Mia servind un client cu cărţi pentru copii. Aşteptă, frîngîndu-şi mîinile în sinea ei, pînă cînd clientul se hotărî şi porni spre casă.

– Ştiu că eşti ocupată, dar doresc să-ţi vorbesc.

– Bine. Stai numai să-mi iau jacheta. Ieşim la o plimbare.

Mia reveni peste cîteva momente, cu o scurtă de piele peste rochie.

Ambele aveau culoarea puireului de castane, făcîndu-i părul să strălucească aprins, ca o coamă de flăcări.

Îi făcu un semn de salut lui Lulu, în timp ce ieşeau pe uşă.

– Îmi iau pauza de masă. Superb pulovăr, adăugă ea, trecînd pragul. Opera lui Lulu, nu-i aşa?

– Da.

– Ai mai trecut un obstacol. Nu ţi-ar fi lucrat ceva atît de fin, dacă nu se hotăra să te accepte. Felicitări.

– Mulţumesc. Am... Voiai să mîncăm ceva?

– Nu, clătină din cap Mia, inspirînd adînc.

Existau unele momente, rare, cînd se simţea încuiată în librărie. Cînd avea o nevoie disperată de spaţiu.

– Vreau numai să ne plimbăm.

Ripley avusese dreptate în legătură cu vara indiană. Frigul lăsase locul unor zile calde şi brize umede, care aduceau mirosuri de mare şi de pădure. Cerul era înnorat, iar copacii se profilau ca nişte ruguri pe fondul plumburiu. Oceanul oglindea cerul, iar valurile sale agitate anunţau furtună.

– În mai puţin de-o oră o să plouă, prezise Mia. Şi, priveşte, arătă ea spre mare.

Peste cîteva secunde, ca la ordin, un fulger în zigzag despică oglinda de oţel a cerului.

– Vine furtuna. Îmi place atît de mult o furtună zdravănă. Totuşi, mă şi nelinişteşte. Pe timp de furtună, vreau să fiu pe falezele mele.

Îşi scoase pantofii şi păşi desculţă pe nisip, ţinîndu-i de barete.

– Plaja e aproape goală, arătă ea. E ideală pentru plimbări, şi ca să-mi spui ce te frămîntă.

– Am avut o... nu ştiu dacă o pot numi viziune. Nici nu ştiu ce-a fost. Şi mă sperie.

Mia o luă pe Nell de braţ, continuînd să se plimbe agale.

– Spune-mi.

Cînd Nell termină de povestit, Mia îşi continuă în tăcere plimbarea.

– De ce i-ai dat pandantivul? întrebă ea, după un timp.

– A fost primul lucru care mi-a trecut prin minte. Un impuls. *Probabil fiindcă era obiectul cel mai important* pentru mine.

– Îl purtai asupra ta cînd ai murit. L-ai adus cu tine în noua ta viaţă. Este simbolul trecutului tău, legătura cu mama ta. Talismanul tău. Are o mare putere magică. Îl va purta, fiindcă tu i-ai cerut-o, iar asta îl va face să devină şi mai puternic.

– E doar un medalion, Mia. Tatăl meu i l-a cumpărate mamei de Crăciun, cîndva. N-are nici o valoare deosebită.

– Lasă că ştii tu mai bine. Valoarea constă în importanţa lui pentru tine şi în iubirea pentru părinţii tăi, iubire

pe care acum i-ai dăruit-o şi lui Zack.

– Şi este oare de ajuns? Nu văd cum ar putea fi. Ştiu ce a însemnat viziunea, Mia.

În timp ce rostea aceste cuvinte, groaza se întinse într-însa ca o fiară trezită din somn.

– În viziune, avea chipul palid, cenuşiu, iar sîngele... era atît de mult sînge... În viziune, era mort.

Îşi impuse s-o spună din nou:

– Era mort. Nu poţi face nimic?

Făcuse deja tot ce-i putuse trece prin minte, tot ce simţea că stătea în puterea ei.

– Ce crezi că aş putea face eu, ce tu n-ai făcut? întrebă Mia.

– Nu ştiu. Mult mai mult. A fost o premoniţie?

– Asta crezi?

– Da. Da.

Simplul gînd îi tăia respiraţia.

– Era atît de clară. Va fi ucis, şi nu ştiu cum.

– Ceea ce vedem noi nu sînt decît posibilităţi, potenţialuri, Nell. Nimic nu e absolut. Nimic, bun sau rău, nu este garantat. Şi s-a trimis această viziune, iar tu ai luat măsuri de protecţie.

– Nu există nici o cale de a-l opri pe cel care va încerca să-l rănească? O vrajă...?

– Vrăjile nu sînt soluţii pentru toate împrejurările, sau n-ar trebui să fie. Şi, ţine minte, ceea ce trimiţi se poate întoarce la tine sau la ai tăi, întreit. Atacînd un lucru, descătuşezi altul.

Nu-i spuse gîndul care-i venise în minte. „Opreşte cuţitul, şi s-ar putea să încarci un pistol."

– Vine furtuna, repetă ea. Iar în după-amiaza asta, nu numai fulgerele vor brăzda cerul.

– Ştii ceva...

– *Simt* ceva. Nu pot vedea limpede. Poate că nu-mi este dat să văd.

Acel obstacol o frustra – acela, şi conştiinţa faptului că ea, o vrăjitoare solitară atît de multă vreme, nu mai putea face singură ceea ce era de făcut.

– Te voi ajuta cît pot de mult, asta-i tot ce-ţi pot promite.

Chiar în timp ce se frămînta la gîndul că n-avea să fie de-ajuns, o văzu pe Ripley stînd la marginea nisipului.

– Uite-o pe Ripley. Cheam-o aici, dacă o chemi tu va veni. Şi spune-i şi ei ce mi-ai spus mie.

Nell nu fu nevoită s-o strige – numai să se întoarcă şi s-o privească.

Ripley, cu pantalonii ei de trening şi ghetele comode, porni spre ele.

– Dacă mai staţi mult pe-aici, o să vă prindă ploaia.

– Tunet... spuse Mia, şi un bubuit surd se rostogoli peste mare. Şi un fulger...

Acesta explodă ca un zid de foc, spre răsărit.

– Dar ploaia nu va începe încă vreo jumătate de oră.

– Acum anunţi şi prognoza meteo, Glinda? întrebă amabil Ripley. Ar trebui să te angajezi la televiziune.

– Nu-ncepe. Nu acum.

Nell se aştepta ca norii să-şi desfacă băierile din clipă-n clipă, dar puţin îi păsa.

– Sînt îngrijorată pentru Zack.

– Zău? Şi eu. Cînd fratele meu începe să poarte giuvaericale de fete, m-apucă toate grijile. Dar trebuie să-ţi mulţumesc că mi-ai dat ocazia să-l iau puţin la mişto.

– Ţi-a spus de ce anume poartă medalionul?

– Nu. Şi ezit să repet textual ce mi-a răspuns, într-o companie atît de elevată. Dar am început-o bine pe ziua de azi.

– Am avut o viziune... începu Nell.

– A, perfect!

Dezgustată, Ripley dădu să se întoarcă, dar se opri cînd Nell o apucă de braţ.

– Îmi placi, Nell, dar prevăd că ai să mă enervezi.

– Dă-i drumul, Nell. Îi e frică să asculte.

– Nu mi-e frică de nimic!

O irita la culme faptul că Mia ştia atît de exact cum s-o manipuleze.

– Dă-i bătaie, zi-mi ce-ai văzut în globul tău de cristal.

– Nu mă uitam în nici un glob de cristal. Mă uitam la Zack, spuse Nell.

Şi îi povesti tot ce se întîmplase.

Oricît de insistent nega, oricît de nepăsător ridica din umeri, Ripley era zguduită pînă-n adîncul sufletului.

– Zack îşi poate purta singur de grijă.

Se învîrtea încoace şi-ncolo.

– Ascultă, în caz că n-ai observat, e un ofiţer al legii perfect capabil şi instruit. Poartă armă şi ştie cînd s-o folosească, dacă e nevoie. I-aş încredinţa pînă şi propria mea viaţă.

– Cred că Nell se întreabă dacă ţi-o poate încredinţa ţie pe a lui.

– Am insignă, am armă, şi un croşeu de dreapta solid. Aşa rezolv eu lucrurile, replică Ripley furioasă. Dacă se ia cineva de Zack, poţi să pui pariu că va avea de-a face cu mine.

– Una de trei ori, Ripley.

Deliberat, Mia îi puse o mînă pe braţ.

– În cele din urmă, de asta va fi nevoie.

– N-am s-o fac.

Mia dădu din cap. Stăteau toate trei în cerc, sub cerul furios.

– Ai şi început s-o faci.

Instinctiv, Ripley se retrase cu un pas, rupînd legătura.

– Nu aşteptaţi nimic de la mine. Nu în sensul ăsta.

Le întoarse spatele şi, lovind nisipul cu picioarele, porni înapoi spre sat.

– O să să gîndească la asta, spuse Mia. Întrucît are un cap parcă făcut din granit, va dura mai mult decît *mi-ar conveni mie. Dar, pentru prima oară de ani de zile,* ezită.

O bătu pe Nell, liniştitor, pe umăr.

– Nu va risca viaţa lui Zack.

Se întoarseră la librărie şi, de cum păşiră înăuntru, începu o ploaie torenţială.

Nell aprinsese lumînările din cei trei dovleci nu numai cu scop decorativ, ci şi în scopul lor iniţial. Îi puse pe verandă, ca să alunge orice rele.

Măturase energiile negative şi aprinsese lumînări pentru linişte şi protecţie. Pusese pe pervaze jasp roşu şi mici ghivece cu salvie, şi pietre-de-lună şi tulpini de rosmarin sub pernele din pat.

Şi făcuse o oală de supă de pui.

Fierbea molcom, în timp ce afară ploua cu găleata, iar în casa ei era cald ca într-un cocon apărat.

Prin minte îi treceau zeci de scenarii, unul mai oribil

ca altul. În cele din urmă, nemaiputînd suporta, îşi luă haina. Avea de gînd să se ducă în port şi să aştepte feribotul. Să-i impună lui Zack să vină.

Deschise smucit uşa, în acelaşi moment cu un fulger. În întunericul care urmă, văzu umbra venind spre ea. Deschise gura să ţipe, după care, prin mirosul de ploaie, pămînt ud şi ozon, simţi izul iubitului ei.

– Zack!

Se repezi la el, cît pe ce să se rostogolească amîndoi de pe prag, dacă Zack n-ar fi prins-o la timp în braţe.

– Am fost atît de îngrijorată!

– Iar acum eşti atît de udă, replică el, ducînd-o pe sus în casă. A naibii zi mi-am mai ales şi eu ca să plec de pe insulă. Drumul înapoi a fost ca toţi dracii.

O lăsă pe picioare, apoi îşi scoase scurta udă.

– Aş fi sunat, dat n-am putut prinde legătura pe celular. Pe vremea asta, n-o să mai circule nici un feribot, pînă mîine.

Îşi trecu o mînă prin păr, împrăştiind stropi de apă prin jur.

– Eşti ud-leoarcă...

Uşurată, Nell îi văzu prin cămaşa lipită de trup forma medalionului, chiar deasupra inimii.

– Şi îngheţat de frig, adăugă ea, cînd îl luă de mînă.

– Trebuie să recunosc că de-o juma' de oră nu visez decît un duş fierbinte.

– Du-te să-l faci. Pînă atunci, eu îţi pun o farfurie de supă.

– Categoric, cea mai bună ofertă pe ziua de azi, comentă el, luîndu-i faţa în mîini. Îmi pare rău c-ai fost îngrijorată. Nu trebuia.

– Acum nu mai sînt. Hai, du-te, pînă nu răceşti.

– Noi, insularii, sîntem călîţi.

Totuşi, o sărută pe frunte şi porni direct spre baie.

Aşa cum stătea ghemuită lîngă el, cu palma peste inima care-i bătea statornic în pieptul lat şi puternic, Nell avea impresia că nimic nu i-ar fi putut atinge. Limanul ei era sigur, iar ei erau la adăpost.

Toate temerile şi grijile ei, groaza aceea înfiorătoare, păreau acum prosteşti.

Nu erau decît un bărbat şi o femeie care se iubeau, culcaţi într-un pat cald, ascultînd furtuna care se apropia de sfîrşit.

– Mă întreb dacă voi învăţa vreodată să manipulez obiectele, murmură Nell.

Zack chicoti.

– Iubito, le manipulezi de minune.

– Nu, îi dădu ea o palmă jucăuşă. Vreau să spun, să mut obiecte dintr-un loc în altul. Dacă aş putea, aş intona descîntecul potrivit şi ne-ar veni supa de pui la pat.

Întoarse capul spre el, sărutîndu-l pe umăr, apoi se dădu jos din pat.

– Întrucît nu sînt decît o ucenică începătoare, am s-o aduc cu mîinile mele. Aşteaptă-mă aici.

– De ce n-aş aduce-o eu?

Nell îi aruncă o privire peste umăr, în timp ce-şi lua halatul din debara.

– Ce deştept eşti, să te oferi după ce m-am ridicat deja!

– M-ai prins! Drept răsplată, iau ceva pe mine şi-am să vin şi eu să te-ajut.

– Perfect. Şi adu şi mormanul ăla ud din baie, dacă tot te dai jos din pat.

Morman ud? Zack avu nevoie de un moment pentru a-şi aminti ce se întîmplase la cîteva minute după ce intrase sub duş. Sări din pat şi alergă să-şi culeagă pantalonii muraţi de pe duşumeaua băii. Căutînd în buzunar, răsuflă uşurat cînd degetele sale găsiră o cutiuţă.

Nell pusese pe fundul de tăiat o pîine rotundă şi umplea cu supă farfuriile adînci, cînd Zack intră în bucătărie. Arăta atît de minunat, atît de firesc, în halatul ei roz şi pufos, cu picioarele goale şi părul ciufulit...!

– Nell, nu trebuie s-o lăsăm cîteva minute să se răcească?

– Ba da. Vrei şi puţin vin?

– Imediat.

Ciudat, crezuse că avea să fie nervos, măcar puţin... Şi cînd colo, era absolut calm. Îi puse mîinile pe umeri şi o întoarse cu faţa spre el.

– Te iubesc, Nell.

– Şi...

Atît apucă să spună, înainte ca buzele lui s-o amuţească.

– M-am gîndit la mai multe variante pentru mometul ăsta. Să te iau cu maşina la o plimbare, noaptea, sau la o plimbare pe plajă, la următoarea lună plină. Ori la o cină elegantă, la hotel. Dar pentru noi aşa e cel mai potrivit, acum şi aici.

Mica palpitaţie din stomacul ei era un avertisment. Dar nu putu face nici un pas înapoi. Nu mai putea să se mişte deloc.

– M-am gîndit la diverse moduri de a ţi-o cere, la cuvintele care s-ar potrivi cel mai bine şi felul în care ar trebui să le rostesc. Dar singurele care-mi vin acum în minte sînt astea: te iubesc, Nell. Mărită-te cu mine.

Nell expiră aerul din piept, în timp ce într-însa se războiau neputincioase bucuria şi durerea.

– Zack, sîntem împreună de prea puţin timp.

– Putem aştepta o vreme, dacă vrei, deşi nu văd ce rost ar avea.

– De ce n-am putea să lăsăm lucrurile aşa cum sînt?

Zack se aşteptase la multe reacţii, dar numai la acel tremur de teamă din vocea ei nu.

– Pentru că avem nevoie de o casă a noastră, de o viaţă a noastră, nu de frînturi dintr-a ta şi a mea.

– Căsătoria e doar o formalitate, atîta tot, se întoarse Nell spre dulap, căutînd orbeşte paharele.

– Pentru unii, răspunse el calm. Nu şi pentru tine sau pentru mine. Vreau să trăiesc alături de tine, să fac copii cu tine, să îmbătrînesc lîngă tine.

O ameninţau lacrimile.

Tot ceea ce spunea Zack era ce-şi dorea şi ea, din adîncul inimii.

– Mă iei prea repede.

– N-aş crede, spuse Zack, scoţînd cutiuţa din buzunar. Am cumpărat azi asta pentru că viaţa noastră împreună a început deja, Nell. E timpul să vedem încotro ne va duce.

Cu degetele încîrligîndu-i-se în palme, Nell coborî privirea. Îi cumpărase un safir, o piatră scumpă şi caldă, montată pe o bandă simplă de aur. Ştiuse că avea nevoie de căldură şi simplitate.

Evan alesese un diamant, o nestemată strălucitoare, în montură de platină, care-i stătuse pe deget rece ca un ciob de gheaţă.

– Îmi pare rău, Zack. Nu mă pot mărita cu tine.

Zack simţi junghiul în inimă, dar nici nu tresări.

O întrebă, privindu-i fața:

– Nell, mă iubești sau nu?

– Da.

– Atunci merit să știu de ce nu vrei să-mi faci o promisiune și s-o primești pe a mea.

– Ai dreptate.

Făcu un efort să stea dreaptă.

– Nu mă pot mărita cu tine, Zack, fiindcă sînt măritată deja.

Nimic nu l-ar fi putut năuci mai tare.

– Măritată? Ești *măritată?* Pentru numele lui Dumnezeu, Nell, sîntem împreună de luni de zile.

– Știu.

Acum nu mai era numai șocul, nu numai furia. Se uita la ea ca și cum ar fi fost o străină.

– Înțelegi, l-am părăsit. Cu mai mult de un an în urmă.

Zack se chinuia să treacă peste primul obstacol. Faptul că fusese măritată și nu-i spusese.

Dar nu putea trece pestre al doilea. Faptul că încă mai era măritată.

– L-ai părăsit, dar n-ai divorțat de el.

– Nu, n-am putut. Am...

– Și m-ai lăsat să te ating, te-ai culcat cu mine, m-ai lăsat să mă îndrăgostesc de tine, deși știai că *nu erai* liberă.

– Da.

În bucătărioară se infiltrase dintr-o dată un frig atît de pătrunzător, încît îl simțea pînă-n măduva oaselor.

– N-am nici o scuză.

– Nu te voi întreba cînd aveai de gînd să-mi spui. E clar că nu intenționai s-o faci.

Închise cutiuța cu un pocnet şi o îndesă la loc în buzunar.

– Nu mă culc cu nevestele altora, Nell. O vorbă să-mi fi spus, un singur cuvînt, şi n-am fi ajuns aici.

– Ştiu. Eu sînt de vină.

Pe măsură ce furia lui se întețea, înăsprindu-i fața, Nell simțea cum i se scurgea puterea pe care şi-o adunase, golindu-i de culoare obrajii.

– Şi crezi că asta le drege pe toate? replică el, cuprins de revoltă şi nefericire. Crezi că dacă iei vina asupra ta faci tabula futu-i rasa?

– Nu.

– Mama mă-sii!

Se răsuci dinspre ea şi observă cum tresări la vederea mişcării bruşte.

– Am să răcnesc cînd simt nevoia să răcnesc. Nu faci decît să mă înfurii şi mai tare, stînd aici ca şi cum ai aştepta să-ți trag un pumn în nas. N-am să te lovesc. Nici acum, nici altă dată. Iar dacă te întrebi cînd am s-o fac, te umileşti singură.

– Nu ştii despre ce e vorba.

– Într-adevăr, nu ştiu, fiindcă nu vrei să-mi spui.

Zack se stăpînea cît putea de mult, deşi continua să tremure de nervi.

– Sau, îmi spui exact atît cît să meargă totul înainte pînă data viitoare.

– Poate că aşa e. Dar te-am prevenit că nu-ți puteam spune totul. Că n-aveam să intru în amănunte.

– Ăsta nu-i un afurisit de amănunt. Încă mai eşti măritată cu individul care ți-a făcut ce ți-a făcut.

– Sînt.

– Plănuieşti să pui capăt căsniciei?

– Nu.

– Ei bine, e destul de clar, declară el, înhăţîndu-şi cizmele şi haina.

– Nu-l pot lăsa să afle unde sînt. Nu-l pot lăsa să mă găsească.

Zack dădu să deschidă uşa, apoi se opri un moment, cu mîna pe clanţă.

– Ai stat să te întrebi, măcar o dată ai stat să te uiţi la mine şi să te gîndeşti că aş face orice e de făcut pentru tine? Aş fi făcut-o, Nell, chiar şi pentru o străină, fiindcă asta e datoria mea. Cum ai putut să nu ştii că aş fi făcut-o şi pentru tine?

Ştia, îşi spuse Nell, în timp ce Zack pleca.

Era unul dintre lucrurile care o înspăimîntau cel mai mult. Neputînd plînge, se aşeză, nefericită, în casa pe care o făcuse să fie păzită – şi pustie.

CAPITOLUL 17

– L-am pierdut. Am distrus totul.

Nell stătea în livingul imens al Miei, în fața unui foc uriaş, sorbind o ceaşcă ce ceai cu scorţişoară. Isis îşi întindea peste poala ei trupul suplu şi cald, ca o pătură comodă.

Nimic nu reuşea să-i ridice moralul.

– Ai vătămat, poate. Iar ceea ce poate fi regăsit nu e pierdut.

– Nu pot s-o dreg, Mia. Tot ce mi-a spus e adevărat. Nu vreau să mă gîndesc la asta, s-o văd, dar aşa este. N-am avut dreptul să las lucrurile să devină atît de serioase.

– Întîmplător, n-am la îndemînă o bluză miţoasă, dar cred că putem aranja ceva.

La vederea privirii şocate a lui Nell, Mia ridică dintr-un umăr, elegant.

– Nu s-ar putea spune că nu vă înţeleg pe amîndoi. Dar... adevărul e, Nell, că amîndoi v-aţi îndrăgostit. Şi amîndoi faceţi faţă situaţiei în felul care vă e necesar fiecăruia. V-aţi dăruit unul altuia cîte ceva care nu i se dăruieşte oricui. Aşa ceva nu se poate regreta.

– Nu regret că-l iubesc, nici că mă iubeşte. Regret multe, dar nu şi asta.

– Atunci e bine. Va trebui să faci pasul următor.

– Nu există nici un pas următor. Nu mă pot mărita cu Zack fiindcă sînt unită prin lege cu altcineva. Şi chiar dacă Evan s-ar hotărî să divorţeze de mine în lipsă, sau cumva, tot nu m-aş putea mărita cu Zack. Actele mele de identitate sînt false.

– Fleacuri.

– Nu şi pentru el.

– Da, ai dreptate.

Mia căzu pe gînduri, bătînd cu unghiile în peretele ceştii.

– Unii cred că Zack, fiind aşa cum îl ştim, le vede pe toate numai în alb şi negru. Îmi pare rău că n-am gîndit atît de departe, ca să te previn. Îl cunosc, continuă Mia, ridicîndu-se. N-am prevăzut că urma să ajungă atît de repede la o uniune legală. Cînd e vorba de dragoste, sînt subiectivă.

Îşi mai turnă ceai, meditativ, şi începu să soarbă din ceaşcă, plimbîndu-se prin cameră. Unele dintre lumînările care o înconjurau erau aprinse. Cele albe, care aduceau pacea.

– L-ai rănit, Nell, pe două planuri. O dată, pentru că nu i-ai căzut în braţe, extaziată, cînd te-a cerut de soţie.

Se opri, arcuind o sprînceană.

– Ţi-am spus că sînt subiectivă, dar totuşi, cînd un bărbat cere de soţie o femeie, nu se bucură de loc dacă ea îi răspunde: nu, mulţumesc.

– Nu-s nici eu chiar idioată, Mia.

– Nu, iubito. Iartă-mă.

Spăşită, deşi amuzată în sinea ei de tonul tăios al lui Nell, Mia se opri lîngă ea, mîngîindu-i părul.

– Sigur că nu eşti. Şi ar fi trebuit să spun că l-ai rănit pe trei planuri, al doilea fiind cel al onoarei. Tocmai a descoperit că a braconat pe teritoriul altui bărbat.

– Hai, mai lasă-mă! Ce-s eu, iepure?

– Zack consideră că a încălcat un cod. Al treilea nivel e al faptului că ar fi făcut-o oricum, cu siguranţă, chiar şi *dacă* ştia. Dacă i-ai fi spus adevărul. Şi-ar fi putut muta linia acolo, fiindcă te iubeşte şi te doreşte, şi pentru că era uşurat că scăpaseşi dintr-o situaţie îngrozitoare. Dar faptul că nu i-ai spus, că l-ai lăsat să ajungă în situaţia asta, să se îndrăgostească de tine orbeşte, îi va fi foarte greu de înghiţit.

– De ce nu-i în stare să înţeleagă că mariajul meu cu Evan nu mai înseamnă nimic? Nu mai sînt Helen Remington.

– Ce vrei de la mine, consolarea sau adevărul? întrebă sec Mia.

– Dacă amîndouă nu se poate, atunci prefer adevărul.

– L-ai mînţit – şi, mînţindu-l, l-ai adus într-o situaţie insuportabilă. Mai mult, i-ai spus şi că n-ai de gînd să termini căsnicia.

– Nu pot...

– Aşteaptă. N-ai s-o sfîrşeşti, iar fără sfîrşit nu poate

exista început. Numai tu poţi hotărî, Nell. Dar l-ai împiedicat pe Zack să poată sta alături de tine – sau, mai pe placul lui, să treacă în faţa ta, ca să te apere.

Se aşeză din nou, luîndu-i mîinile.

– De ce crezi că poartă insigna; ca să se distreze, ca să fie puternic, sau pentru leafa aia de mizerie?

– Nu, dar nu înţelege ce poate face Evan, de ce fapte e capabil. Mia, omul ăsta este nebun. Suferă de o nebunie rece, deliberată, pe care nu sînt în stare să mi-o explic.

– Oamenii cred că acest cuvînt „diabolic" e exagerat, spuse Mia, cînd de fapt e extrem de simplu.

– Într-adevăr.

Ar fi trebuit să ştie că nu era nevoie să-i explice Miei aşa ceva.

– Şi nu înţelege că nu suport ideea de a-l mai revedea pe Evan, de a-i auzi vocea. Cred că de data asta m-aş frînge. Cred că m- ar spulbera.

– Eşti mai puternică decît crezi.

Nell clătină din cap.

– Mă... împuţinează. Nu ştiu dacă înţelegi ce vreau să spun.

– Ba înţeleg. Vrei o vrajă, un farmec, care să-ţi dea putere? Să te apere de un bărbat ca să-l poţi avea pe celălalt?

Mia întinse mîna, mîngîind spinarea lucioasă a lui Isis. Pisica înalţă capul, schimbă cu stăpîna ei o privire complice, parcă, apoi se încovrigă.

– Se pot face anumite lucruri, continuă Mia, cu o voce mai însufleţită. Ca să te aperi, să te echilibrezi, să-ţi intensifici energiile. Dar dincolo de toate astea, Nell, puterea este în tine. Pentru moment...

Îşi scoase de la gît discul de argint petrecut pe un lanţ.

– I-ai dat lui Zack talismanul tău, aşa că-ţi voi da unul dintr-ale mele. A fost al străbunicii.

– Nu-l pot primi.

– Atunci, ţi-l împrumut, continuă Mia, petrecîndu-i lanţul pe după gît. Era o vrăjitoare foarte pricepută, străbunica mea. Fericită în căsnicie. A dat un tun la bursă şi a păstrat averea, lucru pentru care şi-acum îi sînt recunoscătoare. Nu mi-ar fi plăcut să fiu săracă. A lucrat ca doctor pe insulă, pînă ne-a venit unul cu diploma în medicină. Trata negii, moşea copiii, cosea rănile şi, printre altele, a doftoricit populaţia în timpul unei epidemii periculoase de gripă.

– Minunat. Ce înseamnă încrustaţia asta?

– E într-o limbă veche, asemănătoare cu inscripţiile de pe pietre, din vechea Irlandă. Înseamnă curaj. Iar acum, cînd îmi porţi curajul la gît, îţi dau un sfat. Dormi. Lasă-l să se lupte cu sentimentele lui în timp ce tu ţi le examinezi pe ale tale. Cînd ajungi la el – oricît de mult te iubeşte, nu se va întoarce la tine – să-ţi fie clar în minte ce vrei şi ce eşti dispusă să faci în acel scop.

– Eşti un bou, Zack.

– Okay. Acum ai să-ţi ţii gura?

Ripley considera că libertatea cuvîntului era privilegiul oricărei surori.

– Ascultă, ştiu că a rasolit-o. Dar nu te interesează să afli de ce?

Îşi trînti mîinile pe biroul lui, aplecîndu-se să-l privească în faţă.

– Nu vrei să forţezi, să scormoneşti, să manevrezi,

pînă îți va spune de ce e încă măritată?

– A avut destul timp să-mi spună, dacă ar fi vrut.

Zack se concentra asupra computerului. Nu se dusese pe continent numai ca să cumpere inelul; depusese mărturie într-un proces, iar acum își actualiza fișierul.

Ripley scoase un sunet situat undeva între geamăt și urlet.

– Mă scoți din minți. Nu înțeleg cum nu-ți ieși din minți tu însuți. Ești îndrăgostit de o femeie măritată.

O fulgeră cu o privire zdrobitoare.

– În momentul de față, faptul ăsta mi-e foarte clar în minte. Du-te și fă-ți patrularea.

– Asta e clar, că pe celălalt nu-l vrea. L-a părăsit. La fel de clar e că moare după tine, și viceversa. De cînd e aici, de cinci luni? Și, după cîte se pare, are de gînd să stea pe termen nedefinit. Tot ce-a fost înainte s-a terminat.

– E căsătorită cu forme legale. Pentru mine, asta înseamnă că s-a terminat.

– Bine, bine, Domnule Litera Legii.

Faptul că-i admira onoarea nu însemna că nu putea s-o exaspereze.

– Așa că, las-o în pace un timp. Lasă lucrurile să continue ca înainte. Și, la urma urmei, de ce naiba ții morțiș să te însori cu ea? O, iartă-mă, am uitat cu cine stau de vorbă. Dar dacă vrei să-ți dau un sfat...

– Nu vreau. Crede-mă că nu vreau.

– Perfect. Atunci, n-ai decît să fierbi în suc propriu.

Ripley își înșfăcă geaca și imediat o aruncă la loc.

– Îmi pare rău. Nu suport să văd că suferi.

Întrucît știa asta, Zack nu se mai prefăcu că-și actualiza fișierele, frecîndu-și fața cu palmele.

– Nu-mi pot făuri o viaţă alături de cineva care are altă viaţă, încă neîncheiată. Nu pot să mă culc cu o femeie care e măritată legal cu alt bărbat. Şi nu pot iubi pe cineva aşa ca pe Nell, fără să-mi doresc o căsnicie, un cămin, copii. Nu pot face toate lucrurile astea, Rip.

– Într-adevăr, nu poţi.

Se apropie de el, cuprinzîndu-l pe după gît, din spate, cu bărbia rezemată de creştetul lui.

– Poate că eu aş fi în stare, continuă ea, deşi nu-şi imagina cum ar fi putut iubi un bărbat îndeajuns ca să facă un asemenea sacrificiu. Dar înţeleg că tu nu poţi. Ceea ce nu înţeleg e de ce, dacă o iubeşti şi o doreşti, n-o laşi să-ţi explice. Meriţi să ştii adevărul.

– N-o voi pune să facă nimic, şi nu numai fiindcă eu nu procedez aşa, ci şi pentru că am senzaţia că omul cu care e măritată a pus-o să facă prea multe.

– Zack, îşi întoarse Ripley capul, lipindu-şi obrazul de părul lui. Nu ţi-a trecut nici un moment prin minte că îi e frică să divorţeze de el?

– Ba da.

Zack simţi un gol neplăcut în stomac.

– Mi-a venit ideea asta, azi-dimineaţă pe la trei. Dar nu schimbă cu nimic situaţia. E măritată şi nu mi-a spus. N-are destulă încredere în mine.

Ridică mîna spre a surorii lui, strîngînd-o cu putere.

Astfel îi găsi Nell cînd deschise uşa, strîns înlănţuiţi. Şi văzu razele de lumină ţîşnind din ochii lui Ripley în acelaşi timp în care peste ai lui Zack se trăgeau obloanele.

– Am să-ţi vorbesc. Între patru ochi, te rog.

Instinctiv, Ripley strînse mîna lui Zack mai tare, dar acesta o bătu liniştitor pe dosul palmei.

– Ripley tocmai pleca să patruleze.

– Aşa, bravo, dă-mă afară tocmai acum, cînd devine interesant!

Îşi luă geaca pe ea, spunîndu-şi că la asemenea situaţii se refereau oamenii care vorbeau despre o tensiune s-o tai cu cuţitul, cînd în uşă apăru capul lui Betsy.

– Şerifule... Bună, Nell, Ripley... Şerifule, Bill şi Ed Sutter sînt gata să se-ncaiere în faţa hotelului. Pare să iasă nasol.

– Mă ocup eu.

– Nu, se ridică şi Zack. Ne ocupăm amîndoi.

Fraţii Sutter pendulau între loialitate familială neabătută şi ură reciprocă de moarte. Întrucît amîndoi aveau nişte constituţii – şi minţi – de taur, era mai bine să n-o lase pe Ripley singură. În timp ce ieşea, îi aruncă lui Nell o privire scurtă:

– Va trebui să mă aştepţi.

După cîteva momente, Nell se hotărî să vadă ce se întîmpla.

Deschise uşa şi, din doi paşi, ajunse nu numai să vadă scena din faţa hotelului, ci şi s-o audă.

Încremenită pe loc, îşi cuprinse trupul cu braţele, asistînd la spectacol.

Un tip mătăhălos, tuns perie, îl lovea în burtă pe alt tip mătăhălos, tuns perie. Răsunau înjurături. O mulţime de curioşi se adunaseră la o distanţă sigură, iar unii dintre ei păreau să-i încurajeze pe combatanţi, chiuind şi strigînd.

Zack şi Ripley interveneau deja, despărţindu-i pe cei doi. Nell nu auzea ce spuneau, dar deşi cuvintele lor liniştea mulţimea, asupra fraţilor Sutter nu prea păreau să aibă efect.

Nell tresări, chircindu-se, cînd văzu primul pumn lovind. Strigătele se îndesiseră, mai puternice, şi o succesiune rapidă de mişcări se pierdură ca prin ceaţă.

Zack îl apucase pe unul dintre fraţi de braţ, iar Ripley pe celălalt.

Amîndoi îşi scoseseră cătuşele. Se împingeau şi se îmbrînceau.

Răsunau blesteme şi avertismente retezate.

Apoi, un frate dădu să-l lovească pe celălalt, greşi ţinta, iar pumnul se înfipse în chipul lui Zack.

Nell văzu capul lui Zack zguduindu-se, auzi exclamaţia la unison a mulţimii. Toţi încremeniră, ca într-o imagine de film oprită în stop-cadru.

– Fir-ar a dracului să fie, Ed, eşti arestat!

Zack închise cătuşele, în timp ce Ripley făcea acelaşi lucru.

– Şi, ca să fim mai siguri, e valabil şi pentru tine, Bill. Capsomani cu minţile înfierbintate ce sînteţi. Şi voi, ceilalţi, vedeţi-vă de treabă, le ordonă el celor din jur.

O zări pe Nell, care se oprise pe trotuar ca o căprioară în lumina farurilor, şi înjură din nou.

– 'Aide, şerifule, doar ştii că nu pe mata te ochisem.

– Puţin îmi pasă pe cine ochiseşi, replică Zack, simţind în gură gustul de sînge. Ai lovit un ofiţer.

– El a-nceput.

– Pe dracu'! ripostă Bill, în timp ce Ripley îl escorta pe- alături. Da' mai mult ca sigur c-am să termin, de cum oi avea ocazia.

– Zău? Tu şi mai cine?

– Gura, ordonă Ripley. Delincvenţi la patruzeci de ani...

– Ed e ăla de v-a pocnit. Pe mine de ce mă umflaţi?

– Pentru tulburarea liniştii publice. Dacă vreţi să vă daţi cap în cap, faceţi-o acasă, nu pe stradă.

– Doar n-o să mă băgaţi la puşcărie...

Mai calm acum, fiind clar ce soartă-l aştepta, Ed deveni rugător.

– 'Aide, mă Zack, mă jupoaie de viu nevastă-mea dacă mă-nchizi. N-a fost decît o socoteală de familie.

– Nu şi cînd aţi făcut-o pe strada mea şi mi-aţi prins şi mie naibii mutra la mijloc.

Falca îl durea îngrozitor. Îl împinse pe Ed în secţie, pînă într-una din cele două mici celule.

– Ai timp să te mai răcoreşti, pînă apuc s-o sun pe nevastă-ta. Dacă va binevoi să vină şi să te scoată pe cauţiune, ea hotărăşte.

– E valabil şi pentru tine, îl anunţă Ripley pe Bill, în timp ce-i scotea cătuşele şi-l îmbrîncea în celula a doua.

După ce uşile celulelor fură încuiate, Ripley îşi scutură palmele de praf.

– Am să scriu raportul şi-am să le sun şi pe neveste, deşi bănuiesc c-au auzit deja ce s-a întîmplat.

– Mda...

Dezgustat, Zack se şterse cu dosul mîinii la gură, întizîndu- şi pe obraz o dîră de sînge.

– O să ai nevoie de gheaţă. Ed Stutter are-un pumn cît tot statul Idaho. Auzi, Nell, ce-ar fi să-l duci tu pe eroul nostru la tine acasă şi să-i pui o pungă cu gheaţă pe falcă şi pe buză?

Zack se întoarse încet, privind spre Nell, care se oprise în uşa deschisă.

– Da. Bine.

– Avem gheaţă în spate. Mă pot rezolva şi singur.

– Mai bine nu sta prea aproape de Ed, îl sfătui Ri-

pley. Parcă văd c-ai să descui celula ca să-i dai şi tu una.

– Poate.

Nell observă că ochii lui Zack nu mai erau reci. Pacă ar fi fost două bile de sticlă, verzi, aprinse. Îşi umezi buzele.

– Gheaţa va opri umflătura. Şi... puţin ceai de rosmarin ar ajuta la durere.

– Perfect. Excelent.

Lui Zack îi răsuna deja capul, de ce n-ar fi terminat mai repede?

– Două sute cincizeci de dolari amendă pentru amîndoi, se răsti el la Ripley. Sau douăzeci de zile în arest. Dacă nu le convine, completează un mandat oficial de arestare şi n-au decît să se descurce în instanţă.

– Am înţeles.

În timp ce Zack ieşea, Ripley zîmbi radios. Tot incidentul o înveselise considerabil.

Merseră spre casă în tăcere. Nell nu mai ştia ce să spună, nici cum să spună. Deschise uşa casei şi, tăcută în continuare, intră în bucătărie, unde începu să pună cuburi de gheaţă într-o cîrpă curată.

– Îţi mulţumesc. Am să-ţi aduc cîrpa înapoi.

Nell umpluse deja ibricul cu apă pentru ceai. Îl privi pe Zack, clipind din ochi.

– Unde te duci?

– La o plimbare, ca să mă calmez.

Neavînd de ales, Nell lăsă ibricul pe masă.

– Vin şi eu cu tine.

– N-ar fi bine să mă însoţeşti acum şi nici eu nu vreau să fiu cu tine.

Pentru Nell era o mare revelaţie să descopere că,

uneori, o palmă ar fi fost de preferat în locul cuvintelor.

– N-am încotro. Avem de discutat şi, cu cît amînăm mai mult, cu atît ne va fi mai greu.

Deschise uşa bucătăriei, rămînînd în aşteptare.

– Hai să încercăm în pădure. O putem considera o zonă neutră.

Zack nu-şi luase geaca, iar în urma ploii din noaptea trecută era frig.

Nu părea să-l deranjeze. Nell ridică privirea spre el, în timp ce se îndreptau spre liziera pădurii.

– Gheaţa aia nu-ţi foloseşte la nimic, dacă stai doar cu pachetul în mînă.

Zack şi-l lipi de falca îndureratã, simţindu-se puţin cam ridicol.

– Astă vară, cînd am venit aici, mă întrebam cum ar fi să mă plimb printre copaci toamna, prin frig, printre toate culorile frunzelor. În California, mi-era dor de frig, de schimbarea anotimpurilor.

Expiră scurt, apoi inspiră prelung.

– Am locuit în California trei ani. La Los Angeles în primul rînd, deşi ne petreceam mult timp în casa din Monterey. Preferam acolo, dar aveam grijă să nu afle, altfel ar fi găsit pretexte ca să nu mergem. Găsea tot felul de trucuri mărunte ca să mă pedepsească.

– Te-ai măritat cu el.

– Într-adevăr. Era frumos, romantic, deştept şi bogat. N-are rost să intru în detalii. Pe unele, oricum le-ai ghicit. Era crud, mă făcea să mă simt mică. Mică, mai mică, tot mai mică, pînă aproape de anihilare. M-a dresat ca pe un cîine. Şi nu mă mîndresc deloc cu asta.

În pădure era atîta linişte...

Nell auzea fiecare pas făcut de ea şi Zack pe pă-

mîntul aşternut cu frunze moarte. Continuînd să-i povestească, îşi strecură o mînă în buzunar. Îşi făcuse o punguţă magică pentru curaj şi o legase cu şapte noduri.

– Mă iubea, conchise ea, la sfîrşitul povestirii; se întoarse, întorcîndu-se cu faţa spre Zack. În felul lui, fără reguli, fără limite. Egoist, rece, obsesiv şi puternic. Mai degrabă m-ar fi văzut moartă decît să-mi dea drumul. Nu exagerez.

– Te cred. Şi totuşi, ai scăpat.

– Numai fiindcă mă crede moartă.

Şi îi explică, fără emoţie, cu o voce limpede, tot ce făcuse ca să-şi frîngă lanţurile.

– Iisuse Christoase, Nell, exclamă Zack, aruncînd la pămînt punga cu gheaţă. E un miracol că n-ai murit.

– Oricum aş fi scăpat. Veneam încoace. Sînt absolut convinsă că, în momentul cînd maşina aia a zburat peste marginea falezei, am pornit încoace. Spre tine.

Pentru că dorea prea intens s-o atingă şi încă nu ştia dacă ar fi fost o mîngîiere sau o zgîlţîială furioasă, Zack îşi înfundă mîinile în buzunare.

– Aveam dreptul să ştiu, cînd situaţia dintre noi s-a schimbat. Aveam dreptul să ştiu!

– Nu mă aşteptasem ca situaţia dintre noi să se schimbe.

– Ei bine, uite că s-a schimbat. Şi dacă nu ştiai încotro ne îndreptam, înseamnă că eşti o proastă.

– Nu sînt proastă.

Vocea ei deveni mai tăioasă.

– Poate am greşit, dar proastă nu sînt. Nu mă aşteptam să mă îndrăgostesc de tine, nu *voiam* să mă îndrăgostesc de tine, nici măcar să mă încurc cu tine. Tu nu m-ai lăsat în pace.

– N-are nici o importanţă cum s-a întîmplat. Ştiai în ce situaţie te aflai, dar mie nu mi-ai spus.

– Sînt o mincinoasă, spuse ea calmă. O adulteră, o javră, zi- mi cum vrei. Dar proastă să nu mă mai faci niciodată.

– Iisuse Christoase.

Ajuns la capătul răbdării, Zack ridică privirea spre cer.

– N-am să mă mai las înjosită de nimeni. Niciodată. Şi nu permit să fiu dată la o parte pînă-ţi va conveni ţie să-mi dai din nou atenţie.

Curios, Zack întoarse capul, privind-o lung.

– Asta crezi că se întîmplă?

– Îţi *spun* ce se întîmplă. De ieri, de cînd ai plecat de la mine, m-am gîndit mult. N-am să mă smiorcăi, nici n-am să mă ascund într-un colţ, numai fiindcă tu te-ai enervat pe mine. Aşa ceva ne-ar insulta pe amîndoi.

– De trei ori ura.

– Mai du-te dracului.

Zack se răsuci complet şi păşi spre ea. În pofida fiorului de spaimă din stomac, Nell se ţinu bine pe picioare.

– Ai ales cel mai prost moment ca să te iei la harţă cu mine, mai ales că n-ai dreptate.

– N-oi fi avînd dreptate, dar nu mă mai pot întoarce în trecut ca să schimb ce-am făcut. Femeia care a căzut de pe faleza aia se numea Helen Remington. Doamna Evan Remington. Nu mai răspund la acel nume. Nu mai sînt acea persoană.

– Remington, repetă el încet numele. De la Hollywood.

– Exact.

– Ai fugit cît ai putut de departe.

– La fel de exact. Şi n-am să mă mai întorc niciodată. Am găsit aici viaţa pe care mi-o doresc.

– Cu sau fără mine?

Pentru prima oară de cînd începuse să-i povestească, Nell simţi un gol în stomac.

– Asta de tine depinde.

– Nu-i adevărat. Ştii deja ce vreau. Acum, contează ce vrei tu.

– Te vreau pe tine. Şi o ştii.

– Atunci, trebuie să termini ce-ai început. Trebuie să mergi pînă la capăt. Introdu acţiunea de divorţ.

– Nu pot. N-ai auzit nimic din tot ce ţi-am spus?

– Cuvînt cu cuvînt, inclusiv cele pe care nu le-ai rostit.

O parte din el voia s-o liniştească, să strîngă la piept, s-o apere. Să-i spună că acum nimic nu mai conta.

Altă parte, însă, continua să insiste.

– Nu poţi trăi toată viaţa fugind, privind peste umăr, ascunzîndu-te. Şi nici eu nu pot. Pe de o parte, va începe să te roadă pe dinăuntru, iar pe de alta, lumea e mică. Niciodată nu vei fi sigură că n-o să te găsească. Iar dacă te găseşte, sau dacă te temi că te poate găsi, ce-ai să faci? Ai să fugi din nou?

– A trecut mai mult de-un an de cînd am plecat. Dacă mă crede moartă, nu mă mai poate găsi.

– Nu se ştie niciodată. Trebuie să se termine, dar numai prin propria ta acţiune. Nu-l voi lăsasă te atingă. Aici nu e pe terenul lui, adăugă Zack, ridicîndu-i faţa spre el, cu un deget sub bărbie. E pe al meu.

– Îl subestimezi.

– N-aş crede. Ştiu că nu mă subestimez pe mine, nici

pe Ripley şi nici pe Mia. Şi nici pe mulţi alţi oameni de pe insulă, care ar face orice pentru tine.

– Nu ştiu dacă pot face ceea ce-mi ceri. De peste un an, m-am concentrat să fac tot ce puteam ca să mă asigur că nu poate afla că sînt vie, şi unde. Nu ştiu dacă mă pot opri din asta. Trebuie să mă gîndesc. Am nevoie de timp.

– Bine. Să-mi spui ce hotărîre ai luat.

Zack se aplecă să ridice punga cu gheaţă. Cuburile erau aproape topite. Cum nu-i mai prea păsa de durerea din falcă, o deschise şi o goli de conţinut.

– Dacă nu vrei să te măriţi cu mine, Nell, accept. Dar, după ce te vei gîndi bine, vreau să-mi spui ce-ai hotărît şi în privinţa asta.

– Te iubesc. Nu am de ce să mă gîndesc prea mult.

O privi lung, prin văzduhul care încă mai păstra mirosul ploii din ajun, apoi îi întinse o mînă.

– Hai să te conduc acasă.

CAPITOLUL 18

Ripley îi aruncă lui Zack o privire plină de milă. Şi scînci. Îşi păstra scîncetele ca să sporească impactul atunci cînd ataca.

– Dar nu vreau să mă duc la Mia.

Viaţa lîngă ea timp de aproape treizeci de ani îl imunizase pe Zack faţă de aceste tactici.

– Cînd erai mică, aproape că locuiai la Mia.

– Asta a fost atunci. Nu-ţi dai seama de diferenţă? De ce nu te poţi duce tu?

– Fiindcă eu am penis. Am să mă abţin şi nu te voi întreba dacă nu-ţi dai seama şi tu care e diferenţa. Fii fată de înţeles, Rip.

Ripley se învîrti în cerc, ceea ce pentru ea echivala cu a bate din picior.

– Dacă Nell o să stea la Mia în noaptea asta, atunci poate avea Mia grijă de ea. Iisuse, Zack, nu mai fi aşa de prăpăstios. Dobitocul din Los Angeles nici nu ştie că mai e în viaţă.

– Dacă exagerez cu prudenţa, nu ne rămîne decît să acceptăm. Nu vreau să circule singură cu maşina pe faleză, noaptea.

Imaginea unei maşini prăbuşindu-se de pe o faleză, la trei mii de mile distanţă, îi provoca un gol în stomac.

– Pînă nu se rezolvă situaţia asta, vreau să stau cu ochii pe ea.

– Atunci, stai *tu* cu ochii pe ea.

Adevărul era că pe Ripley o frămînta o dilemă cumplită. Zack voia să stea cu ochii pe Nell, iar ea, Ripley, dorea să nu-l scape pe el din ochi. În cele două zile de cînd auzise povestea lui Nell, nu mai avusese un moment de linişte.

Sînge pe lună. Viziunea lui Nell cu Zack plin de sînge. Un soţ sociopat, probabil cu tendinţe ucigaşe, şi propriile vise tulburătoare ale lui Ripley. Detesta gîndul că păşea pe tărîmul prevestirilor, dar... la dracu', semnele nu erau deloc de bun augur.

– Ce-ai să faci în timp ce eu o cocoloşesc pe iubirea vieţii tale, la Centrala Vrăjitoriei?

În cei aproape treizeci de ani de cînd o cunoştea, Zack mai învăţase un lucru. Că pe Ripley putea să conteze întotdeauna.

– Ambele tale patrulări de seară, cumpărături şi o cină de unul singur.

– Dacă-ţi închipui că aşa mă faci să-ţi plîng de milă, mută-ţi gîndul. Aş face schimb de locuri cu tine cît ai clipi din ochi.

Porni spre uşă.

– Am să mă duc la Nell şi-am să-i spun că vreau să stau cu ea în seara asta. Iar tu, fii atent pe unde umbli.

– Poftim?

– Prefer să nu vorbesc despre asta. Ţi-am spus şi atîta tot.

– Bine, am să fiu atent.

– Şi să cumperi şi nişte bere. Ultima sticlă ai băut-o.

Şi ieşi trîntind uşa, fiindcă... de-aia.

Mia auzi maşina, văzu lumina farurilor trecînd peste ferestrele din faţă. În timp ce se ducea la uşă, vizualiză turnarea tensiunii într-o casetă mică de argint, pe care o încuie.

Aşa că deschise uşa complet calmă. Pînă o văzu pe Ripley.

– Îţi faci rondul, domnişoară ajutor de şerif?

– Am schimbat locurile cu Zack.

Ripley era surprinsă s-o vadă pe Mia într-o rochie lungă şi neagră. Mia rareori se îmbrăca în negru.

– E vreo ocazie deosebită?

– Întîmplător. N-am nici o obiecţie să vii aici, dacă Nell e de acord. Dar nu te amesteca.

– Nu mă interesezi destul ca să mă amestec.

– Mai aveţi de gînd să vă certaţi mult? întrebă Nell, pe un ton binevoitor. Sperasem să bem un pahar de vin.

– Cred că am terminat. Intră şi fii binevenită. Vom lua vinul cu noi.

– Cu noi? Unde ne ducem?

– La cerc. Ai adus ce ţi-am spus?

– Da, răspunse Nell, bătîndu-şi punga de piele cu degetele.

– Bine. Iau şi eu cele necesare şi mergem.

În timp de Mia se pregătea, Ripley hoinări prin casă. Întotdeauna îi plăcuse casa de pe falezã. Camerele mari şi pline cu lucruri, ungherele ascunse, uşile groase, cu încrustaţii, podelele lustruite.

– Mai foloseşti camera din pod? întrebă ea într-o doară, în timp ce Mia alegea o sticlă de vin roşu de pe raft.

Mia întoarse capul spre ea şi privirile li se întîlniră. Amintiri comune.

– Da. Unele dintre lucrurile tale mai sînt acolo.

– N-am nevoie de ele.

– În orice caz, acolo sînt. Dacă tot ai venit, poţi să duci tu punga asta.

Deschise uşa din spate, iar Isis ieşi imediat. Nell fu surprinsă, căci de obicei pisica nu le însoţea.

– Este o noapte deosebită, spuse Mia, ridicîndu-şi gluga pelerinei – tot neagră, cu căptuşeală roşie ca vinul. Simte. Sîntem aproape de Samhain. Nell trebuie să exerseze aprinderea focului.

Ripley ridică smucit capul.

– N-o iei cam repede?

Din mers, Mia studie luna. Era îngustă ca o unghie, în curînd avea să se întunece complet. În jurul acelei semilune argintii se distingea o ceaţă mai neagră decît restul cerului.

– Nu.

Nemulţumită că Mia o tulburase din nou, Ripley ridică din umeri.

– Halloween. Înălţarea morţilor. Noaptea clocoteşte de spirite rele şi numai cei curajoşi sau nebuni umblă prin întuneric.

– Prostii, replică Mia cu nepăsare. Şi n-are nici un rost să-ncepi cu chestii din-astea, numai ca s-o sperii pe Nell.

Isis ajunsese deja în poiană şi aştepta în mijloc, stînd nemişcată ca un sfinx.

– Avem cîteva lumînări ca să facem lumină. Poţi să le pui pe pietre, Ripley, şi să le aprinzi.

– Nu.

Ripley îşi înfundă mîinile în buzunarele scurtei aviatice, cu încăpăţînare.

– Să-ţi car sacul cu scamatorii e una. Dar de participat, nu particip.

– Of, pentru numele lui Dumnezeu! Doar n-o să-ţi compromiţi celibatul vrăjitoresc aprinzînd o lumînare, două.

Totuşi, Mia îi smulse punga din mînă şi se îndreptă spre pietre.

– Le aprind eu, insistă Nell. N-are nici un rost să vă înfuriaţi.

– Şi de ce eşti atît de furioasă? întrebă încet Ripley, lăsîndu-se pe vine, în timp ce Mia scotea din pungă cele necesare.

– Sînt obosită. Se apropie ceva. Vine şi e tot mai aproape. Nu ştiu cît timp am să-l mai pot ţine pe loc, nici măcar dacă e bine să-l opresc. Va curge sînge.

O apucă pe Ripley de încheietura mîinii, strîns.

– Şi va fi suferinţă. Spaimă şi durere. Mă tem că, fără cerc, va fi chiar moarte.

– Dacă eşti atît de sigură şi te temi atît de mare, de ce n-ai chemat pe nimeni? Mai cunoşti şi altele.

– Nu e pentru ele şi o ştii foarte bine.

Aruncă o privire spre Nell.

– Poate că va fi destul de puternică.

Apoi, Mia se ridică şi-şi aruncă gluga pe spate.

– Nell. Încheiem cercul.

Ripley nu se aşteptase la dorul care o străbătu în momentul cînd începu să urmărească ritualul elementar, iar cuvintele familiare îi reverberau prin cap.

Renunţase, îşi reaminti ea. Lăsase totul în urmă.

Privi cum licăreau bagheta şi cuţitul. Ea preferase întotdeauna spada.

– Pămînt, vînt, foc, apă – elemente, auziţi această chemare de la fiicele voastre. Pe cînd luna sus pluteşte, în vrajă cercul se înalţă.

Cu capul lăsat pe spate şi braţele în sus, Mia rămase în aşteptare.

Iar vîntul se înteţi, aproape cîntînd, flăcările lumînărilor se repeziră în sus, drept ca trasate cu rigla, în ciuda agitaţiei din aer.

Sub picioarele ei, pămîntul tremură uşor, iar în cazan lichidul înmiresmat începu să clocotească.

Cînd Mia coborî braţele din nou, toate se potoliră.

Nell încă nu-şi regăsise respiraţia. În ultimele cîteva luni, văzuse, auzise şi făcuse destule lucruri fantastice. Dar pînă acum nu avusese parte de un asemenea spectacol.

– Puterea aşteaptă, îi spuse Mia, întinzînd o mînă.

Cînd i-o apucă, Nell simţi că pielea Miei era caldă, aproape fierbinte.

– Aşteaptă în tine. Veriga ta e aerul, iar chemarea sa îţi vine cel mai uşor. Dar sînt patru. În noaptea asta, vei face foc.

– Focul, da. Dar n-am adus lemne.

Cu un chicotit uşor, Mia păşi înapoi.

– Nu avem nevoie. Concentrează-te. Limpezeşte-ţi mintea. Acest foc nu arde. Nu face nici un rău. Luminează în întuneric şi străluceşte din farmec. Cînd îi înalţi turnul aurit, îţi vei cunoaşte forţa şi puterea. Şi, o dată ce ai început, să nu faci rău nimănui.

– *E prea devreme pentru ea, spuse Ripley, din afara* cercului.

– Linişte. Nu te amesteca. Uită-te la mine, Nell. Poţi avea încredere în mine, şi în tine. Priveşte. Şi vezi.

– Ţineţi-vă pălăriile, mormăi Ripley şi se retrase cu un pas, pentru orice eventualitate.

Mia îşi desfăcu palmele, goale. Îşi răsfiră degetele. Întinse braţele, ca pentru a cuprinde ceva.

Ţîşni o scînteie de un albastru electric. Apoi încă una, şi altele, o duzină, nenumărate... Sfîrîiau ca focul pe apă, albăstrind ca safirul aerul din cerc.

Şi, pe pămîntul gol, se înălţă o coloană de flacără, aurie, strălucitoare.

Lui Nell i se înmuiară picioarele sub trup, pînă cînd fundul îi ajunse pe sol, cu o bufnitură. Prin minte nu-i trecea nimic, nu putuse reţine decît crîmpeie de gînduri.

– Ţi-am spus eu, oftă Ripley, clătinînd din cap.

– Linişte!

Mia se răsuci dinspre foc, întinzînd o mînă pentru a o ajuta pe Nell să se ridice în picioare.

– M-ai mai văzut făcînd vrăji, surioară. Şi tu însăţi ai făcut vrăji.

– Nu ca asta...

– E o aptitudine elementară.

– Elementară? Mia, zău aşa. Ai făcut *foc*. Din nimic.

– Vrea să spună că e în sensul pierderii virginităţii, *interveni Ripley*, E un fel de şoc. Prima dată poate fi mai

puțin plăcut decît te-ai aştepta, dar după un timp ajungi să te pricepi.

– Cam aşa ceva, fu Mia de acord. Şi-acum, centrează-te, Nell. Ştii cum. Limpezeşte-ți mintea. Vizualizează, adună putere. Fă-ți focul.

– Nu pot...

Mia o întrerupse, ridicînd o mînă.

– Cum poți şti, fără să încerci? Concentrează-te.

Trecu în spatele lui Nell, cu mîinile pe umerii ei.

– Ai în tine lumină, căldură, energie. O ştii. Adună-le laolaltă. Simte-le. E ca un fior în burtă şi se ridică spre inimă. Se întinde, te umple.

Uşurel, îi puse mîinile sub braţe, ridicîndu-le.

– Ți se scurge pe sub piele, ca un rîu, prin braţe, pînă în vîrfurile degetelor. Las-o să vină. E timpul.

În timp ce lucrau, Ripley le privea. Spectacolul avea un farmec straniu. Ştia că prima oară nu era uşor, nici pentru ucenic şi nici pentru mentor. Faţa lui Nell lucea de *sudoare. Muşchii braţelor îi tremurau.*

Poiana păru să vibreze. Văzuhul oftă.

Apăru o scînteie, slabă, capricioasă. Mia o ținu pe Nell pe loc, încurajînd-o.

Încă o scînteie, mai puternică.

Ripley o văzu pe Mia făcînd un pas înapoi, lăsîndu-şi sora mai mică singură, în dezechilibru.

Simți cum ochii i se umpleau de lacrimi, şi sufletul de mîndrie, cînd focul lui Nell se trezi la viaţă.

Pentru prima oară de cînd începuse, Nell îşi simți bătăile inimii, mişcările pieptului.

Puterea, strălucitoare ca argintul, îi pompa prin sînge.

– E mai bine decît atunci cînd îți pierzi virginitatea,

şopti ea. E frumos şi strălucitor. Pentru mine, nimic nu va mai fi cum a fost.

Se întoarse în loc, cu bucurie. Dar Mia nu se mai uita la ea, ci la Ripley.

– Avem nevoie de trei.

Furioasă, Ripley refuză să-şi lase lacrimile să cadă.

– A treia n-am să fiu eu.

Mia îi văzuse lacrimile şi le înţelesese. O înţelegea şi pe Ripley.

– Foarte bine.

Se întoarse spre Nell.

– Probabil că nu mai poate.

– Nu-mi spune tu mie ce pot şi ce nu! se răsti Ripley.

– I-ar fi greu să descopere asta, mai ales după ce te-a văzut pe tine reuşind atît de bine şi atît de curînd.

– Şi nu mai vorbi despre mine ca şi cum n-aş fi aici. Nu pot să sufăr asta.

– De ce *eşti* aici? întrebă nemulţumită Mia. Nell şi cu mine o putem face împreună pe a treia.

Aşa cum plănuise Mia, înainte de a o vedea pe Ripley în uşă.

– Cu siguranţă, n-avem nevoie de tine şi de încercările tale jalnice şi ruginite. Niciodată n-a fost atît de bună ca mine, îi spuse ea lui Nell. Mereu se înfuria că trebuia să facă eforturi atît de mari pentru ceea ce mie îmi venea extrem de uşor.

– Eram întru totul la fel de bună ca tine.

– Aiurea...

– Ba chiar mai bună!

Aha! îşi spuse Mia. Ripley nu putea niciodată să refuze o provocare.

– Dovedeşte.

Slăbită de sentimente, aţîţată de dor şi întărîtată de provocare, Ripley păşi în cerc.

Nu întinse braţele, aşa cum făcuse Mia, ci păru să şi le arunce, iar focul ţîşni singur din vîrfurile degetelor.

În aceeaşi clipă, Ripley şuieră ca un şarpe.

– Anume ai făcut-o!

– Poate, dar şi tu la fel. Şi, ia te uită, n-a căzut cerul. Tu ai ales, Ripley. Nu te-aş fi putut forţa, dacă tu nu voiai.

– Asta nu schimbă nimic. Am făcut-o numai o dată.

– Dacă ţii neapărat, dar acum, că tot eşti aici, bea puţin vin.

În timp ce lua sticla, Mia studie cele trei flăcări. A lui Ripley era mai mare decît a ei, din cauza nervozităţii. Dar nici pe departe la fel de elegantă, îşi spuse Mia cu satisfacţie.

Şi, turnînd vinul, simţi înăuntrul ei însăşi încă o flacără.

Aceea era speranţa.

Cînd ajunseră înapoi în casa Miei, mai băură un pahar.

Agitată, Ripley mergea de la o fereastră la alta. Mia îşi zornăia mărunţişul din buzunar, neluînd-o în seamă. De cînd o cunoştea, Ripley fusese întotdeauna un suflet neliniştit.

Şi, în acel moment, Mia înţelegea că în interiorul ei avea loc un război năprasnic.

– Te-ai hotărît cum vei rezolva situaţia cu Zack?

Nell ridică privirea spre ea. Stătea aşezată pe podea, mesmerizată de foc.

– Nu. Parţial, sper ca Evan să divorţeze de mine, să

mă scutească de sarcina asta. În rest, ştiu că nu ăsta e miezul problemei.

– Dacă nu le ţii piept brutelor, te calcă în picioare.

Nell o admira pe Ripley. Era puternică, vînjoasă şi pregătită oricînd.

– A şti asta şi a o pune în aplicare sînt două lucruri complet diferite. Evan nu s-ar fi luat niciodată de una ca tine.

Ripley ridică din umeri.

– Atunci, n-ai decît să ripostezi.

– O va face, cînd va fi gata, interveni Mia. Tu, în primul rînd, ar trebui să ştii că e imposibil să îi impui cuiva convingerile, ideile sau valorile altei persoane. Sau să-i ştergi complet temerile.

– E supărată pe mine fiindcă l-am făcut pe Zack să sufere. Nu pot s-o condamn.

– Zack e băiat mare, ridică Ripley din umeri, aşezîndu-se pe braţul canapelei. Şi, între timp, ce ai de gînd cu el?

– Ce-am de gînd?

– Mda, de gînd. Ai să-l laşi să treacă prin faza asta de melancolie, care îi va veni după ce-i trece faza de draci? Dă-mi voie să-ţi spun că va fi mult mai nasoală. Fă-mi o favoare şi dezmeticeşte-l, pînă nu va trebui să-l sufoc cu perna cînd doarme.

– Am discutat.

– Nu la discuţii mă refer, ci la fapte. Nu-i aşa că-i o dulce? o întrebă ea pe Mia.

– Normal. Ripley, în stilul ei delicat, îţi sugerează să-l ademeneşti pe Zack din nou în pat şi să-ţi alungi grijile cu o rundă, două, de sex torid. Soluţia ei pentru toate problemele.

– Muşc-o. Mia s-a lăsat de sex, motiv pentru care îi pute întotdeauna.

– Nu m-am lăsat. Pur şi simplu sînt mai selectivă decît o mîţă în călduri.

– Nu despre sex e vorba, declară Nell, categoric.

– Mhm, sigur, te şi cred.

Mia oftă:

– Nici nu pot spune cît mă doare că trebuie să-i dau dreptate lui Ripley. Fie şi numai parţial. Desigur, relaţia ta cu Zack nu se bazează numai pe sex, ca toate relaţiile lui Ripley. Dar sexul e o parte vitală din ea, o expresie a sentimentelor, o sărbătorire a lor şi a intimităţii.

– Poţi să-l împodobeşti şi cu flori, că tot sex rămîne, insistă Ripley, gesticulînd cu paharul. Oricît de nobile ar fi idealurile lui Zack, nu-i decît un simplu bărbat. Să se-nvîrtească pe lîngă tine şi să nu v-o trageţi...

– Ripley, te rog.

– ...Şi să nu aveţi relaţii intime, se corectă ea, pe un ton înţepat, e cel mai iritant lucru pentru el. Iar dacă trebuie să aibă de-a face cu dobitocul din Los Angeles, ar fi cazul să fie în plină formă.

– Are mare grijă să păstreze distanţa, pe planul ăsta.

– Atunci, acoperă distanţa, pe planul ăsta, replică simplu Ripley. Uite cum facem. Mă laşi la tine acasă şi rămîn peste noapte acolo. Tu te duci la noi şi rezolvi treaba. Te-ai învîrtit destul cu el ca să ştii cum să-l iei.

Împotriva propriei voinţe, Nell zîmbi.

– Poate c-am să mă duc. Ca să stăm de *vorbă*.

– Zi-i cum vrei.

Ripley îşi goli paharul de vin.

– Poate duci paharele astea şi restul lucrurilor la bucătărie, şi ţi le iei pe ale tale.

– Sigur.

Nell se ridică, începînd să strîngă paharele.

– Vin într-un minut.

– Ai tot timpul.

Mia aşteptă ca Nell să iasă.

– N-o să întîrzie mult, aşa că spune repede ce voiai să-mi zici în absenţa ei.

– Ceea ce-am făcut în seara asta nu schimbă nimic.

– Ştiam dinainte...

– Gura.

Ripley începu din nou să se plimbe. Se deschisese – doar pentru scurt timp, dar nu fusese nevoie de mai mult. Simţise greutatea din aer, apăsarea.

– Okay, se apropie necazuri. N-am să susţin că n-am simţit şi nici că n-am căutat o cale de a le înfrunta. Poate am să reuşesc. Sînt alături de tine, Mia.

Se întoarse spre ea.

– Dar numai pentru problema asta.

Mia nu profită. De fapt, nici nu-i trecuse prin minte să facă aşa ceva.

– Vom aprinde focurile la miezul nopţii, în ajun de Samhain. Ne întîlnim la zece, pe Sabbat. Zack poartă deja talismanul lui Nell, dar eu, în locul tău, aş proteja şi casa. Îţi mai aminteşti cum se face?

– Ştiu ce am de făcut, răspunse repezit Ripley. Şi, după ce trece chestia asta, totul va fi din nou ca înainte. O fac...

– Da, ştiu, o întrerupse Mia. O dată şi gata.

CAPITOLUL 19

Unui om important şi realizat ca el nu-i era uşor să plece pentru cîteva zile.

Avea de rezolvat problemele complicate şi istovitoare ale reprogramării întîlnirilor, amînării audienţelor, informării clienţilor, anunţării personalului.

O lume întreagă depindea de el.

Şi mai obositor îi era să facă singur pregătirile de călătorie, lipsindu-se de serviciile unui asistent.

Dar, după ce se gîndise pe îndelete, Evan ajunsese la concluzia că altă soluţie nu exista.

Nimeni nu trebuia să ştie unde se ducea, nici în ce scop. Nici angajaţii lui, nici clienţii şi nici presa. Evident, putea fi găsit la telefonul celular, în caz că se ivea vreo criză.

Altminteri, pînă termina ceea ce avea de făcut, urma să rămînă dispărut fără urmă.

Trebuia să afle.

Nu-şi mai putea alunga din minte informaţiile pe care sora lui i le transmisese cu atîta nepăsare.

Sosia lui Helen. Stafia lui Helen.

Helen.

Se trezea noaptea, scăldat de sudori reci, cu imaginea lui Helen, Helen *a lui*, mergînd pe o plajă pitorească. Vie. Rîzînd de el. Dăruindu-se oricărui bărbat care o chema cu degetul.

Era insuportabil.

Durerea cumplită pe care o simţise la moartea ei se transforma încet, inexorabil, într-o furie turbată, rece, ucigaşă.

Îl păcălise? Premeditase şi executase cumva falsificarea propriei sale morţi?

N-o crezuse atît de deşteaptă, şi în nici un caz atît de curajoasă, încît să încerce să-l părăsească, necum să mai şi reuşească. *Ştia* care ar fi fost consecinţele.

Îi dăduse de înţeles cît se putea de clar.

„Pînă cînd moartea ne va despărţi..."

Evident, n-o putuse face singură. O ajutase cineva. Un bărbat, un amant. O femeie, şi mai ales o femeie ca Helen, n-ar fi putut ticlui în veci un asemenea plan.

De cîte ori plecase pe furiş ca să se culce cu cine ştie ce ticălos hoţ de neveste, plănuind amănuntele înşelătoriei?

Rîzînd şi regulîndu-se, urzind şi ticluind.

O, avea s-o plătească. Scump.

Evan reuşise să se calmeze, continuînd-şi viaţa şi afacerile fără tulburări.

Aproape că se putuse convinge că afirmaţiile Pamelei n-aveau nici o bază. În fond, era femeie. Iar femeile erau înclinate din fire spre fantezii şi aiureli.

Fantomele nu existau. Şi nu exista decît o singură Helen Remington. Acea Helen care îi fusese hărăzită lui.

Dar, uneori, în casa aceea mare şi luxoasă din Beverly Hills, i se părea că auzea stafiile şuşotind, sau percepea rîsul vesel şi sîcîitor al soţiei lui moarte.

Şi dacă nu era moartă?

Trebuia să afle. Şi trebuia să fie atent şi inteligent.

– Îmbarcarea, vă rog.

Ochii lui Evan, de o culoare spălăcită, apoasă, clipiră.

– Poftim...?

Lucrătorul de la feribot îşi coborî ceaşca de cafea de la gură, făcînd instinctiv un pas înapoi la vederea acelei priviri lipsite de expresie. Mai tîrziu, avea să-şi spună că parcă s- ar fi uitat într-o mare moartă.

– Îmbarcarea, repetă el. Mergeţi pe Insula Celor Trei Surori, nu-i aşa?

– Da.

Zîmbetul care se ivi pe chipul armonios al bărbatului era şi mai înfricoşător decît ochii.

– Da, acolo mă duc.

Potrivit legendei, cea numită Văzduhul părăsise insula pentru a-l urma pe bărbatul care-i făgăduise s-o iubească, să aibă grijă de ea.

Iar cînd el îşi încălcase aceste jurăminte şi-i nenorocise viaţa, ea nu făcuse nimic.

Născuse copii în durere, îi crescuse în spaimă. Se plecase şi se frînsese.

Şi murise.

Ultima ei faptă fusese aceea de a-şi trimite copiii pe Insula Celor Trei Surori, ca să fie apăraţi. Dar nu făcuse nimic, cu toate puterile pe care le avea, ca să se apere sau să se salveze pe ea însăşi.

Astfel se făurise prima verigă din lanţul unui blestem.

Nell se gîndi din nou la vechea poveste. La alegeri şi greşeli, şi la destin.

Toate îi erau limpezi în minte, în timp ce mergea pe strada de pe insula care devenise a ei. Şi pe care era hotărîtă s-o păstreze.

Cînd intră, Zack îi ţinea o predică usturătoare unui băiat pe care Nell nu-l cunoştea. Dădu să iasă din nou, dar Zack ridică doar un deget, fără să se întrerupă.

– Nu numai c-ai să te duci înapoi la doamna Demeara ca să cureţi tot miezul de dovleac, şi-ai să te scuzi că ai fost un cretin, dar ai să mai plăteşti şi o amendă pentru deţinere ilegală de substanţe explozive şi distrugerea intenţionată a unor bunuri – în valoare de cinci sute de dolari..

– Cinci sute de dolari!

Băiatul, care părea să aibă maximum treisprezece ani, ridică din piept capul.

– Mamă Doamne, dom' şerif Todd, da' de unde să am eu cinci sute de dolari? Şi-aşa o să mă omoare maică-mea.

Zack nu făcu decît să înalţe din sprîncene.

– Am spus eu că am terminat, cumva?

– Nu, domnule... mormăi băiatul, cu o expresie de cîine bătut, care lui Nell îi trezi cheful de a-l mîngîia pe cap.

– Poţi lucra la secţie, pînă achiţi contravaloarea amenzii. De două ori pe săptămînă, la trei dolari ora.

– Trei? Da' o să-mi ia...

Băiatul, care înţelesese lecţia, se întrerupse.

– Da, domnule. N-aţi terminat.

Deşi îi venea să zîmbească, Zack făcu un efort să rămînă serios.

– *Şi pe la mine pe-acasă ar fi nişte treburi de făcut.* Sîmbăta.

Nu exista soartă mai crudă decît a fi recrutat la muncă silnică sîmbăta.

– La acelaşi preţ. Poţi începe de sîmbăta asta, iar aici de luni, după şcoală. Dacă aud că mai ai probleme din-astea, maică-ta va trebui să stea la coadă ca să te jupoaie. E clar?

– Da, unchiule Zack... ăă... adică... vreau să zic... da, dom' şerif Todd.

– Şterge-o.

Băiatul o ştârse, trecînd val-vîrtej pe lîngă Nell.

– „Unchiule Zack"?

– De fapt, văr de-al doilea. „Unchiule" e un apelativ onorific.

– Şi ce-a făcut ca să-l condamni la muncă forţată?

– A băgat o pocnitoare în dovleacul profesoarei de istorie. Un dovleac mare ca toţi dracii. I-a aruncat în toate părţile mizeria aia.

– Pari aproape mîndru de el!

Zack se străduí să rămînă serios.

– Ţi se pare. Idiotul ar fi putut să rămînă fără degete, cum era s-o păţesc eu pe la aceeaşi vîrstă, cînd am făcut praştie dovleacul profesoarei de ştiinţe. Ceea ce n-are nici o importanţă, mai ales că, dacă acum nu dau un exemplu, mîine se va apuca de alte farse la fel ca asta, de Halloween.

– Cred că ai reuşit.

Nell se apropie de birou şi se aşează.

– Ai timp şi pentru altă problemă, şerifule?

– S-ar putea să-mi găsesc puţin timp.

Era surprins că nu se aplecase să-l sărute, că stătea atît de dreaptă, atît de nemişcată şi de solemnă.

– Ce s-a întîmplat?

– Voi avea nevoie de ajutor şi de nişte sfaturi. Pe plan legal, cred. Am generat acte de identitate false şi am completat formulare oficiale cu informaţii false, semnîndu-le cu un nume care nu îmi aparţine. Cred că şi falsificarea propriului deces contravine legii. Cel puţin în privinţa asigurărilor pe viaţă. Probabil că existau nişte poliţe.

Zack nu-şi lua ochi de la ea.

– Cred că de toate astea ar putea să se ocupe un avocat, iar cînd se vor cunoaşte toate faptele, nu se va introduce nici o acţiune. Ce încerci să-mi spui, Nell?

– Că vreau să mă mărit cu tine, vreau să-mi trăiesc viaţa alături de tine şi să am copii cu tine. În acest scop, trebuie să termin cu situaţia asta, aşa că am să termin. Trebuie să ştiu ce am de făcut şi dacă va fi nevoie să intru la închisoare.

– Nu intri la nici o închisoare. Crezi că aş lăsa să se întîmple una ca asta?

– Nu de tine depinde, Zack.

– Documentele false şi celelalte nu vor ofensa simţul justiţiar al nimănui. Adevărul este...

Se gîndise mult la această perspectivă.

– Adevărul este, Nell, că după ce vei spune povestea, ai să fii o adevărată eroină.

– Nu sînt eroina nimănui.

– Cunoşti statisticile despre violenţele conjugale?

Zack deschise sertarul de jos, scoase un dosar şi-l aruncă pe birou.

– Am adunat aici cîteva date. N-ar strica să-i arunci o privire, la un moment dat.

– În cazul meu a fost altceva.

– În cazul oricui, de fiecare dată, e altceva. Faptul că proveneai dintr-o familie bună şi ai locuit într-o casă mare şi luxoasă nu schimbă cu nimic situaţia. Mulţi oameni care cred că în cazul lor e altfel sau că nu pot face nimic ca să- şi schimbe situaţia te vor privi şi vor auzi ce-ai făcut. Unii dintre ei ar putea chiar să facă un pas pe care altfel nu l-ar fi făcut, şi asta numai datorită ţie. Motiv pentru care vei fi o eroină.

– Diane McCoy. Încă te mai sîcîie faptul că n-ai putut s-o ajuţi. Că nu te-a lăsat s-o ajuţi.

– Există o mulţime de Diane McCoy în lume.

Nell dădu din cap.

– De acord. Însă chiar dacă sentimentele publicului sînt de partea mea, mai rămîn aspectele legale.

– Le vom rezolva pe rînd. Compania de asigurări îşi va primi banii înapoi. Tot ce e de făcut, vom face împreună.

Cînd auzi aceasta, lui Nell i se luă o piatră de pe inimă.

– Nu ştiu cu ce să încep.

Zack se ridică şi veni în faţa ei, unde se lăsă pe vine.

– Vreau să faci asta pentru mine. E un lucru egoist, dar n-am încotro. Însă şi pentru tine vreau să-l faci. Ca să fii sigură.

– Voi fi Nell Todd. Voi purta un nume pe care mi-l doresc.

Îi văzu expresia schimbîndu-se, privirea devenind mai emoționată, şi ştiu că în viața ei nu fusese mai sigură de ceva.

– Mi-e frică de el, n-am ce să fac. Dar îmi dau seama că nu-mi va trece niciodată pînă nu se termină toată povestea asta.

– Cunosc un avocat din Boston. Îi vom da telefon şi vom începe.

– Okay...

Nell expiră prelung.

– Okay.

– Există un lucru de care mă pot ocupa chiar acum.

Zack se ridică şi deschise un sertar al biroului. Inima lui Nell tresări plăcut cînd văzu în mîna lui cutiuța.

– L-am cărat cu mine peste tot, ținîndu-l cînd aici, cînd în sertarul de-acasă. Hai să-l punem la locul lui.

Ridicîndu-se în picioare, Nell întinse mîna:

– Da, hai.

Cu un gol de emoție în stomac, Nell porni înapoi spre librărie.

De fiecare dată cînd privea piatra albastră de pe deget, simțea că începea să tremure de nerăbdare.

Intră, îi făcu cu mîna lui Lulu şi pluti în sus pe scară pînă în biroul Miei.

– Trebuie să-ți spun.

Mia se întoarse spre ea.

– În regulă. Aş putea să-ți stric momentul, urîndu-ți fericire şi spunîn că vă felicit pe amîndoi, dar n-am s-o fac.

– Mi-ai văzut inelul.

– Ți-am văzut fața, surioară.

Oricît de tare o neliniştea ideea dragostei, imaginea ei îi încălzea inima.

– Dar vreau să văd şi inelul.

Sări de pe scaun şi îi înhăţă mîna stîngă.

– Un safir...! constată ea, neputîndu-şi stăpîni oftatul. Ăsta-i un dar din dragoste. Ca inel, aduce tămăduirea, şi se poate folosi şi ca talisman împotriva relelor. Plus că valoarează o avere.

O sărută pe amîndoi obrajii.

– Am vorbit cu un avocat, un cunoscut de-al lui Zack din Boston. Acum e şi avocatul meu. Mă va ajuta cu divorţul şi cu toate complicaţiile. O să depună un ordin de restricţie la adresa lui Evan. Ştiu că nu-i decît o foaie de hîrtie...

– Este un simbol. Şi astea au putere.

– Mda. Într-o zi, două, după ce le-a pus pe toate la punct, va lua legătura cu Evan. Aşa că, va şti. Cu sau fără ordin de restricţie, tot o să vină, Mia. Ştiu că o să vină.

– S-ar putea să ai dreptate.

Oare asta simţise – groaza, intensificarea tensiunii?

Ultimele frunze muriseră, iar prima ninsoare încă nu căzuse.

– Dar eşti pregătită şi nu mai eşti singură. Zack şi cu Ripley vor aştepta fiecare feribot care vine încoace. Dacă n-ai de gînd să te muţi imediat la Zack, atunci stai la mine. Mîine e Sabbatul. Ripley a acceptat să participe. După ce o să se încheie cercul, nu va putea să-l mai spargă. Atîta lucru îţi promit.

Intenţiona ca în continuare să-i spună lui Ripley, dacă reuşea s-o găsească. Dar, în clipa cînd păşi în

stradă o izbi un val de greaţă, cuprinzîndu-i stomacul. Se clătină pe picioare, cu pielea îmbrobonată de transpiraţie. Neavînd încotro, se rezemă de peretele clădirii şi aşteptă să-i treacă.

După un timp, îşi calmă respiraţia. Acum totul avea să înceapă şi să se desfăşoare foarte repede. Cale de întoarcere nu mai exista.

Urmau să se pună întrebări, să vină ziarişti, s-o înconjoare priviri lungi şi murmure chiar şi din partea oamenilor pe care ajunsese să-i cunoască.

Era firesc să se simtă neliniştită.

Îşi privi din nou inelul, cu scînteierea lui plină de speranţă, şi ultimele urme ale greţurilor se risipiră.

Se hotărî s-o caute pe Ripley mai tîrziu. Acum urma să cumpere o sticlă de şampanie şi cele necesare pentru un pui la ceaun.

Evan debarcă de pe feribot, pe Insula Celor Trei Surori, în timp ce Nell se rezema vlăguită de peretele librăriei.

Se uită prin port, fără interes.

Spre plajă, fără a fi impresionat. Urmînd instrucţiunile pe care le primise, porni cu maşina pe Strada Mare şi opri în faţă la *„Magick Inn"*.

O văgăună într-un orăşel potrivit pentru mediocrităţi şi snobi, îşi spuse el.

Coborî din maşină, privind în lungul străzii, chiar în momentul cînd Nell dădu colţul spre piaţă.

Intră la hotel şi se cazâ.

De la fereastra apartamentului se vedea plaja arcuită şi promontoriul stîncos unde se înălţa farul. Evan observă casa de piatră din apropiere şi se întrebă căror

idioţi le plăcea să trăiască într-un loc atît de izolat.

Apoi, mijii ochii. I se păruse că vedea un fel de luminiţă licărind printre copaci.

O iluzie optică, fără îndoială, conchise el plictisit.

În orice caz, nu venise ca să admire peisajul. Venise s-o caute pe Helen, sau să se convingă că ceea ce mai rămăsese din ea zăcea tot pe fundul Pacificului. Era convins că, pe o insulă atît de mică, avea să termine treaba într-o singură zi.

După ce-şi despachetă bagajul, agăţîndu-şi meticulos toate hainele în dulap, aliniate la distanţe egale, puse pe birou fotografia înrămată a soţiei lui. Se aplecă şi-i sărută prin sticlă buzele arcuite.

– Dacă eşti aici, iubita mea Helen, am să te găsesc.

În drum spre ieşire, rezervă un loc pentru cină. Singura masă pe care o putea lua într-o cameră de hotel era micul dejun.

Ieşi şi coti la stînga, chiar în clipa cînd Nell, cu două pungi de cumpărături, coti la dreapta, în capul străzii, spre casă.

Nell nu se îndoia că era cea mai fericită dimineaţă din viaţa ei. Cerul era argintiu, cu unduiri aurii, roz şi roşii ca sîngele. Peluza era aşternută cu frunze care foşneau vesel sub picioare, după ce lăsaseră copacii goliaşi. Decor ideal pentru un Halloween pe insulă.

În patul ei dormea un bărbat care-i lăudase puiul la ceaun, răsplătind-o în modul cel mai satisfăcător.

Chiflele se coceau în cuptor, vîntul şuiera, iar Nell era pregătită să-şi înfrunte demonii.

În timp ce visa la toate acestea, pisicul miorlăi rugător.

– Diego.

Nell se aplecă să-l mîngîie.

– Am uitat să-ţi dau de mîncare. Azi sînt cu minţile împrăştiate... M-am îndrăgostit şi mă voi mărita. Vei veni să stai cu noi în casa noastră de pe malul mării şi-ai să te împrieteneşti cu Lucy.

Îi umplu castronaşul, în timp ce Diego se agita pofticios printre gleznele ei.

– O femeie care vorbeşte cu pisicile ar putea fi considerată stranie.

Spre plăcerea amîndurora, Nell nu tresări, În schimb, se ridică şi porni spre Zack, care apăruse în uşă.

– Bună dimineaţa, domnule şerif Todd.

– Bună dimineaţa, domnişoară Channing. Pot primi şi eu o cafea şi o chiflă?

– Plata înainte.

Zack se apropie, învăluind-o într-o sărutare prelungă.

– Aşa e bine?

– A, da. Stai numai să-ţi dau restul.

îl trase din nou spre ea, stăruind să-i savureze gustul.

– Sînt atît de fericită!

La orele opt şi jumătate precis, Evan se aşează să-şi ia micul dejun: o cafea îndulcită, suc de portocale proaspete, omletă din albuşuri de ou şi două felii de pîine integrală prăjită.

O jumătate de oră mai tîrziu, auzind o bătaie în uşă, îşi împături ziarul şi se ridică să deschidă.

– Bună dimineaţa, domnule, salută veselă o cameristă tînără. Aţi cerut să vă fac curăţenie între nouă şi zece.

– Exact, spuse Evan, uitîndu-se la ceas. Se lăsase furat de gînduri mai mult timp decît intenţionase.

– Sper să vă placă şederea la noi. Doriţi să încep din dormitor?

– Da.

În clipa următoare, camerista se opri, privind fix fotografia înrămată a lui Helen.

– S-a întîmplat ceva?

– Poftim...?

Fata roşi.

– Nu, domnule. Mă scuzaţi.

Şi porni grăbită spre uşa dormitorului.

– Ai privit foarte lung fotografia asta. De ce?

– E o femeie frumoasă.

Vocea clientului îi stîrnea cameristei fiori pe şira spinării. Voia să termine cît mai repede şi să plece.

– Într-adevăr. E soţia mea, Helen. După cum te uitai la fotografie, îmi sugerai să cred că poate ai cunoscut-o, la un moment dat.

– A, nu, domnule, mă îndoiesc. Doar că-mi aminteşte de cineva.

Evan făcu un efort pentru a nu scrîşni din dinţi.

– Aşa...?

– Seamănă mult cu Nell – decît că Nell n-are un păr aşa de frumos, nici nu aratã la fel de... nu ştiu, stilată, ca să zic aşa...

– Serios?

Începea să-i fiarbă sîngele în vene, dar continuă să vorbească blajin, aproape prietenos.

– Interesant. Soţia mea ar fi fascinată să afle că există o femeie care seamănă atît de mult cu ea.

„Nell". Mama ei îi spunea „Nell".

Un nume simplu, neelegant. Îi displăcuse întotdeauna.

– Locuieşte pe insulă, această Nell?

– A, sigur. A venit aici la începutul verii şi stă în căsuţa galbenă. Lucrează în cafeneaua de la librăriile, şi face şi aprovizionare la domiciliu. Găteşte ca în vis. Ar trebui să luaţi prînzul la cafenea. În fiecare zi au cîte o specialitate de supă şi sandvişuri, nicăieri nu găsiţi ceva mai delicios.

– S-ar putea să încerc, răspunse Evan, foarte încet.

Nell intră pe uşa din spate de la *„Café Book"*, o salută din mers pe Lulu şi urcă la etaj.

De cum ajunse sus, se mişcă iute ca fulgerul.

Peste mai puţin de două minute, strigă pe un ton de aparentă scuză frustrată:

– Mia, iartă-mă, n-ai putea veni puţin pînă aici?

– Ar trebui să se poată descurca singură, de-acuma, bombăni Lulu, alegîndu-se cu o privire piezişă din partea şefei sale.

– Ar trebui s-o mai scuteşti, de-acuma, replică Mia şi urcă scara.

Nell stătea lîngă o masă, unde un tort cu glazură strălucea în lumina lumînărilor.

Pe aceeaşi masă se mai vedeau trei cupe de şampanie înspumate şi o cutie învelită în hîrtie viu colorată.

– La mulţi ani!

Pe buzele Miei apăru un zîmbet de încîntare neasemuită.

– Îţi mulţumesc. Tot? arcui ea o sprînceană, în timp ce lua o cupă. Şi şampanie, *şi* un cadou. Mai că mă bucur c-am împlinit treizeci de ani.

– Treizeci, pufni Lulu, apărînd în spatele ei. Eşti o puştoaică. Stai numai să dai în cincizeci, şi-atuncea mai discutăm.

Îi întinse şi ea o cutie împachetată, mai mare.

– La mulţi ani!

– Mulţumesc. Ei, cu care să încep?

– Mai întîi, îi ordonă Nell, pune-ţi o dorinţă şi stinge lumînările.

Trecuse mult timp de cînd Mia nu mai făcuse un lucru atît de simplu, dar acum îşi alese o dorinţă şi suflă peste lumînări.

– Trebuie să tai prima felie, continuă Nell, dîndu-i un cuţit de prăjituri.

– Bine. Şi pe urmă, vreau cadourile.

Mia tăie tortul, apoi luă cutia mai mare şi o desfăcu.

Şalul era uşor ca spuma, de culoarea cerului la miezul nopţii. Avea răspîndite pe el simbolurile zodiacului.

– O, Lu, e fabulos!

– Să-ţi ţină de cald.

– E minunat, comentă şi Nell, mîngîind şalul. Nici nu se compară cu imaginea pe care mi-am făcut-o cînd mi l-a descris Lulu.

– Îţi mulţumesc.

Mia se întoarse, frecîndu-şi obrazul de al lui Lulu, înainte de a o săruta.

– Haide, despachetează şi cadoul lui Nell, nu vezi că arde de nerăbdare?

– Mă duceau cu gîndul la tine... începu Nell, în timp ce Mia desfăcea foaia de ambalaj.

În cutie era o pereche de cercei, două steluţe de argint scînteind pe două globuri mici de piatră-a-lunii.

– Sînt superbi, îi ridică Mia în lumină, după care o

sărută şi pe Nell. Şi se potrivesc perfect, mai ales azi, adăugă ea, întinzînd braţele.

Din nou se îmbrăcase în negru, dar materialul lucios al rochiei era presărat cu mici luni şi steluţe argintii.

– N-am putut rezista, de Halloween, iar acum, cerceii ăştia...

Şi-i puse repede la urechi, în locul celor pe care şi-i luase de dimineaţă.

– Bine, atunci, ridică Lulu paharul. Pentru schimbarea prefixului...

– Hai, Lulu, nu-mi strica tot cheful, rîse Mia, în timp ce ciocnea. Vreau tort.

Îşi ridică micul ceas de argint legat la capătul unui lanţ.

– Azi vom deschide cu cîteva minute mai tîrziu.

Nu-i fusese greu să găsească acea casă galbenă. Evan trecu cu maşina prin faţa ei, încetinind ca s-o studieze. Ceva mai mult decît o cocioabă – sentimentul de jignire aproape că-l făcu să se sufoce.

Prefera să trăiască în dărăpănătura asta, în locul vilelor frumoase pe care i le oferise el.

Îşi înfrînă imboldul de a se duce la cafenea, pentru a o tîrî de păr în stradă. Scenele publice nu erau potrivite pentru soţiile infidele.

Asemenea situaţii impuneau discreţie.

Opri maşina şi intră printre copaci, dînd ocol casei. Se opri la umbră, privind-o lung.

Văzînd că nu se zărea nici o mişcare, porni spre uşa din spate.

Simţea ceva ciudat – un fel de val, puternic şi capricios.

Parcă l-ar fi împins, împiedicîndu-l să se apropie. Un moment, Evan ezită, coborînd de pe treaptă.

Furia i se răzvrăti, alungînd teama. În timp ce stelele de sub streşini zăngăneau într-o rafală de vînt neaşteptată, Evan trecu cu forţa prin zidul de aer şi apăsă pe clanţă.

Nici măcar nu-şi încuia casa, îşi spuse el dezgustat, intrînd. Ce nechibzuită putea să fie, ce *proastă!*

Văzu pisica şi se strîmbă. Nu putea suferi animalele. Nişte scîrboşenii.

Se priviră lung, apoi Diego fugi.

Evan se uită în bucătărie, după care porni prin casă. Voia să vadă cum trăise în ultimul an răposata lui soţie.

Şi abia aştepta s-o vadă şi pe ea.

CAPITOLUL 20

Nell pornise spre casă de vreo şase ori, dar mereu o reţinea cîte ceva. Majoritatea comercianţilor se îmbrăcaseră în costume de Halloween. Demonii vindeau diverse produse, iar zînele facturau articolele cumpărate.

Luase prînzul cu Ripley şi mai avusese o întîlnire neprevăzută cu Dorcas, pentru a discuta despre aprovizionarea unei petreceri de Crăciun.

Trecuse pe la secţie, ca să-şi dea întîlnire cu Zack şi a-i da punga cu dulciuri pe care le preparase pentru drăcuşorii şi spiriduşii ce urmau să vină după căderea serii.

– Cred că voi întîrzia puţin, îi spusese el. Trebuie să-i supraveghez pe jumătate din puştii oraşului. Deja am avut de-a face cu doi adolescenţi care încercau să mă

convingă că cele douăsprezece suluri de hîrtie igienică pe care le cumpărau erau pentru părinţi.

– Tu cum obţineai hîrtie igienică pentru înfăşurarea caselor, cînd erai mic?

– O şterpeleam de la baie, ca orice om cu cap.

Continuînd să zîmbească în sinea ei, Nell urcă treptele şi intră în casă pe uşa din faţă.

– Diego! Am venit! N-o să-ţi vină să crezi, ce zi am avut! Cea mai fericită din viaţa mea.

Intră în bucătărie, aprinzînd lumina. Puse ibricul pentru ceai, înainte de a începe să umple cu dulciuri un coş mare de răchită.

– Sper să avem parte de cît mai mulţi copii. De ani de zile n-am mai primit de Halloween. Abia aştept.

Deschise un dulap...

– Of, pentru numele lui Dumnezeu! Mi-am lăsat maşina la librărie. Unde mi-o fi fost capul?

– Aiurea, ca întotdeauna.

Cana pe care o luase îi căzu din mînă, spărgîndu-se pe bufet. Un vuiet îi umplu urechile, în timp ce se întorcea.

– Bună seara, Helen, salută Evan, venind încet spre ea. Mă bucur că te văd.

Nu-i putu rosti numele, nu putea scoate nici un sunet. Se rugă să fie tot o viziune, tot o halucinaţie. Dar Evan întinse mîna, şi degetele lui suple îi atinseră obrazul.

Nell îngheţă pînă în măduva oaselor.

– Mi-ai lipsit. Credeai că n-aveam să vin?

Degetele lui ajunseră la ceafă, aducînd cu ele un val hidos de greaţă.

– Că n-aveam să te găsesc? Nu ţi-am spus de-atîtea ori, Helen, că nimic nu ne poate despărţi?

Cînd se aplecă să-i atingă gura cu a lui, Nell nu putu decît să închidă ochii.

– Ce ţi-ai făcut la păr?

Mîna se strînse, trăgînd sălbatic.

– Ştii cît de mult îmi place părul tău? Ţi l-ai tăiat anume ca să-mi faci în ciudă?

O lacrimă i se prelinse pe obraz, în timp ce clătina din cap. Glasul lui, atingerea lui, păreau să risipească realitatea, readucînd în viaţa ei trecutul.

O simţea pe Nell mistuindu-se.

– Sînt nemulţumit, Helen. Mi-ai pricinuit mari neplăceri. Foarte mari. Ai furat un an din viaţa noastră.

Ochii ei se deschiseră. Nu-i puteau vedea decît pe ai lui, ca două lacuri limpezi şi lipsite de viaţă.

– Va trebui să plăteşti, ştii bine. Ai trăit în cocioaba asta mizerabilă, slujind oamenii ca o bucătăreasă. Umilindu-mă.

Mîna lunecă de pe obrazul ei, pe gît, strîngînd.

– Te voi ierta după un timp, Helen. După un timp, fiindcă ştiu că eşti înceată la minte şi cam tîmpită. N-ai nimic de spus, iubirea mea? Nici o vorbă, după această despărţire îndelungată?

Buzele îi erau reci, dîndu-i senzaţia de a fi gata să se sfărîme.

– Cum m-ai găsit?

– Ţi-am spus că întotdeauna te-aş fi găsit, oriunde te-ai fi dus, orice-ai fi făcut.

O îmbrînci puternic, lovind-o cu spatele de bufet. Durerea se înregistră ca prin ceaţă, ca o amintire.

– Ştii ce-am găsit aici, în cuibuşorul tău, Helen? Helen, tîrfa mea? Haine bărbăteşti. Cu cîţi te-ai culcat, curvo?

Ibricul începu să şuiere, dar nici unul dintre ei nu-l auzi.

Zack. Fu primul ei gînd limpede. Destul de limpede pentru ca în ochii plini de lacrimi să-i apară teama.

– Ţi-ai găsit vreun pescar nespălat, l-ai lăsat să te atingă cu mîinile lui jegoase? Să atingă tot ceea ce-mi aparţine mie...?

– Nu e nici un pescar...

O palmă îi reteză cuvintele.

– Minţi. Şi ştii că nu suport minciuna.

– Nu e...

A doua palmă o readuse la realitate. Era Nell Channing şi avea să lupte.

– Nu te-apropia de mine. Nu te apropia!

Dădu să apuce un cuţit, dar Evan fi mai rapid. Întotdeauna fusese mai rapid.

– Pe ăsta-l voiai? întrebă el, scoţînd din suport cuţitul lung, cu lamă zimţată, pentru a-l învîrti în lumină prin faţa ei.

Nell se încordă.

„Deci, tot o să mă omoare", îşi spuse.

În schimb, Evan îşi luă avînd şi-i trînti peste cap un dos de palmă care o trimise de-a berbeleacul.

Căzu peste masă, lovindu-se cu capul de marginea tare. Văzu o lumină orbitoare, apoi întunericul...

Nu simţi cînd atinse duşumeaua.

Mia tocmai servea un tînăr explorator spaţial, cînd simţi durerea – rapidă, strălucitoare, ca o lance de lumină străpungîndu-i tîmpla.

Văzu un bărbat cu ochi spălăciţi şi păr blond strălucitor, luciul unei lame de cuţit...

– Sună-l pe Zack! strigă ea spre Lulu, repezindu-se spre uşă. Nell e în pericol. Cheamă-l pe Zack!

Ieşi în goană, ocoli un grup de copii costumaţi şi fu cît pe ce s-o doboare pe Ripley la pămînt.

– Nell...!

– Ştiu!

Lui Ripley încă îi mai răsuna capul.

– Hai, repede!

Îşi reveni încet, văzînd ca prin ceaţă, cu capul urlîndu-i de durere. Domnea o linişte desăvîrşită. În bucătărie nu ardea decît o lumînare, în mijlocul mesei.

Evan stătea aşezat pe un scaun. Nell îi văzu luciul pantofilor, dunga perfectă a pantalonilor – şi-i veni să plîngă.

– De ce mă faci să te pedepsesc, Helen? Nu pot să cred decît că-ţi place.

O înghionti cu vîrful pantofului.

– Asta e?

Nell dădu să se tîrască din faţa lui, dar Evan nu făcut decît s-o calce pe şale.

– Vom merge într-un loc unde putem fi singuri. Unde să discutăm despre toată nesăbuinţa asta, toate problemele astea pe care mi le-ai cauzat.

Se încruntă puţin.

Cum să plece? Nu voise să-i lase semne vizibile pe faţă.

– Vom merge la maşină, hotărî el. Dacă nu faci tot ce-ţi spun eu, nu voi avea încotro. Oamenii te cred deja moartă, Helen. Ceea ce cred ei poate deveni foarte uşor realitate.

Capul i se repezi spre uşă, cînd auzi un zgomot.

– Se pare că pescarul s-a întors acasă... şopti el şi se ridică, luînd din nou cuţitul în mînă.

Zack deschise uşa, şovăind, şi înjură cînd telefonul celular de la centură începu să sune.

Această ezitare îi salvă viaţa.

Zări o mişcare, ca prin ceaţă, un tăiş de cuţit căzînd. Se răsuci, scoţîndu-şi în acelaşi timp arma. În loc de a i se înfige în inimă, cuţitul îl tăie razant peste umăr.

Nell zbieră, sărind în picioare, numai pentru a se împletici, cu capul învîrtindu-i-se.

În bucătăria întunecată, văzu două siluete luptîndu-se. O armă, îşi spuse ea, muşcîndu-şi buzele ca să nu leşine din nou.

Ticălosul *nu* avea să ia ceea ce-i aparţinea ei. *Nu* avea să-l vatăme pe omul iubit de ea. Dădu să ia alt cuţit din suport, dar acesta dispăruse de la locul lui.

Se răsuci, gata să sară, să atace cu unghiile şi cu dinţii. Şi îl văzu pe Evan stînd deasupra trupului lui Zack, cu cuţitul în mînă, şiroind de sînge.

– O, Doamne, nu! Nu!

– Cavalerul tău în armură, Helen? Cu ăsta te futeai cînd eu ţineam doliu după tine? Încă n-a murit. Am dreptul să-l omor, după ce a încercat să-mi fuse nevasta.

– Nu...

Nell trase aer în piept, apoi expiră încet, străduindu-se să se adune, să-şi regăsească puterile.

– Vin cu tine. Fac tot ce-mi ceri.

– Oricum ai să vii.

În timp ce începea să se retragă pe lîngă bufet, Nell îl văzu pe Diego ghemuit, gata să sară, cu dinţii dezgoliţi.

– Pe mine mă vrei, nu? Numai pentru mine ai făcut atîta drum.

Dacă reuşea să ajungă la uşă, Evan urma să se ia după ea, lăsîndu-l în pace pe Zack.

– Am ştiut, continuă ea, tremurînd de încordare, în timp ce Evan cobora cuţitul pe lîngă trup. Am ştiut-o dintotdeauna.

Evan făcu un pas spre ea, iar pisoiul îi sări în spinare ca un tigru. Cu urletul lui de furie în urechi, Nell o luă la fugă.

Coborî spre stradă, spre sat, dar cînd se uită în urmă îl văzu ieşind deja pe uşă. Şi înţelese că nu avea timp să mai ajungă. Punîndu-şi toată nădejdea în voia sorţii, se repezi printre copaci.

Zack se adună în genunchi tocmai cînd Evan se repezea pe uşă afară. Durerea îi înjunghia umărul ca un burghiu înroşit în foc. Sîngele îi şiroia printre degete.

Apoi, se gîndi la Nell şi uită de orice durere. Ieşi val-vîrtej la timp pentru a o vedea dispărînd în pădure, cu bărbatul pe urmele ei.

– Zack!

Se opri doar pentru a arunca o privire îngrozită spre sora lui şi Mia.

– Fuge după ea. Are un cuţit, iar Nell nu-i prea departe...

Ripley îşi stăpîni spaima. Îi văzuse cămaşa înroşită de sînge. Dădu din cap, scoţîndu-şi în acelaşi timp şi arma.

– Folosim tot ce ai, îi spuse ea Miei.

Şi se avîntă printre copaci, după fratele ei.

Noaptea fără lună era neagră ca smoala. Nell alerga ca o sălbăticiune, năpustindu-se prin tufişuri, sărind

peste crengi căzute. Dacă reuşea să scape de el, să se îndepărteze destul pentru a i se pierde urma, ar fi putut ocoli pînă înapoi, la Zack.

Se ruga din toată inima să mai fie în viaţă. Îl auzea pe Evan în spatele ei, aproape, prea aproape. Respira cu gîfîieli, dar răsuflarea lui era regulată şi hotărîtă.

O cuprinse ameţeala, doborînd-o în genunchi. Şi-o înfruntă, împleticindu-se... N-avea să cedeze, nu tocmai acum.

În clipa următoare, trupul lui o lovi din spate, doborînd-o la pămînt.

Nell se rostogoli, lovind cu picioarele, fără alt gînd decît acela de a scăpa de el. Apoi încremeni, cînd Evan îi smuci capul înapoi, trăgînd-o de păr, şi-i apăsă pe beregată vîrful cuţitului.

Se înmuie din tot trupul, ca o păpuşă de cîrpe.

– Fă-o mai repede, şopti ea cu voce frîntă. Termină odată.

– Ai fugit de mine.

În glasul lui se simţea atît furia turbată, cît şi uimirea.

– Ai fugit.

– Şi-am să tot fug. Dacă nu mă omori, am să fug încontinuu. Mai bine moartă, decît vie lîngă tine. Am murit deja o dată, aşa că fă-o. Nu mai mi-e frică de tine.

Simţi tăişul intrînd în piele.

La auzul unor paşi în fugă, Evan se ridică, trăgînd-o după el.

Chiar şi cu cuţitul la gît, Nell fu cuprinsă de bucurie cînd îl văzu pe Zack.

Trăia. Pata închisă de pe cămaşă lucea în lumina slabă a stelelor. Dar era viu şi nimic nu conta mai mult.

– Dă-i drumul.

Zack luă poziția de atac, sprijinindu-şi mîna înarmată cu cealaltă.

– Aruncă cuțitul şi îndepărtează-te de ea.

– Am să-i tai gîtul. E a mea şi n-am să ezit.

Ochii lui Evan trecură de la Zack la Ripley, apoi la Mia. Toți trei stăteau în semicerc.

– Dacă-i faci cel mai mic rău, eşti mort. N-ai să mai pleci de- aici.

– N-aveți nici un drept să vă amestecați între un soț şi o soție.

În glasul lui se simțea ceva aproape rezonabil, o undă de rațiune pe sub toată nebunia.

– Helen e soția mea. Prin lege, prin morală, pentru veşnicie.

Îi mai smuci puțin capul înapoi, cu lama cuțitului.

– Aruncați armele şi plecați. Treaba asta mă priveşte numai pe mine.

– Nu pot ochi, murmură Ripley printre dinți. N-am destulă lumină ca să fiu sigură.

– Nu asta e calea. Lasă pistolul jos, Ripley.

Mia întinse mîna.

– Mai dă-o dracului!

Pe Ripley o mînca degetul pe trăgaci. Ticălosul, îşi spuse ea, văzînd gîtul expus al lui Nell şi mirosind sîngele propriului ei frate.

– Ripley, insistă Mia încet.

– Fir-ar al dracului să fie. N-ar strica să ai dreptate.

Zack nu le auzise. Pentru el încetaseră să mai existe. Singura lui realitate era Nell.

– Am să fac mai mult decît să te omor.

– Dacă o tai, dacă o crestezi măcar puțin, am să te ciopîrțesc în bucăți. Am să-ți bag gloanțe în genunchi, în

coaie, în burtă. Am să stau lîngă tine uitîndu-mă cum ţi se scurge sîngele şi viaţa.

Roşeaţa adusă de furie în obrajii lui Evan păli. Credea ceea ce vedea în ochii lui Zack. Credea durerea şi moartea pe care le citea acolo, şi-i era frică. Mîinile îi tremurau pe mînerele cuţitului, dar nu se mişcă.

– E a mea.

Mîna lui Ripley o apucă pe a Miei. Nell simţi şocul de energie pe care-l creară, simţi valurile fierbinţi de iubire şi groază care emanau dinspre Zack, în timp ce stătea cu sîngele curgîndu-i pentru ea.

Şi simţea, cum niciodată n-o mai simţise, frica omului care o ţinea încleştată.

Numele ei era Nell Channing, acum şi pentru totdeauna. Iar omul din spatele ei însemna mai puţin decît nimic.

Strînse în mînă medalionul primit de la Mia. Îl simţi vibrînd.

– Sînt a mea înşămi.

Puterea îi revenea, scurgîndu-se încet într-însa.

– Îmi aparţin numai mie.

Încet, apoi tot mai repede...

– Şi ţie, continuă ea, cu ochii spre ai lui Zack. Nu-mi mai poate face nici un rău.

Ridică mîna cealaltă, punînd-o uşor pe încheietura lui Evan.

– Dă-mi drumul, Evan, şi ai să poţi pleca de-aici. Vom uita totul. E singura ta şansă. Ultima şansă.

Răsuflarea lui îi şuieră în ureche.

– Căţea tîmpită. Crezi c-am să-ţi dau vreodată drumul?

– Tu hotărăşti.

În vocea ei se simțea mila.

– Pentru ultima oară.

Cîntecul i se înțelea în cap, ca și cum n-ar fi așteptat decît ca Nell să-l elibereze.

Se întreba cum de se putuse teme așa de el.

– Ceea ce le-ai făcut tuturor, și mie, se întoarce la tine, întreit. De tine-n noaptea asta pentru totdeauna mă eliberez. Așa mi-e voia, așa va fi.

Pielea îi strălucea ca soarele, iar pupilele îi licăreau ca stelele. Cuțitul tremura, lunecînd pe piele, apoi căzu. Nell auzi icnetul înecat, scîncetul ascuțit care nu avea putere să devină urlet, cînd Evan se prăbuși la pămînt în spatele ei.

Nu-l învrednici nici cu o privire.

– *Nu-l împușca, îi spuse ea încet lui Zack. Nu-l* omorî, așa cum e. Nu ți-ar folosi la nimic.

Întrucît intenția se citea clar în ochii lui Zack, porni spre el, în timp ce Evan începea să geamă.

– Nouă nu ne-ar folosi. Acum nu mai e nimic de capul lui.

Puse o mînă peste inima lui Zack, simțindu-i bătăile nebunești.

– E ceea ce singur a făcut din el însuși.

Evan zăcea pe jos, zvîrcolindu-se ca și cum pe sub piele i-ar fi colcăit viermii. Avea chipul alb ca osul.

Zack coborî pistolul, cuprinzînd-o pe Nell cu brațul nevătămat. O ținu astfel un moment, strîngînd și mîna Mlei, astfel încît se uniră toți patru.

– Stai cu ele, îi spuse Zack. De el mă ocup eu. N-am să-l omor. Va suferi mai mult dacă rămîne în viață.

Ripley își privi fratele cum pornea spre omul care se zbătea pe pămînt, scoțîndu-și cătușele. Trebuia să facă

acel ultim lucru, iar ea trebuia să-l lase.

– Ai două minute ca să-l imobilizezi şi să-l arestezi pe bălegarul ăsta, şi pe urmă te duc la clinică. Nu ştiu cît de grav eşti rănit.

– Îl duc eu, spuse Nell, privind sîngele de pe mînă, sîngele lui Zack.

Îşi strînse cealaltă mînă peste el şi simţi pulsaţia vieţii.

– Am să stau cu el.

– Curajul, spuse Mia, întinzînd mîna să atingă pandantivul, rupe vraja. Iubirea leagă altă vrajă.

O strînse pe Nell la piept, cu putere.

– Te-ai descurcat bine, surioară.

Apoi se întoarse spre Ripley.

– Iar tu ţi-ai regăsit destinul.

De Sărbătoarea Sfinţilor, cu mult timp după ce focurile fuseseră stinse prin farmec, înainte ca zorii să lumineze cerul, Nell stătea în bucătăria casei galbene, cu mîna într-a lui Zack.

Trebuise să se întoarcă, să facă ordine după cele întîmplate şi cele ce s-ar fi putut întîmpla. Măturase forţele negative rămase şi aprinsese lumînări şi tămîie.

– Aş fi preferat să rămîi la clinică peste noapte.

Îşi răsuci mîna sub a lui Zack, strîngîndu-i-o.

– Şi eu aş putea spune acelaşi lucru.

– Mi-au pus cîteva copci, iar tu ai avut o comoţie.

– Uşoară, îi aminti ea. Iar douăzeci şi trei de copci nu-s doar cîteva.

Douăzeci şi trei de cusături, îşi spuse Zack. O tăietură lungă şi adîncă. Doctorul spusese că numai printr-o minune nu- i atinsese nici un muşchi sau tendon.

Zack o numea vrajă. Vraja lui Nell.

Mîna ei atinse bandajul alb, apoi ajunse cu degetele peste talismanul de aur.

– Nu ţi l-ai scos.

– Mi-ai cerut să-l păstrez. S-a încins, continuă Zack, atrăgîndu-i din nou privirea spre el. Cu o clipă înainte de a mă tăia. Am văzut în minte, în secunda aia ceţoasă, lama care îmi ţintea inima, abătîndu-se apoi din drum. Ca şi cum ar fi lovit un scut. Atunci am crezut că mi se păruse. Dar ştiu că s-a întîmplat cu adevărat.

– Am fost mai puternici decît el.

Nell îşi ridică la obraz mîinile împreunate ale amîndurora.

– Mi-era teamă, mă înecam în frică din clipa cînd i-am auzit glasul. Îmi luase tot ce construisem, tot ceea ce învăţasem despre mine însămi. Mă paraliza, îmi absorbea voinţa. Asta era puterea lui asupra mea. Dar am început să-mi revin şi, cînd te- a lovit, puterile m-au umplut din nou. Însă nu puteam gîndi limpede. Cred că a contat şi lovitura la cap.

– Ai fugit ca să mă salvezi.

– Iar tu ne-ai urmat tot ca să mă salvezi. Sîntem doi eroi.

Zack îi atinse uşor faţa. Avea vînătăi pe care le simţea pulsînd pe propriul lui chip.

– Niciodată nu-ţi va mai face rău. Dimineaţă am să mă duc s-o înlocuiesc pe Ripley şi să telefonez la procuratură, pe continent. Două acuzaţii de tentativă de omor au să-l trimită după gratii, oricîtă imaginaţie ar avea avocaţii lui.

– Nu mă mai tem de el. La sfîrşit, arăta jalnic, devorat de propria lui cruzime. Îngrozit de ea. Acum, nebunia lui

îl priveşte în ochi. Niciodată nu va mai putea să şi-o ascundă.

Încă mai vedea ochii incolori ai lui Evan Remington, holbaţi, sălbatici, pe un chip alb ca fildeşul.

– Decît celulă, mai potrivită ar fi o cameră cu pereţi capitonaţi.

Se ridică în picioare să mai toarne ceai. Dar, cînd reveni la masă, Zack o cuprinse cu un braţ, apăsîndu-şi faţa în trupul ei.

– Va dura un timp pînă să mi se şteargă din minte imaginea ta cu un cuţit la beregată.

Nell îl mîngîie pe păr.

– Avem la dispoziţie o viaţă ca să punem altele în locul ei. Vreau să mă mărit cu tine, domnule şerif Todd. Şi vreau ca această viaţă în doi să înceapă cît mai curînd.

Se aşează pe genunchii lui, oftînd cînd capul i se reazemă pe umărul său nevătămat. Pe fereastră se vedeau primele dîre de culoare anunţînd ivirea zorilor, văpaia palidă a aurorei.

Cu o mînă pe inima lui, Nell începu să-i potrivească bătăile după ale inimii ei. Şi ştiu că acolo se găsea adevărata magie.

Sfîrşit

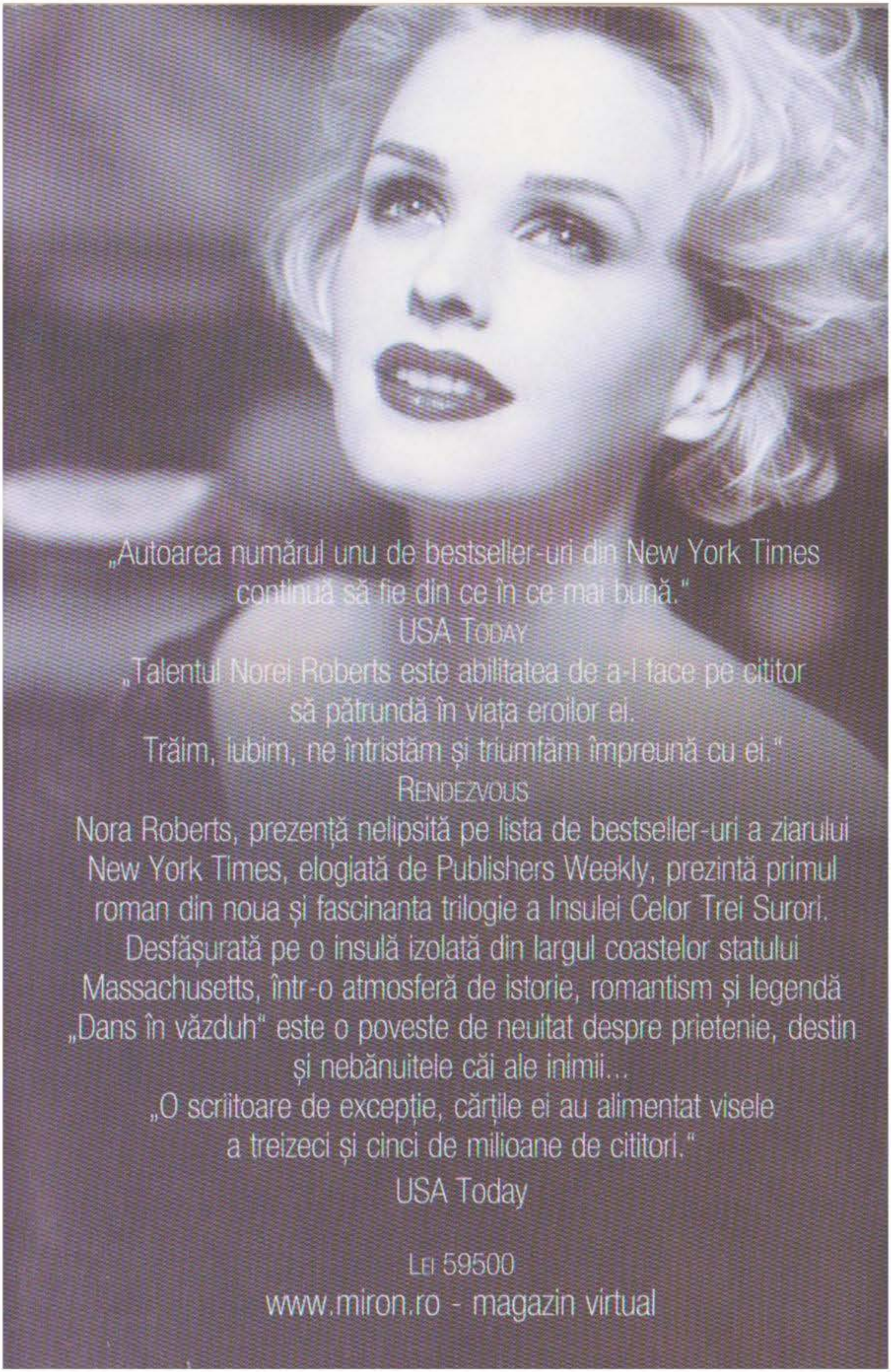
„Autoarea numărul unu de bestseller-uri din New York Times
continuă să fie din ce în ce mai bună."
USA Today
„Talentul Norei Roberts este abilitatea de a-l face pe cititor
să pătrundă în viața eroilor ei.
Trăim, iubim, ne întristăm și triumfăm împreună cu ei."
Rendezvous
Nora Roberts, prezență nelipsită pe lista de bestseller-uri a ziarului
New York Times, elogiată de Publishers Weekly, prezintă primul
roman din noua și fascinanta trilogie a Insulei Celor Trei Surori.
Desfășurată pe o insulă izolată din largul coastelor statului
Massachusetts, într-o atmosferă de istorie, romantism și legendă
„Dans în văzduh" este o poveste de neuitat despre prietenie, destin
și nebănuitele căi ale inimii...
„O scriitoare de excepție, cărțile ei au alimentat visele
a treizeci și cinci de milioane de cititori."
USA Today
Lei 59500
www.miron.ro - magazin virtual